

சுதந்திரப் பறவைகள்

பறவை 14 — 15-06-1990 — தமிழீழம்

வெளியீடு: பிரச்சார வெளியீட்டு வாரியம், விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணி

சரித்திரத்தின் பிரசவிப்பில் சாய்ந்துபோன கோபுரம்

தாண்டு போயிருந்த
தமிழன் உரிமைகளை
தோண்டி எடுக்க
துப்பாக்கி எடுத்தவளே
அதிகாலை ஒன்றிற்காய்
அஸ்தமித்த வேளையில்
உலகத்தின் உள்ளத்தில்
உதயமாகி விட்டாய்.

சோதியா .....
சரித்திரத்தின் பிரசவிப்பில்
சாய்ந்து போன கோபுரம்
சரிந்து கிடந்த சந்ததியை
நிமிரச் செய்த
செம்பு கோல்.

இவளின்
உயிரற்ற உடலை
உள்ளே வைத்திருப்பதால்
காலந் தோறும்
கல்லறை ஒன்று
கௌரவிக்கப் படுகிறது.

சரித்திரத்தில் உன்சாவு
சகிக்க முடியாததுதான்
ஆனாலும்
சமாளித்துக் கொண்டோம்.
விடியலைத் தடுத்த
வேலிகளைப் பிரிப்போம்.
உரிமைகளைப் பறித்து
உணர்வுகளைச் சிதைக்கவரும்
ஆதிக்கக் கரங்களை
அக்கினியில் கொழுத்துவோம்.

இறப்புக்கள் தொடர்ந்து
இதயம் வருந்தினாலும்
இலக்கை நோக்கியே
கால்கள் விரையும்
கரங்கள் உயரும்.

இரத்தம் வடிந்தாலும்
எங்கள் முகங்கள்
வேதனைத் தீயில் வேகாமல்
வெற்றிக் களிப்பால்
சிவப்பாகட்டும்.

உங்களுடன் ஒரு வார்த்தை...

காலத்தின் தேவை

27-05-1990 முதல் 29-05-1990 வரை யாழ். வின்ஸர் திரையரங்கில் விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணியின் மாநாடு நடைபெற்றது.

தேச விடுதலையுடன் கூடிய பெண்களின் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்காக அமைக்கப்படும் மகளிர் அமைப்பு ஒன்றிற்கான மாநாடு தமிழீழத்தில் நடைபெறுவது இதுவே முதற்தடவை.

எனவே, வரலாற்றிலேயே முதற்தடவையாக தமிழீழத்தின் சகல பகுதிகளிலுமுள்ள பெண்களின் பிரதிநிதிகள் இம் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டனர்.

இம் மாநாட்டில் விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணியின் யாப்பு வாசிக்கப்பட்டு சில திருத்தங்களுடன் ஏகமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

முன்னணியின் வேலைத் திட்டங்கள் பற்றிய தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படும் போது ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலுமிருந்து வந்திருந்த பிரதிநிதிகள் தத்தம் மாவட்டத்தின் குறைபாடுகளை விளக்கிக் கூறினர். வாதப் பிரதிவாதங்களும் நடைபெற்றன. இதன் வாயிலாக தமிழீழம் வாழ் அனைத்து தமிழ், முஸ்லீம் பெண்களும் சந்திக்கின்ற பொதுவான பிரச்சனைகள் வெளிக் கொணரப்பட்டன. தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்கள் இணைந்து கொள்வதால் பெண்கள் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ள பிரச்சனைகள், பாதிப்புகள் என்பன பற்றியும், தேசிய விடுதலையுடன் கூடிய பெண் விடுதலையை எவ்வாறு வென்றெடுப்பது என்பன பற்றியும் இங்கு ஆராயப்பட்டது. இவற்றினைத் தீர்க்கும் வகையில் வேலைத் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன.

விடுதலைப் புலிகள் மக்கள் முன்னணி தனக்கென ஒரு சின்னத்தைக் கொண்டிருந்த போதும் அதன் துணை அமைப்பாக செயற்படுகின்ற மகளிர் முன்னணி தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக மட்டுமல்லாது சிறப்பாக பெண்களின் விடுதலைக்காகவும் போராட வேண்டிய ஒரு அமைப்பாக உள்ளதனால் தேசிய விடுதலையுடன் கூடிய பெண் விடுதலையை பிரதிபலிக்கும்வகையில் தனியான ஒரு சின்னம் அமைப்பது அவசியம் என வலியுறுத்தப்பட்டது அதற்கென பலமாதிரி வடிவங்கள் சபையோரால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. பெண்ணினம் எதிர்நோக்கியுள்ள அடக்குமுறை வடிவங்கள் பற்றியும் அவற்றிலிருந்து விடுபடும் வழிவகைகள் பற்றியும் கருத்துக்கள் பரிமாறப்பட்டன. இறுதியாக தேசிய பிரச்சினை தொடர்பான தீர்மானங்களும் பெண்களின் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமான தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் மூன்றும் நாள் மாநாடு நிறைவு பெற்றது.

காலங்காலமாகப் பெண்கள் ஆண்களைச் சார்ந்து தான் இருக்க வேண்டும். ஆண்களின் கட்டுப்பாட்டினுள் அடங்கி வெளியுலகம் தெரியாது வெறுமனே பிள்ளை பெறும் இயந்திரமாகவும், போகப் பொருளாகவும் குறைந்த செலவில் நிறைந்த வேலை செய்யும் ஓர் எந்திரமாகவும், கவர்ச்சிப் பொருளாகவும் மட்டுமே சமுதாயத்தினால் கருதப்பட்டு வந்த மனோபாவத்தில் இன்று ஓரளவு மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது.

பெண்ணினம், தாம் அடக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதை உணரத் தொடங்கிவிட்டது. பெண்கள் சமுதாயத்தில் இரண்டாந்தரப் பிரஜைகளாகக் கருதப்படும் நிலையை மாற்றி கல்வியில், தொழிலில், பிற பணிகளில் எல்லாம் சமத்துவத்திற்காக பெண்கள் குரல் கொடுக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். போராடத் தொடங்கி விட்டார்கள். பெண்கள் தம்முடைய பாதுகாப்பிற்கும், தம்முடைய பிறவேலைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும் ஆண்களைச் சார்ந்து நிற்கும் தன்மையை விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் அமைப்பிலுள்ள பெண்கள் மாற்றியமைத்து ஏனைய தமிழீழப் பெண்களுக்கு முன்

உதாரணமாகத் திகழ்வது பெண்விடுதலைக் கான போராட்டத்திற்கு ஓர் புதிய உத் வேகத்தினை ஊட்டியுள்ளது.

தேச விடுதலையுடன் பெண்விடுதலை யையும் பெற்றுக் கொள்வதற்காக தமிழ், முஸ்லிம் பெண்கள் ஒன்றிணைந்து போரா டத் தொடங்கியிருக்கும் இவ்வேளையில் விடுதலைப்புலிகள் மக்கள் முன்னணி தனது அடிப்படைக் குறிக்கோள்களில் முக்கியமான தாக பெண்களின் சமத்துவத்திற்காக போராடுவது என்பதைதெளிவாக வலியுறுத் தியுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து அமைக் கப்பட்ட விடுதலைப்புலிகள் மகளிர் முன் னணி பெண்ணின விடுதலைக்கான தெளி வான குறிக்கோள்களைக் கொண்டிருப்பது டன், அதற்கான சரியான செயற்திட்டங் களையும் வகுத்து நடைமுறைப்படுத்தி வரு கின்றது.

இதன் விளைவாக விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணியில் இன்று பெருந் தொகையானோர் இணைந்து கொள்கின்ற னர். பெண் விடுதலைக்கான குரல்கள் ஓங்கி எழுகின்ற இந்நேரத்தில் பெண்களின் விடு தலையை முதன்மைப்படுத்தும் வகையில் மகளிர் முன்னணியின் 1வது மாநாடு நடைபெற்றதானது காலத்தின் தேவை யையே உணர்த்தி நிற்கின்றது. பெண் விடுதலை பற்றி பெண்களுடன் ஆண்களும் ஒன்று கூடி விவாதத்தில் ஈடுபட்ட இம் மாநாடானது பெண்களின் வரலாற்றில் ஒரு பெரிய திருப்புமுனை.

இம் முன்னணியில் இணைந்து செயற் படுவதன் மூலம் பெண்விடுதலையை வென் றெடுக்க முடியும் என்பதில் ஐயமில்லை.

விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணி மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர் மானங்கள்:-

1. தமிழீழ மக்களின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும்.

2. தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் தாயக பூமி யின் பூகோள தனித்தன்மையும் ஒருமைப் பாடும் பேணப்பட வேண்டும்.

3. தமிழீழப் பெண்களுக்கெதிரான சகல ஒடுக்குமுறை வடிவங்களும் நீக்கப்படவேண் டும்.

4. தொழிற் துறையிலும், கல்வித்துறை யிலும் பெண்களுக்கெதிராகக் காட்டப்படும் பாரபட்சம் சமத்துவமின்மை நீக்கப்பட வேண்டும்.

5. சீதனம் வழங்கும் முறை ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.

6. பொருளாதார தங்கு நிலையில் இருந்து பெண்கள் விடுதலை பெற வேண்டும்.

7. தமிழீழ தாயகத்தில் சிங்களக் குடியேற் றம் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

8. 1 லட்சம் மலையகம் வாழ் தமிழ் மக் களை நாடுகடத்தும் திட்டம் உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

அவர்களும் மற்றும் இங்கு வாழும் சகல மலையகம்வாழ் மக்களும் இத்தீவின் குடி மக்கள் என்பது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்

9. மாகாணசபை உடன் கலைக்கப்பட வேண்டும். 6 வது திருத்தச் சட்டம் உட னடியாக நீக்கப்பட வேண்டும்.

வாசகர்களுக்கு!

தேசத்தின் விடுதலைக்காக, பெண்களின் விடிவிற்காகச் சுதந்திர கீதத்தை இசைத்துவரும் இப்பறவையை அரவணைப் பதும், வளர்த்தெடுப்பதும் உங்கள் கடமை. உங்களுடைய ஆக்கங்களையும், ஆக்கபூர்வமான விமர்சனங்களையும் எதிர் பார்க்கின்றோம்.

பெண்களின் மீதான சமுதாய அழுத்தம்

— குயில் —

'பெண் நிலை வாதம்' என்ற சொற்றொடரைக் கேட்டவுடனேயே பெண்கள் நடுத்தெருவில் அரைகுறை ஆடையுடன் நிற்பதற்கு அல்லது பல ஆண்களுடன் முறையற்ற உறவுகொள்வதற்கு விரும்புகிறார்கள் என்றொரு தவறான எண்ணம் சிலரிடம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இது அவர்களை மன எழுச்சி கொள்ள வைக்கிறது. "பெண் நிலை வாதம்" பற்றி பேசுகிறார்கள். எதைப் பேசினாலும் சரி அவர்களை எதிர்க்கு மாறு தூண்டுகிறது.

உண்மையில் 'பெண் நிலை வாதம்' தொடர்பான பிரச்சினைகள் வேறு. அவை ஆழமான சில பிரச்சினைகள் எமது சமுதாயத்தில்ஒழுக்கம்,பண்பாடு, கலாச்சாரம் என்பன கட்டாயமும் கடுமையுமாகப் பேணப்பட வேண்டும். குடும்பத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி, ஒருத்திக்கு ஒருவன் என்ற நிலை சமுதாயத்தின் ஒழுக்கத்தை பேணுவதற்காக அவசியமாக இருக்க வேண்டும். அத்தகைய உயர்வான எமது மரபுகள் மேற்கத்திய சிந்தனைகளால் எந்த வகையிலும் பாதிக்கப்படக்கூடாது. அதே சமயத்தில் சமுதாயம் பெண்கள்மீது சுற்றியுள்ள அழுத்தங்கள் பற்றி நாம் உரப்பாகச் சிந்திக்க வேண்டும். அவற்றை அகற்ற ஆக்கபூர்வமாகச் செயற்பட வேண்டும்.

எமது குடும்பங்களில் பூரண அமைதி நிலவுகிறது. பெண் நிலை வாதம் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். இந்த அமைதியைக் குலைத்துப் பெண்களை ஆண்களுக் கெதிராக ஆயுதம் தூக்குமாறு சொல்லுகிறார்கள் என்பது இன்னும் சிலருடைய எண்ணம். அதுவும் தவறான எண்ணமே!

தென்னாபிரிக்கக் கறுப்பின மக்கள் வெள்ளையரைத் தங்கள் எதிரிகள் என்று கருதுகிறார்கள். தமிழன் மீது வன் முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டபோது, சிங்கள இனவாத அரசை நாங்கள் எங்கள் எதிரியாக இனங்கண்டோம். அவை வித்தியாசமான போராட்டங்கள்! எதிரியை விட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் தனியாக வாழ விரும்புகிற போராட்டங்கள். இது அப்படியானதில்லை 'எதிரி' என்ற சொல்லையே இங்கு நாங்கள் பாவிக்க முடியாது.

"பெண்களும் அபிவிருத்தியும், தொடர்பு சாதனங்களும்" என்ற கட்டுரை ஒன்றில் "கமலா பாஸின்" என்ற பெண்மணி "எங்கள் எதிரி மிகப்பாரமான நிலையில் இருக்கிறான்" என்று சொல்லுவார். வேறு பெண்களும் 'எதிரி' என்ற சொல்லைப் பாவிக்கிறார்கள். அப்படிப் பாவித்தாலும் கூட அது ஆண்களை மட்டும்குறிக்காது. பெண்களையும் குறிக்கும். மனித சமுதாயம் வளர்ந்து வந்த பாதையையும் குறிக்கும் மூடநம்பிக்கைகளையும் குறிக்கும் விளக்கமின்மையையும் குறிக்கும் ஆகவே, ஆண்கள் மட்டுமல்ல பெண்நிலை வாதத்தின் எதிரிகள் என்பது மிக முக்கியமான விடயம்.

எப்போதும் ஆண்கள் அமர்ந்துள்ள சபைகளிலேயே பெண் நிலை வாதம்' பற்றிப் பேசப்படுகிறது. "கண்ணனும் அர்ச்சுனனும் செய்கின்ற போர் ஆயத்தங்கள் பற்றித் துரியோதனன் ஆகியோருக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டுக், கடோற்கசனைத் தூது அனுப்பிய தருமன் காலத்தில் நாங்கள் வாழவில்லை. ஆகவே எதிரிகளை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பிரச்சினையை நாம் அணுகுகிறோம் என்றால் அவர்களை நாம் 'எதிரிகள்' என்று நினைக்கவில்லை என்று தான் பொருள்!

"ஆண்களுக்கு உலகமே வீடு, பெண்களுக்கு வீடே உலகம்" என்ற கருத்து நிலை மிக இறுக்கமாக எமது சமுதாயத்துக்குள்ளே விதைக்கப்பட்டுள்ளது. பெண்களில் பலர் உணர்வு பூர்வமாகத் தமது தாழ்த்தப்பட்ட நிலையை அங்கீகரிக்கின்றனர். இதுதான் எங்கள் பாதையில் உள்ள மிகச் சிக்கலான நிலை. இந்த நிலை நீங்கினால்தான் எமது விடுதலைப் போராட்டத்திலும் பெண்கள் ஆண்களுக்குத் துணையாகத் தோள் கொடுக்க முடியும்.

வீதியில் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு பெண் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்

படுகிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். பத்திரிகையில் அந்தச்செய்தி வரும்போது "கவர்ச்சியான ஆடையுடன் வீதியில் சென்ற பெண் கற்பழிக்கப்பட்டாள்" என்று போடுவார்கள். ஆண் ஒருவன் செய்த மிகப் பாரதூரமான குற்றம் மறைக்கப்பட்டு "கவர்ச்சியான ஆடையுடன் சென்றது அவளது பிழை" என்று நினைக்க வைக்கும் தந்திரமான முறை இது. "அவள் நகை போட்டுக் கொண்டு வந்தாள் ஆகவே தான் களவெடுத்தேன்" என்று வாதிடுவதற்கு ஒப்பான வாதம் இது. ஒரு பெண் கவர்ச்சியான ஆடை அணிவது எமது பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாதது தான் நிச்சயமாக! ஆனால் ... எல்லாத்தவறுகளும் அதனுல் தான் ஏற்படுகின்றன என்று நினைப்பதும் பெண்ணே தண்டிக்கப்படுவதும் ... பிழையான நிலை.

கிளி ஒன்றைக் காட்டும் போதெல்லாம்... கூட்டையும் சேர்த்தே காட்டிக் கொண்டு வந்தால், குழந்தையானது கிளி எப்போதும் கூட்டிலேயே வாழும் என்று நினைக்கும். கூட்டிலே வாழ்வதுதான் அதன் இயல்பு என்றும் நினைக்கும். தொலைக்காட்சி விளம்பரம் ஒன்றிலே மருந்து ஒன்றைச் சிபாரிசு செய்வதற்கு ஒரு வைத்தியர் தேவைப்பட்டால் மறந்தும் ஒரு பெண் வைத்திய நிபுணர் காட்டப்படுவதில்லை. 'நூடில்ஸ்' விளம்பரம், 'விம்' விளம்பரம், 'சவர்க்கார' விளம்பரம் என்றல் அவர்கள் அழகான பெண்களை மறந்து போவதுமில்லை. பெண் என்பவள் சமைக்கவும் வீட்டைப் பராமரிக்கவுமே படைக்கப்பட்டவள் என்ற கருத்தை மிக இயல்பு போலச் சமுதாயத்தில் பதித்து விடுவதில் பொதுஜன தொடர்புச் சாதனங்கள் மிக முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன! தொலைக்காட்சியில் வரும் பெண் எப்போதும் தன்னலம் கருதாத குடும்பத்தலைவியாகவே இருக்க வேண்டுமா? தாய் நாட்டைக் காத்த தனிப்பெரும் வீராங்கனையாக இருக்க முடியாதா?

கிளி கூட்டிலே அமைதியாகத்தான் இருக்கும். கூட்டுக்கு வெளியே வானத்தில் பறந்து திரிவதுதான் கிளியின் இயல்பு என்பது சிலருக்குத் தெரிகிறதே! அதுதான் பிரச்சனை.

ஐரோப்பியர் எங்களை ஆண்டபோது எங்களின் பெரும்பான்மையோர் மிக அமைதியாக இருந்தோம். ஆங்கிலம் படித்தோம். அவர்களின் பண்பாடுகளையும் பின்பற்றினோம். இந்திய அமைதிப்படை இருந்த போதும் நாங்கள் அமைதியாகவே இருந்தோம். ஆகவே 'அமைதி' என்பது எப்போதும் சரியானதில்லை.

குடும்பங்களின் அமைதி குலைக்கப்படக் கூடாது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளோம். ஆனல் தான் கூட்டுக்கு வெளியே வரவேண்டும் என்பது கிளிக்குத் தெரிய வேண்டும். கிளியை வெளியே விடவேண்டும் என்பது அடைத்து வைத்திருப்பவர்களுக்குப் புரிய வேண்டும் அமைதி என்பது இரண்டு வகையில் வரும் என்பது எல்லாருக்கும் விளங்க வேண்டும். "உலக சனத்தொகையில் அரைப் பகுதியினர் பெண்கள். உலகின் மொத்த வேலை நேரத்தில் 2/3 பங்கு பெண்களால் ஆற்றப்படுகிறது. உலகின் மொத்த வருவாயில் 1/10 பங்கு மட்டுமே பெண்களுக்கு வருகிறது. அத்துடன் உலகின் மொத்தச் சொத்துடமையில் 1/100 பங்குக்கும் குறைவான அளவே பெண்களுக்கு உரிமையாக இருக்கிறது."

இது 1980ம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட ஐ. நா. அறிக்கை தரும் விபரம்.

உலக உணவு உற்பத்தியில் பெண்கள் பெரும் பங்கு வகிக்கின்ற போதிலும், மறந்தும் 'விவசாயி' என்ற 'பிம்பம்' பெண்ணுக்குத் தரப்படுவதில்லை.

நிர்வாக சேவையில் பத்து வீதமானவர்களே பெண்களாயிருத்தல் கூடும் என்னும் கட்டுப்பாடு பற்றி நாம் ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளோம். வீட்டு நிர்வாகத்தைக் கட்டாயம் பெண்களே செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தும் சமுதாயம், நாட்டு நிர்வாகம் செய்ய அவர்கள் லாயக்கற்றவர்கள் என்று எந்த ஆதாரம் கொண்டு தீர்மானிக்கிறது என்பது புரியவில்லை.

வாழ்வில் எந்த ஒரு காரியத்தையும் தன்னால் செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறவனே இறுதியில் அதைச் செய்து முடிப்பவனாக இருப்பான். இன்றைய பெண்கள் நாட்டு நிர்வாகத்தைத் தம்மால் செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறுர்கள். நாட்டுக்காக தியாகம் செய்யவும் இனத்துக்காகப் போராடவும் தம்மால் முடியும்என்று நம்புகிறுர்கள்.

இன்று அதை பல்லாயிரக் கணக்கானோர் நிரூபிக்கின்றார்கள்.

உலகத்தில் பெண்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட பொதுவான அடக்கு முறைகளுக்கு மேலாக இந்துமதம் தனிப்படப் பெண்களுக்குச் சில வரம்புகளைக் கட்டியுள்ளது.

இந்து மதக் கொள்கைப்படி பெண்கள் வேத நூல்களைப் படிக்கக் கூடாது. பெண்களுக்குப் பூநூல் அணியப்படுவதில்லை, (அண்மையில் ஒரு பெண்ணுக்குப் பூநூல் அணியப்பட்ட செய்தி மிக அதிசயமாகப் பிரசுரமாகியிருக்கிறது பத்திரிகைகளில்) பெண்கள் இறைவனைப் பூஜிக்க உரிமையற்றவர்கள். நீர்க்கடன் செய்வதற்கு எப்போதும் ஆண் சந்ததியினரே உரிமை பெறுவர். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்து மதத்தில் ஒரு பெண் கன்னியாக இருக்க உரிமையில்லை. ஒரு பெண்ணுக்கு நீண்ட காலம் பொருத்தமான கணவன் வாய்க்கவில்லை என்றால், அந்தப் பெண்ணை வாழை மரம் ஒன்றுக்கு மணம் முடித்து அந்த வாழை மரத்தை வெட்டி அவளை கைம்பெண்ணாகச் செய்துகைம்மைக்கோலத்தில் அவள் வாழ்வு நடத்த அனுமதிக்கப்பட்டாள். இது நாங்கள் நடந்து வந்த பாதை! இந்தப் பாதைகளே எமது முக்கியமான எதிரிகள்.

இன்றைக்கும் திருமணம் என்பது ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணை உடைமையாக்கும் சடங்காகவே நடைபெறுகிறது. சடங்கை ஆழமாக நோக்குபவர்களுக்கு அது புரியும்.

மக்கள் வேட்டையாடித் திரிந்த காலத்திலே பெண் ஒருத்தி ஒரு ஆணினால் பயன்படுத்தப்பட்ட உடனே அதன் அடையாளமாகக் கூரிய கல் ஒன்றினால் அவள் நெற்றியில் குற்றி அந்தக் குருதியை உச்சி தொடங்கும் இடத்தில் இட்டார்களாம். இதுதான் இன்றுவரை சிந்தூரச் சடங்கு, குங்குமத் திற்றல் சடங்கு என்ற பெயரில் இடம் பெறுகிறது. திருமணம் செய்த பெண்கள் நெற்றியிலும் உச்சியிலும் குங்குமம் அணிய வேண்டும் என்ற வழக்கு அந்தப் பாரம்பரியத்தின் எச்சமே!

மஞ்சளும் குங்குமமும் மங்கலப் பொருள்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன. அந்த மங்கலத்துக்குப் பின்னால் கணவனின் இழப்பைக் கொடூரமாக்கும் கபடத்தனம் மறைந்திருப்பது சிந்திக்கக் கூடியவர்களுக்குப் புரியும். ஆண்களுக்கு ஏன் இத்தகைய மங்கலப் பொருள்கள் இல்லை? மனைவி இறந்தவுடன் ஏன் அவர்கள் இந்த மங்கலப் பொருள்களை இழந்து போவதில்லை?

எமது சமுதாயத்தில் பெண் பார்த்தல்' என்பது மிகவும் கேவலமான ஒரு சடங்கு. உயிருள்ள ஒரு பெண் ... சந்தைக்கு வருகிறாள். ஒரு ஆணுக்கு... பல பெண்களிடையே ஒரு பெண்ணைத் தெரிவு செய்து மணந்து கொள்ள உரிமை இருக்கிறது. பெண்ணுக்கு ஏன் அந்த உரிமை மறுக்கப்படுகிறது.

'சீதனம்' என்ற பிசாசு சமுதாயத்தில் பெண்கள் மீது ஏற்படுத்தியிருக்கும் தாக்கம் எல்லாருக்கும் தெரிந்த ஒன்றுதான், ஈழத்தமிழனின் பண்பாட்டில் மிகக்கறை படிந்த அத்தியாயம் இது. சீதனப்பிசாசு திருமணத்தை எதிர்பார்க்கும் பெண்களை சித்திரவதை செய்வது பழங்கதை. திருமணம் முடித்த பெண்களை வேறு வேறு வடிவங்களில் தாக்குவது அரைப்பழசான கதை! ஆனால் அது கருவில் இருக்கும் பெண் குழந்தைகளையும், மண்ணில் பிறந்த ''உடன்பச்சை'' பெண்சிசுக்களையும் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்துவது புதிய கதை.

கருவில் இருக்கும் குழந்தை ஆணா பெண்ணா என அறிந்து கொள்ளச் செய்யப்படும் ஒரு சோதனை '' அம்னியோ சென்ரசிஸ் '' எனப்படும். 1978 - 1988 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இச் சோதனையைச் செய்து பார்த்ததனால் சிதைக்கப்பட்ட பெண் கருக்கள் 78.000 என்று இந்திய சஞ்சிகை ஒன்று கூறுகிறது. இந்த நிலை எமது நாட்டுக்கு வரக்கூடாது!

எமது நாட்டிலே ஒரு பெண்ணின் 55 வருட வாழ்வெல்லையிலே 15 வருடகாலம் சமையல் செய்வதிலேயே கழிந்து விடுவதாய் ஓர் ஆய்வாளர் கூறுகிறார். ஆனால் அந்த உழைப்பு உழைப்பாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஏன்? பெண்ணுடைய எந்த உழைப்புமே உழைப்பாகக் கருதப்படுவதில்லை. வீட்டிலே அவள் செய்யும் வேலை எல்லாம் '' கடமை '' என்ற சொல்லுக்குள் அடங்கிவிடும். வீட்டிலே பெண் செய்யும் சமையல், சலவைத்தொழில், பிள்ளைக்குப் பாடம் சொல்லித்தரும்

உழைப்பு எல்லாம் கடமை! வெளியிலே அவை ஆண்களால் செய்யப்பட்டால் அவற்றுக்குக் கூலி தரப்பட வேண்டும்! ஆகவே பால் அடிப்படையில் அமைந்த தொழிற் பாகுபாடு நீக்கப்பட வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல... ஒரு பெண் செய்யும் தொழில்களுக்கெல்லாம் உரிய கூலி வழங்கப்பட வேண்டும்.

எமது இலங்கையின் சுதந்திர வர்த்தக வலயத்திலே வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் பெண் தொழிலாளர்களையே அதிகம் பயன்படுத்த விரும்புகின்றன. குறைந்த சம்பளத்துடன் வேலை வாங்கலாம் என்பதே நோக்கமாகும். மலைநாட்டிலே பெண் தொழிலாளருக்குச் சமசம்பளம் வழங்கப்படுவதில்லை என்ற கோஷம் பழையது ஆனால் இன்னும் தீர்க்கப்படாதது.

தொழிலுக்காக வெளிநாடு செல்பவர்கள் தொடர்பான தரவுகளை ஆராய்ந்தால் ஓர் உண்மை தெரியவரும். வெளிநாடுகளில் குறைந்த தர வேலைகளைச் செய்யச் செல்பவர்களில் பெண்களின் நூற்றுவீதம்அதிகமானது.(பணிப்பெண்கள் போல) என்பதே கசப்பான அந்த உண்மையாகும்.

சோஷலிச நாடுகள் வேலை செய்யும் பெண்களுக்குப் பதினைந்து வாரப் பிரசவ லீவு வழங்குகின்றன. இங்கு பன்னிரண்டு வாரம் லீவு வழங்கப்படுதல் கூடக் கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதே தவிர நடைமுறைக்குச் செம்மையாக வரவில்லை இன்னும்!

"பெண்களிடம் இரகசியம் கூறக்கூடாது. அவர்கள் எதையும் நாலுபேருக்குச் சொல்லி விட்டுத்தான் வேறு வேலை பார்ப்பார்கள். பெண்ணுக்கு ஆசை அதிகம் அவளிடம் பணத்தை நம்பிக் கொடுக்கமுடியாது" என்று சமுதாயம் முற்றாக நம்புகிறது. பெண்களிடம் மட்டும் தான் இக்குணம் உள்ளது என்ற நம்பிக்கைக்கு எந்த ஆதாரங்களும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தால் அது பெண்களின் உணர்வுகளும் மன எழுச்சிகளும் அடக்கப்பட்ட வெளித் தொடர்புகள் இல்லாது அறிவு விருத்தியடையாததன் விளைவுகளாகவே இருக்கும்.

பெண்கள் மீது உபயோகப்படுத்தப்படும் பலாத்காரம் தொடர்பாக இன்னொரு விடயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும். எமது நீதிமன்றங்களில் பலாத்கார வழக்கு ஒன்று தாக்கல் செய்யப்பட்டிருந்தால்... பெண் தன்னுடைய சம்மதமின்மையை அங்கு நிரூபிக்க வேண்டும். இது மிக விசித்திரமான ஒரு எதிர்பார்ப்பு! பலாத்கார விடயங்களில் எதிர்ப்பை உடல் ரீதியில் காட்டுவது...கொலை நடைபெறவே வழிவகுக்கும் என்பது வைத்தியர்களின் அபிப்பிராயம்! ஆகவே ஒரு பெண்ணை ஒரு ஆண் பலாத்காரம் செய்யவிரும்பினால் அவள் ஒன்றில் அதை எதிர்த்து இறந்து போக வேண்டும். அல்லது உடன்பட்டு அவனோடு போய்விட வேண்டும் என்பது தான் சட்டமும் சமுதாயமும் எதிர்பார்க்கும் விடயங்களா?

குடும்பக் கட்டுப்பாடு என்பது குடும்பத்தின் நன்மைக்காகவும் நாட்டின் நன்மைக்காகவும் செய்யப்படும் ஒரு நடவடிக்கை. ஆனால் அது தன் சுமையை முற்றாகவே பெண்களில் இறக்கிவிட்டிருப்பது எல்லாரும் அறிந்த விடயம். குடும்பக் கட்டுப்பாடு ஆலோசனைகளை ஆண்கள் அனுசரிப்பது மிக அருமை.

பெண்களுக்கு இந்துமதக் குருமார் வழங்கும் வழமையான ஆசிகளில் ஒன்று... "தசாஸ் யாம் புத்ரனாம் தேஹி... பதிம் ஏகாதசம் க்ருதி..." என்பதாகும். "நீ பத்து ஆண்குழந்தைகளைப் பெறுவாய். பின்னர் பதினொராவதாக உன் கணவனை உன் குழந்தை போலப் பேணுவாய்" என்பது இதன் பொருள். அவனைக் குழந்தை போலப் பேண அவள்! அவளைக் கவனிப்பது யார்?

திருமண வீட்டுக்கும் கோயில் திருவிழாக்களுக்கும் போகும் போது தமது மனைவியரைத் தவறாமல் அழைத்துச் செல்லும் ஆண்கள் பலர் அறிவியல் நிகழ்ச்சிகள், இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள், பொது விடயங்கள், சமூகப்பணிகள் போன்றவை தொடர்பாகத் தாம் செல்லும்போது பெண்களை அழைத்துச் செல்வதில்லை. பெண்களும் போக விரும்புவதில்லை, இது சிந்திக்கப்பட வேண்டிய விடயம்!

பெண்கள் மீது இவ்வளவு அழுத்தங்களை ஏற்படுத்தும் சமுதாயம் பெண்களைத் தெய்வமாக வழிபட வேண்டும் என்று கூறுவது வியப்பானது என்று சிலர்

கூறுவர். இந்த நடவடிக்கை "ரியாக்சன் போமேசன்" (Reaction formation) என்று உளவியலாளரால் கூறப்படும். மனிதர்கள் தமக்குள்ளே செயற்படும் ஒரு உந்துதலை மறைப்பதற்கு அதன் நேர் எதிரான உந்துதலுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பர். இறந்து போக வேண்டும் என்று விரும்புகிற ஒரு நோயாளியை அதீதமாகக் கவனிப்பது இதே போன்ற ஒரு நடவடிக்கை.

பூமியைப் பூமாதேவி என்று அழைப்பதும் கல்விக்குத் தெய்வம் சரஸ்வதிஎன்பதும் வீரத்தின் கடவுள் துர்க்கை என்பதும் "ரியாக்சன் போமேசன்" நடவடிக்கைகளே! வீரத்தின் தெய்வம் ஒரு பெண் என்பதைச் சமுதாயம் உண்மையிலே நம்புமாயின் எமது பெண்களை வீராங்கனைகளாகக் காண்பதற்கு மட்டும் ஏன் அது தயங்கவேண்டும்?

ஆதிசங்கரர் வரலாற்றிலே சரஸவாணியைத் தெய்வமாக்கினார்கள். மண்டனமிசிரர் ஆதிசங்கரரோடு வாதிட்டுத் தோற்றார். தனது கணவர் தோற்ற பிறகு .. ஆதிசங்கரருடன் வாதிட்ட சரஸவாணியை வெற்றி கொள்ள ஆதிசங்கரரால் முடியவில்லை. ஆனால் வரலாறு சரஸவாணியை அறிவு நிறைந்த பெண்ணாகக் காணவில்லை. அற்புதத் தெய்வம் என்றே பெயரிட்டது. "பெண்கள் அறிவுள்ளவர்களாக இருக்க முடியாது. அப்படி இருந்தால் அது தெய்வீகம் கலந்த நிலை" என்பது தான் சமுதாயத்தின் கருத்து.

பெண்களைத் தெய்வமாக்க வேண்டாம். சமுதாயம் அவர்களின் நியாயமான மன உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டால் போதும். எங்கள் சமுதாயம் இப்போது இருப்பதை விட மேலும் அதிகமான அமைதியுடனும் செழுமையுடனும் அமைதல் வேண்டும். எங்களை நாங்களே ஆட்சி செய்யும் காலம் நெருங்கும் வேளையில் எங்கள் கலாச்சாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றுக்கு ஊறு செய்யாத வகையிலே எமது பெண்களின் விடுதலை அமைதல்வேண்டும். சமுதாயம் பெண்கள் மீது தான் செலுத்தும் அழுத்தங்களைக் குறைத்து அவர்களை நிம்மதியும் நிறைவுமாக வாழச் செய்தல் வேண்டும்.

போராட்டத்தில், புடமிடப்பட்ட உருக்கு போன்ற ஒரு கட்சி இல்லாமல், சம்பந்தப்பட்ட வர்க்கத்தின் அனைத்து நேர்மையான மக்களதும் நம்பிக்கையை அனுபவிக்கும் ஒரு கட்சி இல்லாமல், வெகுஜனங்களின் மன நிலையை அவதானித்து செல்வாக்கு செலுத்தும் ஆற்றலுள்ள கட்சி இல்லாமல் அத்தகைய போராட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்த முடியாது.

— லெனின்

களத்திலிருந்து ஒரு கடிதம்

தமிழீழம்
06-04-1990

அன்புள்ள கலாக்கா,

நாம் நலம். உங்களதும் குழந்தைகளதும் நலன்கட்கு என் வாழ்த்துக்கள்.

அக்கா! உங்கள் குடும்பம் மகிழ்ச்சியுடனும் குதூகலத்துடனும் எம்தேசத்தின் விடுதலையினை எதிர்பார்த்திருக்கும், விடுதலையினை வரவேற்க ஆவலுடன் காத்திருக்கும் என நம்புகின்றேன். எங்களுடைய இனம் தலை நிமிர்ந்து வாழும் எங்கள் தேசத்தின் விடுதலையை விரைவில் வென்றெடுப்போம் என்ற உறுதியுடனும் நம்பிக்கையுடனுமே நாமும் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

ஆனால், எதிரியின் இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள் எம்மினத்தில் உயிரழிவினையும், பொருள் அழிவினையும் மட்டும் ஏற்படுத்தவில்லை. எமது கலை, கலாச்சாரத்தினை அழித்தும் வர்க்க முரண்பாடுகள் சாதி ஒடுக்குமுறைகள், பெண் ஒடுக்குமுறைகள் சமுதாய சீர்கேடுகளினை மிக மோசமாக வளர்த்தும் தமிழினத்தின் உயர்நற்பண்புகளை புதைத்தும், எம் தேசத்தைச் சிதைக்க எதிரி திட்டமிட்டு செயற்பட்டதனையும், அதன் விளைவாக சமுதாய சீர்கேடுகள் ஆங்காங்கே தலை தூக்கி இருப்பதையும் கண்கூடாக காண்கின்ற போது என் நெஞ்சம் இதுவரை காணாத சுமையினைக் கண்டது போல் வேதனைப்படுகின்றது.

அக்கா! எமது விடுதலைப் போராட்டத்தை மக்கள்போராட்டமாக மலர வைப்பதற்காக இதுவரை காலமும் நாம் கெரில்லாப் போர் முறையில் ஈடுபட்டோம் அல்லவா? எமது கெரில்லாப் போராட்ட வடிவத்திற்கமைய தலைமறைவு வாழ்க்கையையும் நாம் மேற்கொண்டிருந்தோம் என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அந்நேரத்தில்... காட்டில் நாம் மிகக் கடினமான சுமைகளைச் சுமக்கும் போதும் இராணுவத்தினர் எங்கு பதுங்கியிருப்பார்களோ என்ற நிலையில் சத்தமின்றி கஷ்டத்தின் மத்தியில் பல மைல்கள் முட்பற்றைகள், அடர் காடுகளினூடே ஆறுகளை, மேடு பள்ளங்களைத் தாண்டி எதிரியினால் காடுகளில் விதைக்கப்பட்ட மிதிவெடிகளைக் கடந்து வரும்போதும், களைத்து ஒய்வு எடுக்க எங்காவது எமது சுமையினை இறக்கிவிட்டு இருக்கின்ற அந்த நாவரண்ட நேரத்திலும் நாம் படுகின்ற இக்கஷ்டங்களும் உயிர் அர்ப்பணிப்புக்களும் எம் இனம் விடுதலை அடைவதற்கே என்று அந்த இறக்கிய சுமைகளில் தலை சாய்த்து படுத்துக் கொண்டே கதைப்போம்.

அதுவரைதானே கஸ்டங்கள். செல்லக் குட்டிகள் சுதன் மீனா வர்ணன்...... இந்த இடத்திற்கு வரக்கூடாது. நாங்கள் இப்படி காட்டில் தாகத்துடனும் களைப்புடனும் படும் கஷ்டங்களிற்கு அவர்கள் ஆளாகக் கூடாது என்றெல்லாம் எமது வீட்டைச் சூழ இருக்கின்ற உங்கள் பிள்ளைகளின் அந்த பிஞ்சு முகங்களை நினைத்துக் கதைப்போம்

இரவில் சிலிர்நீர் சொட்டும் ஈரநிலத்தில் உரப்பைகளால் தயாரித்த எம் படுக்கை விரிப்புகளில் படுத்துக்கொள்ளும் போதும் கொடிகள் முட்பற்றைகளுக்கூடாக சுமையுடன் திசைகாட்டியால் இடம் பெயரும் போதும், பாதைமாறி கஷ்டப்படும் போதும் எம் சக தோழர்கள் காயப்பட்ட நிலையில் மரணவேதனையில் அண்ணா...அண்ணா... என முனகும் போதும் எம் தோழர்களின் புதை குழியில் மண் போடும் போதும் . மலரப்போகும் எமது தாயகம் பற்றிய எத்தனையோ கனவுகளையும் எண்ணங்களையும் சுமந்து கொண்டே எமது தலை

மறைவு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் உறுதியுடன் ஈடுபட்டோம்.

அக்கா! எதிரியுடன் நேருக்கு நேராகப் பொருதி அவனுடைய இராணுவ அணியைச் சின்னாபின்னப்படுத்தி எம் மக்களின் பாதுகாப்பை உறுதி செய்வதிலும் ஒரு வளமான தேசத்தை கட்டியெழுப்புவதற்காக ஊண், உறக்கமின்றி பாடுபடும் நேரத்திலும் எதிரியின் சின்னத்தனமான நடவடிக்கைகளின் விளைவாக 'இளம் பெண்கள் போதை வஸ்துக்கு அடிமை. மாணவர்கள் போதை வஸ்துவினால் பாதிக்கப்பட்டு வைத்திய சாலையில் அனுமதி' என்ற செய்திகளின் உண்மை நிலையினை நேரில் சந்திக்கின்ற போதும் என்னால் வேதனையைத் தாள முடியவில்லை. யுத்த களத்தில் எதிரியின் சன்னங்களுக்கும் ஷெல்களுக்கும் மத்தியில் நின்று போராடும் போது எதிரியின் மீது ஏற்படும் கோபத்தை விட இந்நிலையில் தான் எதிரிமீது அதிக கோபமும் ஆத்திரமும் ஏற்படுகின்றதக்கா.

நாம் சந்தித்த இந்த இரு நாட்டு எதிரிகளுடனான மோதலை விட மிகப்பெரும் விடுதலைப் போராட்டம் இனிமேல்தான் எமக்குண்டு என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

ஆம்! எமது கெரில்லாப் போராட்டத்தின் அடுத்த கட்டமாக மக்கள் போராட்டம் மலர வேண்டிய காலம் வந்து விட்டதக்கா. எமது நாட்டில் விடுதலை என்பது வெறுமனே எமது எல்லைகளை மட்டும் மீட்டெடுக்கும் போரட்டமல்ல, எமது நாடும் மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும்.

இன்று எமது அரசியல் நிலையானது நாம் இந்திய இராணுவத்துடன் நடத்திய யுத்தத்தின் விளைவாக சிறிலங்கா அரசு எம்முடன் ஓர் நிபந்தனையற்ற பேச்சு வார்த்தை நடத்தும் அளவிற்கும் வளர்ச்சி கண்டது மட்டுமல்ல, எமது அரசியற்பிரிவு பதிவு செய்யபபட்ட ஓர் கட்சியாகவும் வளர்ந்துள்ளது.

நாம் எமது கட்சியினை ஒரு மக்கள் கட்சியாகவே அமைக்கின்றோம். எமது மக்களது ஜனநாயக சோஷலிச உரிமைகளைப் பேணவும் மக்கள் இக்கட்சியின் மூலம் தமது சகல உரிமைகளையும் தாமே வென்றெடுக்கவும் ஒரு தளமாகவே எமது கட்சி அமைக்கப்படுகின்றது.

இக்கட்சி அமைப்பின் மூலமே எம் தேசத்தின் விடுதலை மீட்டெடுக்கப்பட வேண்டும்; மீட்டெடுக்கப்பட முடியும்.

இன்று எம் நாட்டில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டி வாழும் சீர்கெட்ட நிலை மாறவேண்டும்.

முன்பு தொழில் பாகுபாடு காரணமாக ஏற்பட்ட எமது சாதிய முறையிலான சமூக அமைப்பு மாறி நல்லதொரு சமத்துவமான சமூக அமைப்பின் உருவாக்கத்தில் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து போராடவேண்டும்.

இங்குள்ள சாதிய முறையானது முன்பு தந்தையின் தொழிலில் தந்தைக்கு உதவியாக மகனோ குடும்பத்தினரோ இணைந்து இயங்கியதன் மூலம் பழகி, தந்தை இறந்த பின் அக்குடும்பம் அத்தொழிலை தொடர்ந்ததன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட சில குடும்பங்களினூடாக அத்தொழில் பயிற்றப்பட்டு அந்தச் சில குடும்பங்களும் அத்தொழிலிற்கே உரியவர்களாக கருதப்பட்டதால் ஏற்பட்ட ஒரு முறையே ஆகும்.

எல்லாவிதமான தொழில்களிலும் எல்லா விதமானோரும் ஈடுபடுவதன் மூலமும், மற்றைய தொழில்களில் ஈடுபடுபவர்களை மதித்து மனிதாபிமானமாக நடப்பதன் மூலமும் தொடர்ச்சியான போராட்டங்கள் மூலமும் புரட்சிகரமான செயற்திட்டங்கள் மூலமும் காலப்போக்கில் இச்சாதிய முறையினை இல்லாதொழிக்க முடியும்.

எனவே, மக்கள் அனைவரும் இணைந்து எமது சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தில் இணைந்து நல்லதொரு சமூக அமைப்பை உருவாக்கப் போராடினாலே எமது பூரண விடுதலையை வென்றெடுக்க முடியும்.

எமது கட்சியான விடுதலை புலிகள் மக்கள் முன்னணியின் கிளைகளை நாம் ஒவ்வொரு கிராம சேவகர் பிரிவிலும் அமைத்து வருகின்றோம். இவை சிற்றூர் அவைகள் எனப்படும் மக்கள் அமைப்பாகும். இதன் மூலம் ஒவ்வொரு கிராமத்தினதும் சிறு பிரச்சனைகள், மக்களுடைய தேவைகள் என்பன அறியப்பட்டு, ஆராயப்பட்டு, நல்லதொரு தீர்வினை எடுக்கக்கூடியதாக இருக்கும்.

இச் சிற்றூர் அவைகள் இணைந்து ஒவ்வொரு உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவிலும் ஒவ்வொரு வட்ட அவைகளினை அமைக்கும். இவ்வட்ட அவை ஒரு செயற்குழு அமைத்து அப்பிரிவிலுள்ள சகல கிராமங்களின் தேவைகளையும் அறிந்து இதற்கு மேற்பட்ட பிரிவான அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளில் இயங்கும் வட்ட அவைக்கு வழங்கும்.

இதன் மூலம் மக்களின் சகல தேவைகளும் அறிந்து ஆராயப்பட்டு மத்திய குழுவினை வந்தடைகின்றது. இவற்றை நாம் பூர்த்தி செய்வதன் மூலம் எம் நாட்டினை மீட்டெடுக்க எம்மக்கள் ஆற்றும் பங்களிப்பினை ஊக்கப்படுத்த பூரணமான விடுதலையினைப் பெற போராடுவோம்.

இம் மக்கள் முன்னணியின் பொதுக் குழுவினர் எமது மக்கள் முன்னணியின் உபபிரிவுகளான விடுதலைப் புலிகள் மாணவர் பேரவை விடுதலைப்புலிகள் தொழிலாளர் பேரவை, விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணி ஆகியவற்றின் இரு பிரதிநிதிகளும் அங்கம் வகிப்பர்.

இவ் உப அமைப்புக்கள் மூலம் மாணவர்களும் தொழிலாளர்களும், பெண்களும் சகல ஒடுக்கு முறைகளிலுமிருந்து விடுபடுவதற்காகவே போராட முன் வருவதன் மூலம் எமது போராட்டம் கூர்மைப் படுத்தப்படுகின்றது.

அக்கா! பெண்ணினம் இச்சமுதாயத்தில் பல வழிகளிலும் ஒடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆணாதிக்க சமூக அமைப்பு சீதனக் கொடுமைகள் பெண்கள் தமது வாழ்வைத் தேர்ந்தெடுக்கவோ தீர்மானிக்கவோ முடியாத நிலை, செய்யும் தொழிலிற்கு தகுந்த ஊதியம் இன்மை எனப் பல வடிவங்களில் அடக்குமுறை எம்மீது திணிக்கப்படுகின்றது.

ஒரு சில பெண்கள் மட்டும் போராடுவதன் மூலம் அனைத்துப் பெண்களினதும் விடுதலையை வென்றெடுப்பது என்பது போலியான வெறும் பேச்சாகவே அமையும். அனைத்து தமிழீழப் பெண்களும் ஓரணியில் திரண்டு நின்று போராடினாலே எமது போராட்டம் முழுமை பெறும்.

அக்கா நாம் இன்று அல்ல... பல நூற்றாண்டு காலமாகவே ஒடுக்கப்பட்டு வந்துள்ளோம். இதனால் அநேகமான பெண்கள் தாம் ஒடுக்கப்படுகின்றோம் என்பதையே புரியாது உள்ளனர் என்பதோடு அவ் ஒடுக்கு முறையை பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

அக்கா! நாம் சிறுவயது முதலே ஆண் பெண் என்று பாகுபடுத்தப்பட்டே வளர்க்கப்படுகின்றோம். சிறுவயது முதல் சமுதாயத்தில் ஒரு தாய் செய்யும் வேலைகளையே பெண்ணின் கடமையாக எண்ணி வளர்க்கப்படுவதும் பய உணர்வு ஊட்டப்பட்டு வீர உணர்வுகள் முளையிலேயே அகற்றப்படுவதும், பெண் பிள்ளைகளைச் சீண்டி அழ வைப்பதும். எந்தவித முடிவையும் சுயமாக எடுக்க அனுமதிக்காது மறுப்பதும். தன்வீடு தன் சகோதரம் என்று வளர்க்கப்படுவதன் மூலம் பெண்கள் மிகக் குறுகிய வட்டத்தினுள் வளர்ந்து மற்றவரது இன்ப துன்பங்களை மனப்பூர்வமாக புரிந்து கொள்ள முடியாமலும் கூட்டு வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்டும் வளர்ந்து போட்டி மனப்பான்மையை விட பொறாமை உணர்வுகள் கூடி சமுதாயத்தில் ஒரு பிரச்சனையாகி நிற்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளோம்.

இக் காரணங்களால் நாம் அழுவதே எமது பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு என்று கருதுகின்றோம். நாம் அழுவதன் மூலம் எமது பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படாது. அப் பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து அவற்றைத் தீர்க்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். ஆனால் எம் பய உணர்வு அதற்குக் கூட தடையாக அமைந்து விடுகின்றது.

அக்கா! இந்தக் கல்விதான் பெண்களுக்குரியது என்று ஒதுங்கியிராமல் எல்லாத் துறைகளிலும் கற்று சகல தொழிலிலும் ஈடுபடுவதற்கு பெண்கள் முன்வர வேண்டும். நாம் செய்யும் கைத்தொழில்களையும் விஞ்ஞான ரீதியாக முன்னேற்றுவதன் மூலம் எமது பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்து கொள்ளலாம்.

கடின வேலைகளில் ஆண்களுக்கு நிகராக பெண்கள் உழைத்தும்கூட பெண்களின் கூலி ஆண்களின் கூலியை விட மிகக் குறைந்தளவிலேயே உள்ளதை நாம் கண்

கூடாக காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ் ஏற்றத் தாழ்வுகள் நீங்கப் போராட வேண் டும். பெண்களால் எந்தத் தொழிலையும் செய்ய முடியும் என்பதற்கு விடுதலைப் புலிப் பெண் போராளிகள் உதாரணமாக உள்ளனர். எம்மைப் போல் நிச்சயம் உங் களாலும்சகல வேலைகளையும் செய்ய முடியும்.

ஒரு பெண் திருமணம் செய்ய முற்படும் போது சீதனமாக பெருந்தொகைப் பணமும் பொருட்களையும் மணமகனுக்கு வழங்க வேண்டியுள்ளது. ஆணும் பெண் ணும் ஒரே வேலை செய்தாலும் பெண் ஆணைவிட உயர்ந்த வேலையில் இருந்தா லும் பெண்தான் ஆணிற்கு சீதனம் வழங்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறிருக்கும்போது வீட்டு வேலைகளை மட்டும் செய்யும் பெண் களின் நிலையைக் கூற வேண்டியதில்லை. இச்சீதனக் கொடுமையை முற்றாக நீக்க நாம் அனைவரும் ஒன்றுதிரண்டு போராட முன்வர வேண்டும்.

குடிபோதைக்கு ஆளான கணவனிடம் அடி உதைகளை பெற்றுக்கொண்டு வீட்டுச் செலவிற்கு பணமின்றித் தவிக்கும் நிலைமை முற்றாக மாற்றப்பட வேண்டுமானால் பெண்கள் பொருளாதார வாழ்வில் முற் றாக இன்னொருவரைச் சார்ந்து நிற்கும் நிலைமையை முற்றாக இல்லாதொழிக்க வேண்டும்.

இந்த நிலையிலிருந்து நிச்சயம் நாம் விடுதலை பெறமுடியும். இன்று தமிழீழத் தின் சனத்தொகையில் 65% ஆனவர் பெண் கள். இவர்கள் ஒரு கொடியின் கீழ் அணி திரள்வதன் மூலம் நிச்சயம் எமது விடுதலை வென்றெடுக்கலாம்.

விடுதலைப் புலிகள் மக்கள் முன்னணி யின் கிளைகள் போல 7 பேர் கொண்ட செயற்குழு அமைப்புக் கொண்ட சிற்றூர் அவை, வட்ட அவை, மாவட்ட அவை, தலைமைச் செயற்குழு என எமது விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் முன்னணியும் தனது கிளைகளை தமிழீழமெங்கும் பரப்பி வருகின்றது.

இதன் மூலம் அனைத்து தமிழீழப் பெண்களும் ஒரு அணியில் ஒன்று திரண்டு எமது உரிமைகளை மீட்டெடுக்க முற்படும் போது எம்மைச் சூழவுள்ள பல ஒடுக்கு முறைகள் தாமாகவே நீங்கும். மனித நேயம் மிக்க நாட்டு விடுதலையினை அமைப்பதன் மூலம் ஏனைய ஒடுக்குமுறை கள் அனைத்தையும் நீக்கி எமது இனத் தின் விடுதலையினை ஒரு முழுமையான விடுதலையாக்க அனைத்துப் பெண்களும் முன்வர வேண்டும்.

அக்கா! 14 வயதிற்கு மேற்பட்ட பெண் கள் மகளிர்முன்னணியில்இணைத்துக்கொள் ளப்படுவார்கள். நீங்களும் உங்கள் அம்மா மாமி, தங்கை மற்றும் உறவினர்களும் இவ்வமைப்பில் இணைந்து எமது போராட் டத்தினை முன்னெடுப்பதில் முழுமூச்சாக ஈடுபடவேண்டும். வேறென்ன? மீண்டும் சந்திப்போம்.

இப்படிக்கு
அன்புத் தங்கை
நிர்மலா

> அநியாயமான சட்டங்களுக்கு மனிதர் பணிய வேண்டும் என்ற மூடநம்பிக்கை இருக்கும் வரையில் அவர்களுடைய அடிமைத்தனமும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும்.
>
> — மகாத்மா காந்தி

துப்பாக்கிகளால்...

இடம் மாறியுள்ள

மத்தியான வெயில் சுட்டெரித்தது வெய்யிலுக்குப் பயந்தோ என்னவோ காற்று ஒரு அங்குலம் கூட அசைய மறுத்தது.

' சீ ...12.40... நசல் இன்னும் 20நிமிஷம் கிடக்கு '

சுமதிக்கு ஒரேயடியாக வியர்த்து ஊத்தியது. இப்போதே இந்த வாங்கில் விழுந்து படுக்க வேண்டும் போலிருந்தது. தலையைச்சுற்றி வயித்தைப்பிரட்டி சத்தி எடுக்கப் போவது போல் அந்தரமாய் வந்தது.

' முன்னுக்கிருந்தாலாவது ஒரளவு என்னேயிறதெண்டு கவனிக்கலாம். இது பின்னுக்கு ஆகலும் அலுப்படிக்குது ......உள்ள சோம்பேறிக் கூட்டம் முழுக்கப் பின்னுக்குத் தான் நானுந்தான்......''

எரிச்சல் எரிச்சலாய் வந்தது. வியர்த்ததாலோ என்னவோ தலை ஒரேயடியாக அரித்தது...... இரண்டு கைகளாலும் விறாண்ட வேண்டும் போல் இருந்தது.

' ஒரேயடியா நாலு மணித்தியாலம் எழும்பாமல் இருக்கிறதெண்டாச் சும்மாவே ... ...? ஒன்பது மணிக்குத் துவங்கின வகுப்பெல்லே சீ ஒன்பது மணிக்கெங்கை துவங்கினது? ஒன்பதரைக்கெல்லோ .... அரை மணித்தியாலம் பிந்தித் துவங்கிறதே டியூட்டரீலை ஒரு பாசானாப் போச்சு. முடிக்கேக்கை மட்டும் நேரத்துக்கு முடிப்பினம் '

ஆண்கள் வரிசையில் நாலாவது வாங்கில் ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த நீலசேட் போட்ட பையன் இரண்டாவது பாடத்திற்கே தூங்க ஆரம்பித்து விட்டான். இபபோது நிறையப்பேர் தூங்கி விழுகிறார்கள். தூக்கத்தில் கழுத்து மடியும்போது திடுக்குற்று விழித்து...... அசடு வழிய இரண்டு பக்கமும் பார்த்து...... உடனேயே மிகவும் உஷாராக கண்களை அகல விரித்து வெட்டி நன்றாக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொள்வார்கள்

அரை நொடியில் மீண்டும் தலை தொங்கிச் சரியும் ..... உடல்குலுங்க மீண்டும்உஷாராகுவார்கள். திடுக்குற்று விழிக்கும் போது பார்க்கவேண்டுமே சிரிப்புச்சிரிப்பாக வரும்.

' மாஸ்ட்டரை வந்து அவசரமாக ஆரும் கூட்டிக்கொண்டு போச்சின மெண்டா...... இனியும் என்னாலை இருக்கேலாது எழும்பி நிக்கப்போறன்...... கேட்டாச் சொல்றது தலையைச்சுத்தி என்னவோ செய்யுதெண்டு சீ .... எல்லாரும் என்னைத்தான் பார்ப்பினம் .... அதுக்கென்ன? அவைக்குத் தெரியப் போகுதே எனக்குச் செய்யிற வருத்தம் ..... ஒருவேளை அவையளுக்கும் இப்பிடித்தான் செய்யும் என்னேயிறதெண்டு பேசாம இருக்கினமோ தெரியாது.''

சுமதி பொறுமையிழந்து புழுங்கினாள். மாணவிஒருத்தி கேள்வி கேட்டாள். கேள்வி விளக்கமில்லாததாக இருந்திருக்க வேண்டும் மாணவர்கள் 'கொல்'லென் றுசிரித்தார்கள் ......அவளையே பார்த்தார்கள். ஆசிரியரும் சிரித்தார். பின்னர் ஏதோ கூறிச் சமாளித்தார்.......

'விளக்கங் குறைஞ்சவள் வாயைவச்சுக் கொண்டு பேசாம இருந்திருக்கலாம்' சுமதி கேள்விகேட்ட மாணவியை மனதுக்குள் திட்டினாள்.

ஆசிரியர் தேய்ந்து போன ''சோக்'' கட்டியை மேசை மீது வைத்தார். அசடு வழியும் புன்சிரிப்போடு அவசரமாக தலையைஆட்டிவிட்டு நகர்ந்தார்.......... எப்போதுமே வகுப்பை முடிக்கும் போது இப்படித்தான் சிரிப்பார். இவ்வளவு நேரமும் தொந்தரவு செய்ததற்கு மன்னித்து விடுங்கள் என்பது போலிருக்கும் அந்தச் சிரிப்பு.

சுமதிக்கு இப்போதுதான் அப்பாடா என்றிருந்தது. நிம்மதியாக மூச்சுவிட்டாள். மாணவர்கள் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு வெளியே செல்லத் துடித்தார்கள். என்ன தான் வகுப்பில் அமைதியாக இருந்தாலும்

எப்போது வகுப்பு முடிந்து வெளியே செல்வோம் என்பதில் தான் எல்லோரும் குறியாய் இருந்துள்ளார்கள் என்பது அவர்களின் நடத்தையில் இருந்து தெரிந்தது.

சுமதிக்கு தனித்து வீடு செல்ல வேண்டியதை நினைக்க என்னவோ போல் இருந்தது.

'விசர்......... ஏன் தான் வராம விட்டுதுகளோ தெரியாது .... மேகலாவும் சுதாவும் வராதது வகுப்பிற்கு வந்தபின் தான் சுமதிக்கு தெரிந்தது. ஆத்திரமாய் வந்தது.

'விசருகள் நேற்றே சொல்லியிருந்துதுகள் எண்டா நானும் நிண்டிருப்பன்...... அந்த நாயளுக்கை அரியண்டப்படுகிறதை விடப்பேசாம வீட்டிலை நிற்கலாம்' அந்த கண்ணாடிக்கார தடியனை நினைக்கவே சுமதிக்கு பயமாக இருந்தது. ' அந்த நாயள் இருக்கிறவரைக்கும் மனிசருக்கு நிம்மதியே இல்லை ... பாமினி, நித்தியாக்கள் அதாலை தானே போறவை இனி என்னேயிறது .... ? அதுகளோடை இவ்வளவு நாளா அவ்வளவாக் கதைக்கிறதும் இல்லை. இண்டைக்கு போக என்ன நினைக்குதுகளோ தெரியாது. இதிலை நினைக்கிறதிற்கு என்ன கிடக்கு எனக்கென்ன அவையோட அடிபிடி சண்டையே .... கதைக்கிறதிற்கும் ஏதும் அலுவல் இருந்தாத்தானே கதைக்கிறதுக்கு'

நித்தியா ஆசிரியருடன் ஏதோ கதைத்துக் கொண்டு நின்றாள் பாடத்திற்கு விளக்கமாக இருக்கும்...... சுமதிக்கோ அவர்களுக்காக காத்திருப்பது வெறுப்பாக இருந்தது.

'வருகுதுகள்... வருகுதுகள் எங்கையோ ஒரு குருகுருத்த கோஸ்ட்டி எங்கை கூட்டு சேர்ந்ததுகளோ தெரியாது ரோட்டிலை அல்லோ பார்க்கவேணும். காய்.........கூய் எண்டு சத்திக் கொண்டு .... போற வாற வாகனங்களுக்கும் சைட்குடுக்காமல் ....சிச் உதுகளோடை போனா எனக்கும் மரியாதை இல்லை...... இனி என்னேயிறது போய்த்தானே ஆகவேணும்'.

சுமதிக்கு எப்போதும் அவர்களிடம் ஓர் அந்நியப்பட்ட உணர்வே இருந்து வந்தது. ' என்ன சுமதி இண்டைக்கு 'பிறெண்ஸ்' ஐக் காணேல்ல தனிச்சுப் போனீர்......''

பாமினி இயல்பாகத்தான் கேட்டாள்...... சுமதிக்கு என்னவோ போல் இருந்தது.

''ஓமோம் என்ன நடந்ததெண்டு தெரியேல்லை இரண்டுபேரும் நிண்டிட்டினம் ......நீங்கள் நேரை வீட்டை தானே போறியள் ....? ''

தயங்கியபடி சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு நாசுக்காக கேட்டாள் சுமதி. '' இவள் நித்தியா ஏதோ துணி எடுக்க வேணும் எண்டாள் .. .. என்ன நித்தியா எனக்கெண்டா ஒரே பசியாக் கிடக்குது நாளைக்கு ஈவினிங் நீயும் நானும் வந்து எடுப்பமன் .... என்ன முழியை பிரட்டுராய் சொல்லன்..........''

'' என்னவோ நீ சொல்லுறாய் .... சரி நாளைக்கு எடுப்பம். பிறகேன் நிக்கிறியள்........ ? 'அப்பாடா இவள் ஓமெண்டதே பெரிய புண்ணியம் இல்லாட்டி நானும் டவுண் முழுக்க உதுகளுக்கு பின்னாலை வாய் பார்த்துக் கொண்டு திரிஞ்சிருக்க வேணும்.'' யார் தான் கூட வந்தாலும் அந்த காம்படியால் போகவேண்டும் என்ற நினைப்பே சுமதிக்கு நரகவேதனையாய் இருந்தது.

'கடவுளே அவங்கடை காம்பை தாண்டி போறவரைக்கும் நீ தான் துணை'

...............' இண்டைக்கு எந்தச் சனியன் பிடிச்சவன் என்னேயிறானோ தெரியேல்லை .... என்னை மட்டும் தனியா மறிச்சானென்டா என்னேயிறது......... வாடி எண்டு உள்ளுக்கை இழுத்துக் கொண்டு போனால் .... ? உங்கை எத்தனை பேரை அப்பிடிச் செய்தவங்கள் .... கடவுளே...... அப்பிடி மட்டும் ஒண்டும் நடக்கக் கூடாது'

சுமதிக்கு காம்பை நெருங்க நெருங்க அடிவயிற்றில் ஏதோ செய்தது. 'கடவுளே எனக்கேன் இப்படி வேர்க்குது ..... கை கால் எல்லாம் நடுங்குது...... பயமாக்கிடக்கு நான் என்ன செய்ய...... எவ்வளவு நேரத்துற்கு தான் தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு போறது....... பார்..... பார்......... தரித்திரத்திண்டை பல்லல எப்ப நிமிருவனென்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனாக்கும்.

இவளைப் பார்த்து பல்லை இழித்த இந்திய ராணுவத்தினன் யாரையோ கத்திக்

கூப்பிட்டபடி உள்ளே ஓடினான் ஒரு பெரிய கூட்டமே உள்ளேயிருந்து ஓடி வந்தது: கண்ணாடிக்காரனும் இன்னும் நாலைந்து பேரும் வந்தார்கள். சுமதி.........சுமதி .. ..சுமதி நில்லடி.

' சனியன் சனியன் பேரைச் சொல்லி கூப்பிடுகிறன்......... ஐயோ அவளவை யளும் போறாளவை நான் என்ன செய்ய? இன்னும் நாலஞ்சு பேர் வாறாங்கள்......'

கண்ணாடி போட்டவன் ஓடி வந்து சைக்கிள் கான்டிலை பிடித்துக் கொண்டான். சுமதி விழப்போனாள்... விழவில்லை. .... அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வந்தது. மறுபக்கம் பார்வையை திருப்பிக் கொண்டாள்.

' என்னடி நான் கூப்பிடுறன் நீ உன்டை பாட்டிலை திரும்பியும் பார்க்காம போறே என்ன .....?

"பாவி கான்டில்லை கையை போட்டுக் கொண்டு நிற்கிறானே. சனம் பார்த்தா என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கப் போகுது"

ஒழிச்சு ஒழிச்சு வைச்சு சாப்பாடு கொடுப்பியள் என்னடி?''

' உன்டை லச்சணத்திற்கு நாங்கள் கதைக்காதது ஒன்று தானே குறை. எளிய மூதேசி நீயும் ஒரு தமிழனே! இல்லாட்டி நடுறோட்டிலை ஒரு பொம்பிளைப்பிள்ளையை மறிச்சு வைச்சு சேட்டை விடுவியே...... அங்கா இந்தியாக் காரங்கள் முழுப்பேரும் இஞ்சதானே பார்த்துச் சிரிக்கிறாங்கள். உன்ரை கொக்கா தங்கச்சியை நடுறோட்டிலை ஆரும்மறிச்சு வைச்சிருந்தா உனக்குப் பார்க்க எப்படி இருக்கும்......... சிக்...... மனிசரெண்டாவல்லவோ அதை யோசிக்கிறதுக்கு.

''என்னடி முறைக்கிறாய்? ஊமையே வாயைத்திறந்து கதையன் .... ஏதோ இன்டைக்குதான் புதுசாக் கதைக்கிறமாதிரி வெக்கப்படுகிறாய்: ......

' இனியும் ஏன் நாங்கள் உவங்களுக்குப் பயப்பட வேணும். நாங்கள் அழ அழத் தான் அவரவைக்கு செட்டு வாறது.

ஏதோ தாங்கள் சரித்திரம் படைக்கப்போற மன்மதக்குஞ்சுகள் எண்டு நினைப்புப்போல.சனமா வெளிக்கிட்டு உவங்களை கட்டிவச்சு உரிக்கவேணும். அப்பதான் நாங்கள் மனிசரா வாழலாம்.'

''டேய் எடடா கையை ராஸ்கல்கான்டில்லை இருந்து... எடுக்கப் போறியோ இல்லையோ' ஆத்திரத்தின் எல்லையில் சுமதி வாய் திறந்து கத்தினாள் அடுத்த கணம்.

ஏற்கனவே சிவந்திருந்த கண்ணாடிக்காரனின் கண்கள் மேலும் சிவப்பாக பளீர்...பளீர்... என சுமதியின் கன்னத்தில் மாறி மாறி அறைந்தான்...............

சுமதிக்கு பயம் மாறி ஆத்திரம் வந்தது. '' என்னடி நான் கதைக்கிறன் நீ பேசாம நிக்கிறாய் L. T .T. காரங்கள் எண்டா

தலை முடியை பிடித்து முகத்தை தன் பக்கம் திருப்பினான்.

''நல்லாத்தாண்டி கொழுத்துப் போனியள்......எனக்கே வாய் காட்டுறாய் என்னடி ...... எளிய...... ஏதும் கதைச்சியெண்டால் வெட்டி புதைச்சுப் போடுவன்...........க்கு என்னைப் பற்றி விளங்கேல்லை.

சுமதிக்கு கண்ணை மின்னி தலை சுற்றியது. கன்னங்கள் இரண்டும் விண்விண் என்று வலியெடுக்க தலை விறைத்துக் கொண்டு வந்தது.

'கடவுளே.........ஏ... என்ன மாதிரி அடிச்சான். ஒரு அடியிலையே உயிர் போயிடும் போல கிடக்கு. போனால் போகட்டும் உரிச்சுப் போட்டாலும் உவங்களை சும்மா விடக்கூடாது' தூ...... நாய்க்கூட்டம் எளிய வடுவாக்கள் எத்தினை நாளைக்கு உதில இருக்கப் போறியள் பார்ப்பம்.''

எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும் அவன் முகத்தைப் பார்க்க சுமதிக்கு மூச்சுத் திணறியது. தட்டுத்தடுமாறி சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வேகமாக இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டாள். பின்னால் அவன் கெட்ட வார்த்தைகளால் திட்டுவது கேட்டது.

'சிவனே ...... உவனிட்டைத் தப்பினது அருந்தப்பு ஒரு அடிதான்..... விறைச்சுப் போனன்...... நல்ல காலம் உதோட விட்டான் இல்லாட்டிக்கு ஏதோ பண்ணிப் போடுவாரே ....? உவையள் ஒவ்வொரு நாளும் போகவரச் சொல்லுவினம் நெடுகப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க ஏலுமே...... அது சரி நான் இனி என்னெண்டு ரியுசனுக்கு போறது. இந்தப் பாதையால போற தெண்டா இனி நடவாத காரியம்......... சரியான கறள் வச்சுக் கொண்டுதான் இருப்பான்... ...... நல்லா இருக்கட்டும் நான் ரியுசனுக்கு போகாம விடுவன்.

சுமதிக்கு இனி ரியுசனுக்கு போக முடியாததை நினைக்க அழுகை அழுகையாக வந்தது. பாமினியை நினைக்க ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

'என்ன இருந்தாலும் அவள் தன்ரை குணத்தைக் காட்டிப்போட்டாள். பயம் எண்டா கொஞ்சம் தள்ளிப்போய் என்றாலும் நின்டிருக்கலாம்தானே தப்பினம் பிழைச்சம் எண்டு ஓடி விட்டாளவை. சீ. ...அவளவையிலையும் பிழைசொல்லேலாது. உந்த இடத்தில இருந்தா ஒருவேளை நானும் உதைத்தான் செய்வன்.'

ஒழுங்கைக்குள் சுமதியைக் கண்டவர்கள் ஊடுருவல் பார்வையுடன் ஒருமாதிரியாகப்பார்த்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

'ஒரு வேளை இவைக்கு தெரிஞ்சிட்டுதோ...... சீ என்னண்டு தெரியும் அதுக்கிடேல தெரிஞ்சாத் தெரியட்டும் அதுக்கு இவைக்கு என்ன அங்க ... அய்யாவாறார் பாவம்.... இந்த வெய்யிலுக்கை எங்கை போறாரோ தெரியேல்ல. மணியத்தார் வட்டிக்காசு குடுக்க வேணுமாக்கும். அதுக்குத் தானோ தெரியேல்ல'

'அவனவன் பரம்பரைக் காசை வட்டிக்கு குடுத்திட்டு பெடியளையும் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிப்போட்டு மகாராசா மாதிரி வீட்டில இருக்கிறாங்கள். நாங்கள் நாள் முழுக்க உழைச்சு அதையும் அவையளிட்டைக் குடுத்துப்போட்டு இப்பிடியே சாக வேண்டியதுதான்'

'சைக்கிளை சிலோ பண்ணிறார் ஏதும் கேக்கப் போறாரோ...... சீ......... அங்கை விளக்கிறார். எதுக்கும் எங்கை போறார் என்று கேப்பம்.''

''ஐயா......! எங்கை போறியள் ......?

'ஐயான்ரை முன்பல்லு அண்டைக்கு விழுந்தது. முகத்தைப் பார்க்க என்னவோ போல் கிடக்கு...... கொடுப்புப்பல்லு விழேக்கை. அவ்வளவு தெரியேல்ல'

''நான்...... உங்கை சங்கத்தில உரம் வந்திருக்காம். அதுதான் ஒருக்கா பதிஞ்சு போட்டு வருவம் எண்டுவெளிக்கிட்டனான். இண்டைக்குசனிக்கிழமை அவங்கள்இரண்டு மணி எண்டால் பூட்டிப்போடுவாங்கள்'

''உனக்கு ரியுசன் முடிஞ்சுதே ....

''ஓ...... நான் இனிமேல் ரியுசனுக்கு போகேல்லை''

சுமதியின் குரல் தளதளத்தது. கண்களில் இருந்து மளமளவென்று கண்ணீர் வடிந்தது. ''ஏன்பிள்ளை......ஏன் என்ன, என்ன நடந்தது... ஐயோ என்ன நடந்தது எண்டு சொல்ல'' தந்தையின் பதை பதைப்பைக் கண்ட சுமதி தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றாள்.

'' இண்டைக்கும் அந்தக் கண்ணாடிக் காரன் காம்படியால வரேக்கை ஓடியாந்து சயிக்கிளைப் பிடிச்சிழுத்து நிப்பாட்டிப் போட்டான். பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறான்' பார்க்கிற சனம் நினைக்கும் அவளும் விட்டுட்டுத் தானே நிக்கிறாளெண்டு''

''அழாதை, அழுது இப்ப என்னத்தை செய்யிறது. கொம்மா விடியவும் சொன்னவ அவளைக் கொண்டே கொஞ்சநாளைக்கு மானிப்பாயில் விடுங்கோ எண்டு. அவனை நீ ஒண்டும் பேசேல்லையே ....?''

'' எனக்கு கோபம் வந்திட்டுது எடபுட எண்டு பேசிப்போட்டன். நடு ரோட்டில விட்டு ... என்னை அடிச்சுப் போட்டான் நான் இனி அந்தப்பக்கம் போகமாட்டன்''

'' சரி......சரி...... அழாதை ..... கவனமா வீட்டை போ எல்லாத்துக்கும் நான் வாறன்''

'' ஐயா நீங்கள் அவங்கடை காம்படி பக்கம் போயிடாதேயுங்கோ. என்னிலை இருக்கிற ஆத்திரத்தில உங்களை ஏதும் செய்தாலும் செய்து போடுவாங்கள்.''

'' ஓமோம் நீ......... கவனமாப் போ...

சுமதி கண்களை தேய்த்துத் துடைத்தாள்...... அவளின் உணர்வு வேகத்தையும் மீறிக் கொண்டு அந்த நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது. கண்ணீர் வருவதற்கு ஆயத்தமாக கண்கள் எரிந்தது, கண்களை இறுக மூடி கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்தினாள். நினைவுகளை விழுங்கிக் கொண்டு சயிக்கிளைச் செலுத்தினாள்.

திடுக்குற்று விழித்த சுமதிக்கு தான் மேசையிலே தூங்கி விட்டதை நினைக்க வேதனையாக இருந்தது. விரித்துக்கிடந்த புத்தகத்தின் மீதே படுத்து விட்டதால் அதன் பக்கங்கள் சில கசங்கி மடிந்து கிடந்தன. மேசை சிறிதாக இருந்ததால் இரண்டு பேர் ஒரே நேரத்தில் உட்கார்ந்து படிக்க முடியாது. ஒரே ஒரு கதிரைதான் இருந்தது. சுமதியின் தம்பி ரூபன் ஒரு பெரிய மரப்பெட்டியின் மேல் புத்தகங்களைப் பரப்பிவைத்து விட்டு ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தான். அவன் உக்காந்திருந்த அந்த பழைய ஸ்டூலில் ஒரு காலின் கீழ்ப்பகுதி உடைந்திருந்ததால் ஆட்டங் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அடிக்கடி விழப் போனான்.

தங்கை சுகந்தி ஒரு பாயில் படுத்திருந்தபடி எதையோ பாடம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். இடையிடையே தலையை சரித்து இவளை பார்த்தாள். இவள் சிரித்த போதும் அவள் சிரிக்கவில்லை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பின் மீண்டும் புத்தகத்தைப் பார்த்தாள்.

படிப்பதிலே கண்ணாய் இருப்பதால் சூழல் அசைவுகள் அவளைப் பாதிக்கவில்லை என்று சுமதி நினைத்துக் கொண்டாள்.

கணிதபாடத்தில் ஏதோ கேள்வி கேட்டு வந்த தம்பியை ஏசவும் மனமில்லாமல் ஏதோ சாக்கு சொல்லி திருப்பி அனுப்பினாள்.

தானும் வெறுமனே புத்தகத்தை திறந்து வைத்திருந்தாளே ஒழிய அவளால் படிக்க முடியவில்லை. இனிமேல் படிப்பு எவ்வளவு தூரம் சாத்தியப்படுமென்பதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

'சிக்...... இதிலை இருந்து கொட்டாவி விடுறதை விட பேசாமல் போய் படுக்கலாம்....... இன்னும் 8 மணியே ஆகேல்ல படுத்தா ஐயா என்ன நினைப்பார்? அம்மாக்கென்ன...... அவா சுகமாச் சொல்லிப் போட்டா மானிப்பாயில் போய் நிக்கச் சொல்லி இஞ்ச ரியுசனுக்கு போகாததால நான் படப்போற பாடு அவவுக்கு விளங்குமே......'

இவ்வளவுக்கும் காரணமே அந்தக் கும்பல் என்பதை நினைக்கவே சுமதிக்கு கோபம் கொதித்துக் கொண்டு வந்தது.

' எளியவங்கள் எத்தினை பேற்றை படிப்பை நாசமாக்கிறாங்கள்...... படிப்பென்ன வாழ்க்கையே நாசந்தானே......... உவங்கள் கடத்திக் கொண்டு போய் கலியாணங் கட்டினதுகளின்ர கெதி என்ன... நாளைக்கு இந்தியாக்காரன் போக அவங்களும் ஓடி ஒழிச்சிடுவாங்கள் அதுகள் ஆத்தலய வேண்டியது தான் '

'' ஏன் பிள்ளை ஏதும் தலையிடி சுகமில்லை எண்டாப் போய்ப்படன். பிறகேன் உதில இருந்து ஜோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்?''

' இவ்வளவு நேரமும் அம்மா என்னைக் கவனிச்சுக் கொண்டுதான் இருந்திருக்கிறா. அம்மாவும் பாவம் என்னை படிப்பிக்க வேணும் எண்டு எவ்வளவு ஆசைப்பட்டவா என்னை விட அவா தான் இப்ப கூடக் கவலைப்படுவா!

வா பிள்ளை வா வந்து சாப்பிட்டிட்டுப்படு காலமைக்கு எழும்பிப் படிக்கலாம். ரூபனையும் சாந்தியையும் வரச்சொல்லு.

அய்யா சாப்பிடும் போதே சுமதிக்கு கருவாட்டுக் குழம்பு வாசனை மூக்கைப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தது. சுமதியும் ரூபனும் சாப்பிடுவதற்காக போய் உட்கார்ந்தார்கள். அய்யா சாப்பிட்டுவிட்டு கையை அலம்பிக் கொண்டு வெளியே வந்தார். சுமதி அய்யாவின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவர் தீவிரமாக எதையோ சிந்தித்து வேதனைப்படுவது தெரிந்தது. அப்பா தன்னைப் பற்றித்தான் நினைப்பதாக சுமதிக்கு பட்டது.

சீ... மனிசருக்கு இந்த நாட்டிலை நிம்மதியே இல்லாமல் போச்சு.

என்ன பிள்ளை யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய் சாப்பிடு! சாப்பிடு எதுக்கும் நீ கொஞ்ச நாளைக்கு மாமி வீட்டை போய் நில் பாப்பம். அதுக்குப் பிறகு அவங்கள் என்னேயப் போறாங்கள் எண்டு?

என்னம்மா... நீ . அங்கை போய் நிண்டு கொண்டு என்னெண்டு நான் படிக்கிறது? சோதினைக்கே இன்னும் 3 மாசந் தானே கிடக்கு.

''அதுக்கென்ன மோனை செய்யிறது. ஆரோ நினைச்சிருந்தவையே உந்தப் பத்தி எரி வாங்கள் திரும்பவும் அள்ளுப்பட்டு வருவாங்கள் எண்டு?வடக்கத்தையானிட்ட வேண்டித் திண்டு அவங்கள் விளை விளை எண்டு விளைஞ்சு போயிருக்கிறுங்கள். தங்கடை தமிழ்ச் சனமெண்டு பார்க்கிறுங்களே ஆமிக்காரனை விட உவங்கடை அநியாயம்தானே தாங்கேலாமைக் கிடக்கு.

அம்மா ஒழுங்கேக்கை காரொண்டு வந்து நிக்குதனை சுகந்தியின் கதையைக் கேட்ட சுமதிக்கு என்னென்று தெரியாமலே மனம் திக் என்றது. இதென்ன கோதாரி? இந்த நேரத்தில் இஞ்ச ஆர் வரப் போயினம்? அதுகும் காரிலை? என்றபடி அம்மா எழுந்து நின்று முந்தானை உதறிச் சரி செய்தாள்.

''எல்லாரும் இஞ்ச நிக்கிறியள். அங்கை வெளியாலை ஆர்? சொய்யா தனிய. எட ரூபன் நீ போடா கொப்பரடிக்கு'' என்று கூறியபடி வெளியே வர முனைந்த அம்மாவை சுமதி தடுத்து நிறுத்தினாள்.

ஐயோ அம்மா நீ இரு வெளியாலை வராதை, நான் வாறன் என்னெண்டு பார்த்துக் கொண்டு''

''அது கார் இல்லை அம்மா. வான் துவக்கோடு நிறையப் பேர் வந்து நிக்கினம் அப்பாவை பிடிச்சு வச்சிருக்கினம்'' சுகந்தி மீண்டும் பதட்டத்தோடு ஓடிவந்து மூச்சு வாங்கக் கூறினாள்.

''ஐயோ அவங்கள் தானோ தெரியாது. இண்டைக்குப் பேசின ஆத்திரத்திலை வெளிக்கிட்டு வந்திட்டாங்களாக்கும். உப்பிடி இரவுகளிலை போய் பெட்டையளைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போறவங்கள் எண்டு சனங் கதைக்கிறது. கடவுளே! இண்டைக்கு என்ன நடக்கப் போகுதோ தெரியாது.

சுமதிக்கு கால் நடுக்கமெடுத்தது நிற்கவும் திராணியற்றது போல் இருந்தது. இதயம் நின்று விடப்போவது போல் வேகமாக அடித்தது. மெதுவாக நடந்து வந்து குசினிப் பின் கதவைத் திறந்தாள் வெளியே ஒரே இருட்டாக இருந்தது. மெதுவாக இறங்கி கிணற்றடிப் பக்கமாக சத்தமின்றி ஓடினாள். வேலிப் பொட்டுக்கால் ஒழுங்கை நீட்டுக்கும் ஓடினாள் தனபாலு மாமா வீட்டை போவதற்காக.

கடவுளே நான் இஞ்சை வந்திட்டன் அங்கை என்ன நடக்குதோ தெரியாது. உங்கை 2, 3 இடத்தில தேப்பனைத் தானே கொண்டே அடிச்சுக் கொண்டு போட்டவங்கள். கடவுளே அப்பாக்கு மட்டும் அப்பிடி ஒண்டும் நடக்கக் கூடாது. அதைவிட நான் போய்ச் சாகலாம்.

மூச்சுவாங்க ஓடிவந்த சுமதி தனபாலு மாமா வீட்டுக் கேற்றைத் தட்டினாள். நாய் ஒரேயடியாய் குலைத்தது. மாமா தான் வந்து கேற்றைத் திறந்தார். சுமதியைக் கண்டதும் தூக்கி வாரிப்போட்டது.

ஏன் பிள்ளை ஏன் என்ன நடந்தது? ஆருக்கும் வருத்தமே ஏன் இப்படி இளைக்க இளைக்க ஓடிவந்தனி?

சுமதி பெரிய சத்தத்தோடு அழுதாள். குடும்பம் முழுவதுமே வாசலில் கூடி விட்டது சுமதியை உள்ளே கூட்டிப் போனார்கள். சுமதி அழுகையினூடே விசயத்தை கூறி முடித்தாள்.

ஐயோ உந்தப் பத்தி எரிவார் அள்ளுப் பட்டு வந்தாங்கள் ஒரு பொம்பிளைப்பிள் ளை மானம் மரியாதையோட வீட்டில இருக்க வழி இல்லை.துலைவார் எப்பதான் துலைஞ்சு போவாங்களோ பிள்ளையார் அப்புவே நீ தான் உவங்களைக் கேக்க வேணும்.

மாமி தன் இயலாமையைச் சொல்லிக் கத்தினாள்.

நீ...... நீ...... நீ...... இப்பேன் உதில இருந்து ஒலம் பாடுறாய்...... அவள் சாப் பிட்டாளோ தெரியாது. கேட்டுக் கூட்டிக் கொண்டே சாப்பாட்டைக் குடு. பிள்ளை சுமதி நீ இஞ்சை இருந்து கொள். சும்மா ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை. நான் ஒருக்கா வீட்டுப்பக்கமாய் போய் என்ன நடக்கு தெண்டு பார்த்துக் கொண்டுவாறன் என்ன?

இஞ்சே நீங்கள் என்னத்துக்கப்பா இப்ப அவசரப்பட்டு அங்கை ஓடுறியள். வந்தவங் கள் போட்டாங்களோ தெரியாது. எப்ப னுக்கு நிண்டு பாத்துப் போங்கோவன்.

சும்மா கத்தாம கிட. நான் இப்ப வந் திடுவன். மாமா மாமியை அடக்கிவிட்டு புறப்பட்டார்.

இஞ்சே மாமா ஏதும் பிரச்சனைஎண்டா உடனே வந்து சொல்லுங்கோ "ஓமோம் அதெல்லாம் நான் பார்க்கிறன் நீ ஒண் டுக்கும் யோசிக்காதை,

அன்றிரவு முழுவதும் சுமதி தூங்கவே இல்லை முகத்தை தொங்கப் போட்டபடி மாமா வந்து கூறினார் 'அப்பாவை ஏத்திக் கொண்டு போட்டாங்கள்' என்று. அவ்வளவு தான் சுமதி இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டே இருந்தாள். வீட்டிற்குப் போக மாமா விடவில்லை. சில வேளை அந்தக் கும்பல் இரவிலும் வரலாம் என்பதால்.

விடிந்ததும் சுமதி வீட்டிற்குப் போனாள். கூடவே மாமாவும் போனார்... வீட்டிலே எல்லோருடைய முகத்தை பார்த் ததும் சுமதிக்கு விளங்கியது. இரவு முழுவ தும் ஒருவரும் தூங்கவில்லை. அழுதிருக்கி றார்கள் என்று. அம்மா சுமதியைக் கண் டதும் பெரிதாக அழுதாள்.

''ஐயோ அந்தாளைக் கொண்டு போட் டாங்கள் இனி எல்லாரும் என்னேயப் போறியள்.. ...? நாங்கள் ஆருக்கு என்ன அநியாயம் செய்தநாங்கள்...... கடவுளே நீ ஏன் எங்களை இப்படிச் சோதிக்கிறாய்? அம்மா சுமதியைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள். சுமதியும் அழுதாள்.

சுமதி நடந்த விசயங்களை அம்மாவைக் கேட்டாள். அம்மா சொன்னாள்.

வந்தவங்களில் ஒருவன் கண்ணாடி போட்டவன், தாடி வளர்த்தவன், அப்பா விடம் கேட்டிருக்கிறான் சுமதியைத் தான் விரும்புவதாகவும் தனக்கு அவளைக் கலி யாணம் செய்து தரும்படியும். அப்பா சம் மதிக்கவில்லை. சுடுவேன் என்று கூறி மிரட் டிப்பார்த்திருக்கிறார்கள். ஊஹூம் அப்பா இசையவே இல்லை. நீங்கள் என்னைச் சுட் டாலும் பரவாயில்லை. அப்படியான ஒரு மோசமான வேலையை நான் கடைசிவரைக் கும் செய்யமாட்டேன் என்று பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டார். அவ்வளவுதான் அப் பாவை அடித்து வானில் ஏற்றிவிட்டு சும தியை விசாரித்திருக்கிறார்கள்.அவள் இங்கே இல்லை வேறு இடத்தில் என்று கூறவும் அம்மாவிடம் உனக்கு புருஷன் வேணு மெண்டா நாளைக்கு மேளைக் கொண் டந்து தந்திட்டு புருசனைக் கூட்டிக் கொண்டுபோ என்று கூறி இருக்கிறார்கள்.

சுமதிக்கோ இவ்வளவு துன்பமும் வீட் டாருக்கு என்னால்தானே ஏற்பட்டதென்று பட்டது. சுமதி வீட்டில் அன்று காலையில் அடுப்புக்கூட மூட்டவில்லை. எல்லாம் போட்டது போட்டபடி கிடக்கு. எல்லாரும் அவரவர் போக்கில் அழுதுகொண்டும் யோசித்துக் கொண்டும் திரிந்தார்கள்

தனவாலு மாமாதான் அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு காம்புக்குப் போனார். அம்மா எவ்வளவோ அழுது குளறி மண் டாடியும் அய்யாவைப் பார்க்க விடவில் லையாம். பின்னேரம் விட்டு விடுவதாக கூறி இருக்கிறார்கள்

சோந்து துவண்டுபோய் அம்மா வீட் டுக்கு வந்தாள். வீடோ செத்துவிட்டது

போல் சோந்து சோகமாய்க் கிடந்தது. அன்று முழுவதும் யாரும் சாப்பிடவில்லை. இடையிடையே தேனீர் மட்டும் குடித்தார் கள். அம்மா அதனையும் மறுத்தாள். பின் னேரம் ஐயா வரவில்லை... இரவு ஊஹூம் அப்போதும் வரவில்லை. அம்மா மீண்டும் அழத்தொடங்கி விட்டாள். சுமதிக்கோ அடுத்து என்ன செய்வதென்றோ தெரிய வில்லை.

விடிந்ததும் விடியாததுமாக மறுநாளும் அம்மா மாமாவையும் கூட்டிக்கொண்டு காம்புக்குப் போனாள். நீண்ட நேரமா யிற்று. அவர்கள் வந்து சேர்ந்த போது அப்போதும் அய்யா வரவில்லை. வந்ததும் வராததுமாக ஒப்பாரி சொல்லி அம்மா அழத் தொடங்கி விட்டாள். சுமதி மாமா விடம் அய்யாவைப்பற்றி விசாரித்தாள்.

ஐயாவை நேற்றுப் பின்னேரம் விட்டு விட்டார்களாம். மாமா சொன்னதைக் கேட்ட சுமதிக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. பயம் பற்றிக் கொண்டது. ஒருவேளை...... ஒருவேளை ..... அப்பாவை அவர்கள் அடித்தே கொன்றுவிட்டார்களோ! ஊரில் இப்போது அப்படித்தானே நடக்கிறது. ஐயோ...... ஓ .. .. ஓ...... சுமதியும் அம்மா வோடு சேர்ந்து அழுதாள். எல்லோரும் அழுதார்கள். வீடே செத்தவீடு போல் மாறி விட்டது.

அன்று முழுவதும் காம்பும் வீடுமாக மாமா அலைந்தார், அடுத்த நாளுந்தான் அம்மா அழுதழுது எல்லாக் காம்புக்கும் சென்று விசாரித்தார். மாமா தனக்கு தெரிந்தவர்கள் (சந்தைக் கும்பலுக்கு ஆதர வானவர்கள்) எல்லோரையும் கூட்டிச் சென்று விசாரித்தார் எல்லா இடத்திலும் விட்டுவிட்டதாகவே கூறினார்கள். அம்மா அழுதபோது அதட்டிப் பயமுறுத்தி விரட்டி யடித்தார்கள்.

சுமதிக்கோ இந்த உலகத்தில் வாழ்வதே வெறுத்தது. என்னால் தானே இவ்வளவும் இந்த நாசமாப் போன உலகத்தில இனி யும் என்ன வாழ்க்கை வேண்டிக்கிடக்கிறது. மூன்று நாட்களாக அந்த வீட்டில் செத்த வீடு நடக்கிறது. இதயம் ஏற்றுக் கொள் ளாத செத்தவீடு, ஊர்ஜிதப்படுத்தப்படாத மரணம். உயிரோடு திரும்பக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற அங்கலாப்பு கிடைக்கும் என்ற அந்த நம்பிக்கை.

ஊரார் கூடி வந்து ஒப்புச் சொல்லி அழுதார்கள். அம்மாவும் அழுதாள். எல் லோரும் அழுதார்கள். ஆனால் செத்த வீடு ஒன்றை செய்து முடிக்க அந்த வீட்டில் ஒருவருக்கும் உடன்பாடில்லை. வீட்டில் உற வினர்கள் வந்து நின்றார்கள். வீட்டைக்கூட அவர்கள்தான் நிர்வகித்தார்கள்.

நான்காம் நாள் காலை அம்மா முற் றத்தில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். மாமா வந்தார். இன்னும் மேலிடத்தோடு தொடர்பு கொள்ள வேறு யாரையோ கூட்டிக்கொண்டு போவதாக கூறி இருந் தார். வந்தவர் கூறிய செய்தி அங்கிருந்த எல்லோரையுமே ஒரு கணம் அதிரவைத்தது. வீட்டுக்குக் கிழக்குப் புறமாக சற்றுத்தள்ளி ஒரு பாழுங்கிணறு பெரும்பாலும் அந்தக் கிணற்றைச் சுற்றியுள்ள வீடுகளில் வசிப்ப வர்கள் குப்பை கூழங்களையும் உடைந்த போத்திலோடுகளையும் அங்கேதான் கொட் டுவார்கள். சிறுவர்கள் கல்லெறிந்து விளை யாடுவார்கள்.

இரவு முழுவதும் துர்நாற்றம் வீசுவதை கண்ட அயலவர்கள் காலையில் எங்கும் பார்த்து விட்டு இறுதியில் அந்தக் கிணற் றுக்குள் சென்று பார்த்திருக்கிறார்கள். அதற்குள் சாக்கு ஒன்றில் கட்டப்பட்ட பெரிய மூடை போல் ஒன்று இருப்பதையும் அதற்குள்ளிருந்து துர்நாற்றம் எழுவதையும் கண்டு கொண்டு விட்டார்கள். அந்த வழி யால் சென்ற வேறு சிலரும் அதனைப் போய் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் தான் மாமாவை வழி யில் மறித்து இதனைக் கூறி இருக்கிறார்.

இதைக் கேட்டதும் தான் தாமதம் அம்மா மண்ணில் விழுந்து அடித்துப் புரண்டு குளறினாள். வீட்டில் நின்றவர்கள் பேயறைந்தது போல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள் சிலர் அம்மா வோடு சேர்ந்து அழத்தொடங்கி விட்டார் கள். சுமதிக்கு தலை விறைத்தது. நிற்க முடியாமல் சுவரோரமாக உட்கார்ந்தாள். மாமா சிறிதும் தாமதிக்காமல் என்ன வென்று பார்த்துவரப் போனார். சுமதியின் இதயத்தில் ஆயிரம் வேண்டுதல்கள். மாமா

வந்து சொல்லப் போகும் முடிவு..........
"கடவுளே ஐயாவுக்கு ஒண்டுமே நடக்கக் கூடாது. ஐயாவை உயிரோடை திருப்பித் தந்திடு" ஒவ்வொரு விநாடியும் அங்கிருந்தவர்களுக்கு ஒருயுகமாக கழிந்தது.

கேற்றடியில் ஒரு மாட்டுவண்டில் வந்து நின்றது. திடீரென்று எழுந்த துர்நாற்றம் அங்கிருந்தவர்களை திகைக்க வைத்தது. எல்லோர் இதயங்களும் திக் திக் என்று அடித்துக்கொண்டது. எல்லோரும் தம்மை மறந்தவராய் படலையடிக்கு ஓடினார்கள். மாமாவும் வேறு சிலரும் வண்டியில் இருந்து சாக்குமூட்டையை இறக்கினார்கள். நாற்றம் மூக்கை பொத்தச் செய்தது. நடந்ததை எல்லோருமே ஊகித்துக் கொண்டார்கள். அந்தக் குடும்பத்தின் எதிர்பார்ப்புக்களை எல்லாம் தவிடுபொடியாக்கிய வண்ணம் அங்கே ஒரு பிணம் வந்துவிட்டது. அந்த வீட்டில் இனி ஒரு செத்தவீடு நடப்பது தவிர்க்க முடியாதது.

படலையடியில் ஒரு வான் வந்து நின்றது. ஆயுதம் தாங்கிய அந்தக் கும்பல் குதித்து ஓடி வருகிறது. அதில் ஒருவன் உறுமினான். "அரை மணித்தியாலத்திற்கை அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணாமல் பிரேதத்தைக்கொண்டே எரிச்சுப்போடோணும் இல்லாட்டி எல்லாரையும் சுட்டுத் தள்ளிப் போடுவம்.

அந்தக் கொடியவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு அந்த வாகனம் மீண்டும் யாரைப் பலியெடுக்கலாம் என்ற எதிர்பார்ட்போடு செல்வதுபோல் உறுமிக் கொண்டே செல்கிறது.

பெண்களுக்கு சம்பிரதாயமான சமத்துவத்திற்காகப் போராடாமல், பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியான சமத்துவத்திற்காகப் போராடுவது உழைக்கும் பெண்கள் இயக்கத்தின் முக்கியமான கடமையாகும். பெண்களைக் 'குடும்ப அடிமைத்தனத்திலிருந்து' விடுவித்து, உணவு சமைப்பது, குழந்தைகளை வளர்ப்பது என்ற வகையில் நெடுங்காலமாக இருந்துவரும் அலுப்புத் தருகின்ற வேலைகளுக்கு, அவமானகரமான முறையில், உணர்ச்சிகள் மழுங்கிப்போகும் விதத்தில் அடிமையாக இருப்பதிலிருந்து விடுதலை செய்து சமூகரீதியில் பயனுள்ள உழைப்பில் அவர்கள் பங்குகொள்ளுமாறு செய்வதே முக்கியம்.

— லெனின்

தேச பக்தை

இரவு விழித்துக் கொண்டது
இரண்டு தட்டுக்களில்
கதவின் இதயம்
பிளந்து விட்டது.
ஊத்தை சப்பாத்துக்களின்
உட் பிரவேசம்......
வீட்டைச் சுற்றி
துர்வாடைகளின்
சுற்றி வளைப்பு.....
புழுக்களின் கண்களுக்கும்
பசி பயங்கரமாக
விகாரமாய் பிளந்த
வாய்களில்
எச்சிற் பிசு பிசுப்பு......
பேசத் தெரிந்த
விலங்குகளின்
அசிங்கப் பாஷைக்கு
அவளுக்கு
அர்த்தம் தெரியவில்லை.
இரண்டு தோட்டாக்களுக்கு
இரையாகிப் போனாள்......
ஒரு சந்தன மலர்
சகதிக் குளத்தில்
சமாதியானது......
இவள் செய்ததெல்லாம்
பசித்து வந்தவர்களுக்கு
சோற்றுப் பருக்கைகளைப்
போட்டதுதான்.

இரவு 7-30 மணி இருக்கும். முற்றத்தில் நல்ல நிலவு எறித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நிலவு தான் எவ்வளவு அழகானது! ஆனால் நிலவால் பூமியில் விழும் நிழல்கள் ஒவ்வொன்றும் அச்சத்தை உண்டு பண்ணுகின்ற ஒருநிலையை சந்தர்ப்பங்கள் மனிதருக்கு ஏற்படுத்தி விடுகின்றன.

முற்றத்தில் ஒரு சாக்கைப் போட்டு அதன்மேல் ஓரங்கள் எல்லாம் கிழிந்து தொங்கும் ஓலைப்பாய் ஒன்றை விரித்து ராசலிங்கம் படுத்திருக்கிறான். பக்கத்தில் மகள் மீரா தகப்பனின் கால்மாட்டில் இருந்த படி சிணுங்கிச் சிணுங்கி சிறிதுநேரம்காலைப் பிடிப்பதும் பின் தந்தையை ஏதேனும் கேள்விகள் கேட்பதும் தந்தை நினைவூட்ட மறுபடியும் காலைப் பிடிப்பதுமாக இருக்கிறாள்.

அவளின் வயதிற்கு மீறிய கேள்விகள் ராசலிங்கத்திற்கு எரிச்சலை உண்டு பண்ணினாலும் கூடவே அவளின் தீவிரமான சிந்தனைகளால் வியப்பும் ஆனந்தமும் அடைகிறான்.

மீராவிற்கு இப்போது தான் 8 வயது ஆரம்பித்துள்ளது. ஆனால் தற்போதைய அநேகமான பிள்ளைகளில் காணப்படும் வயதிற்கு மீறிய அதீதவளர்ச்சி இவளிடமும் உள்ளது. இவளைப் பார்த்தவர்கள் யாரும் 10 வயதிற்கு குறைவாக மதிப்பிட மாட்டார்கள். வறுமையில்வாடும் குடும்பமாக இருந்தாலும் சில இடங்களில் உள்ள குழந்தைகளில் செல்வச் செழிப்பு மிளிர்வது இயற்கையே.

அடித்து ஓய்ந்த இந்தியப்படையின் கோரப்புயலுக்கு அந்தச் சுற்றாடலில் தப்பியிருந்தது ராசலிங்கத்தின் குடிசையும் அருகில் இருந்த தறுமுவின் கொட்டிலும் தான். ஏனைய வீடுகள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலாகி விட்டன. இந்தியப்படையின் கணிப்பின் படி கட்டாயம் எரிக்கப்பட வேண்டியது ராசலிங்கத்தின் வீடு தான். யார் செய்த புண்ணியமோ அந்த வீடு அந்த இடத்தில் இன்னமும் அப்படியே இருக்கிறது.

ராணுவ முகாமின் பாதுகாப்புக் கருதி முகாமில் இருந்தபடியே சுற்றியுள்ள எல்லா இடங்களையும் கண்காணிப்பதற்காக முகாமைச் சுற்றியுள்ள வீடுகளை எல்லாம் இந்தியப்படை எரித்திருந்தது. முகாமில் இருந்து ஞாயமான தொலைவில் இருந்த படியால் தான் இந்த வீடு தப்பியது என்று கூறவேண்டும்.

ராசலிங்கத்திற்கு நான்கு பிள்ளைகள். இரண்டு பெண்களும் இரண்டுபையன்களும். மீரா தான் கடைசி. மூத்த பையன் இந்தியப் படையின் கெடுபிடிகளுக்குப் பின்னர் இரவில் வீட்டில் படுப்பதில்லை. இவர்கள் வீட்டிற்கு கிழக்குப் புறமாக அதிக தூரம் தள்ளி உள்ள பிரதேசம் காடு மண்டிக் கிடக்கிறது. அங்கே தான் ராசலிங்கத்தின் ஒன்று விட்ட தமையனின் வீடு உள்ளது. மூத்த மகன் இரவில் அங்கே தான் போய்ப்படுப்பது வழக்கம்.

"சும்மா விசர்க் கேள்வியள் கேக்காமல் பேசாமல் படுபாப்பம். மனிசர் பகல் முழுதும் அடியன் அடிச்சுப்போட்டு அலுப்

பிலை வந்து எப்பனுக்கு கிடைப்பமெண்டா அதுக்கை உன்ரை பாடு பெரும்பாடு.''

'' இஞ்சேரப்பா நீங்கள் என்னத்துக்கு உதிலை கிடக்கிறியள். அவள் சாப்பிடாட்டிக் கிடக்கட்டும். நீங்கள் எழும்பி வாருங்கோ பாப்பம்.''

மகள், கணவனை ஆக்கினைப் படுத்துவதை அறிந்த மீராவின் தாய் கமலா அடுப்படியில் இருந்தபடி குரல் கொடுத்தாள்.

'' இஞ்சே மீரா! போய்ச்சாப்பிடன். நேரமெல்லே எட்டு மணி ஆகுது '' மகளின் பிடிவாதத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத ராசலிங்கம் சற்று குரலைத் தாழ்த்தி கெஞ்சலாகக் கோரினான்.

'ஊஹூம் அகிலன் அண்ணா வரட்டுக்கும்''

அகிலன் அந்தக் கிராமத்திற்குப் பொறுப்பான விடுதலைப் புலிப் போராளி. சண்டை தொடங்கிய போது ஆதரவாளர் என்று கருதியவர்கள் எல்லாம் கையை விரித்து முகத்தைத் திருப்பி முணுமுணுக்க ராசலிங்கம் போன்ற ஒரு சிலரின் குடும்பங்கள் தான் இவர்களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்தன.

அந்தஊரில் ராணுவத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் துரோகக் கும்பலைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் ஏனைய சமூக விரோதிகளுக்கும் இவன் தான் மரணதண்டனை அளித்து வந்தான். ராணுவத்திற்கெதிரான தாக்குதல்களில் மும்முரமாக ஈடுபட்டான்.

ராணுவம் அந்த ஊரில் உள்ளவர்களை விசாரணைக்காகப் பிடித்த போதெல்லாம் இவன் பெயரைச் சொல்லித்தான் கேட்டுக் கேட்டு அடித்தது. அந்த ஊரில் எல்லோருக்குமே அகிலன் என்ற பெயர் தெரிந்திருந்தது.

வழமையாக எப்போதும் ராசலிங்கம் வீட்டில்தான் அகிலனின் இரவுச் சாப்பாடு இருக்கும். தான் சாப்பிட்டு விட்டு தன் சகாக்கள் இருவருக்கும் பாசல் கொண்டு போவான். ராணுவம் வந்து போகும் பகுதியாக இருந்த போதும் ராணுவத்திற்குத் தெரியாமல் இரவில் இவனும் வந்து போனான்.

எப்படித்தான் இத்தகைய பாசப் பிணைப்பு ஏற்பட்டது என்று வீட்டாரே வியக்கும் அளவுக்கு சிறுமி மீரா அகிலன் மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள். இரவுகளில் வீட்டிற்கு வருவதும், இராணுவம் தேடுவதாக வீட்டாரும் ஊராரும் கூறுவதும், தாய் தந்தையரோடு வாழாமல் தனியனாய் திரிவதும் ஆபத்தை எதிர்நோக்கியபடியே கொள்கைக்காக எப்போதும் ஆசா பாசங்களின்றி வாழ்வதும், குறிப்பாக தனது மூத்த தமையனின் வயதை ஒத்தவனாக இருப்பதால் இத்தகைய ஒரு பிணைப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

அகிலன் வராத இரவுகளில் இவளைச் சாப்பிட வைப்பதே தாய்க்குப் பெரும்பாடாகி விடும். சில சமயங்களில் பிடிவாதமாக சாப்பிடாமலேயே படுத்துவிடுவாள்.

நேரம் எட்டரை மணிக்கு மேலிருக்கும் தூரவுமில்லாமல் கிட்டவுமில்லாமல் ஒற்றையாக ஒரு நாய் மட்டும் குலைக்கிறது.

மீரா தந்தைக்குப் பக்கத்திலேயே உறங்கிப் போனாள். ராசலிங்கத்திற்கு அவள் சாப்பிடாமல் தூங்குவதைப் பார்க்க என்னவோ போலிருந்தது. அகிலன் வராததும் ஒரே யோசனையைக் கொடுத்தது. ''ஒரு வேளை அகிலன் வராமல் விட்டு விடுவானோ .... அப்படியானால் சாப்பாடு ...... ? சாப்பிடாமல் கூட இருப்பார்கள்? இதெல்லாம் அவர்களுக்குப் புதிதா என்ன.

அயல் வீட்டு நாய்கள் ஒன்றிரண்டு குலைக்கின்றன. மீரா விழித்துக் கொண்டு விட்டாள். '' அப்பா அகிலன் அண்ணா இன்னும் வரேலையே........ ?'' தலையை நிமிர்த்திக் கேட்டாள்.

ராசலிங்கத்திற்கு பெரிய சங்கடமாகி விட்டது.

'' அகிலன் அண்ணா இண்டைக்கு வரமாட்டார். நீ வா எழும்பு சாப்பிட்டிட்டுப் படு''.

ராசலிங்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே படலை திறபடும் சத்தம் கேட்டது.

மீரா துடித்தெழும்பி துள்ளிக் கொண்டோடினாள். வந்தது அகிலன்தான். கைகள் இரண்டையும் கழுத்தில் போட்டு தாவி ஏறிக்கொண்டாள்.

'' பாருங்கோ பாருங்கோ பெட்டை யின்டை கொண்டாட்டத்தை'' என்று கூறியபடி மீராவின் தாய் கமலாவும் வெளியே வந்தாள்.

" அப்பா பாத்திங்களே நீங்கள் பொய் தானே சொன்னனீங்கள். அகிலன் அண்ணா வரமாட்டார் எண்டு.........? '

'' மீரா ...! உனக்கு எத்தனை தரம் சொன்னனான் இரவிலை சத்தம் போட்டுக் கத்திக் கதைக்காதை எண்டு உனக்கு ஆக லுந்தான் செல்லம் மெத்திப் போச்சு இறங்கு பாப்பம் கீழை ''

''இரவில் அகிலன் வந்து போவது அக்கம் பக்கத்திற்கு தெரிந்து விடப் போகிறது என்ற பயத்தில் தாய் மகளை அதட்டினாள்''

அகிலன் மீராவை இறக்கிவிட்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்தான். அவள் மீண்டும் அவன் மடியில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

''ஏன் தம்பி ஏதும் பிரச்சனையே சரியாச் சுணங்கிப் போச்சு''

''சீச் ..... சீ ..... அப்பிடி ஒண்டுமில்லை தூரத்துக்குப் போனாப்போலை வரநேரம் போட்டுது''.

''நேரம் போட்டுது பிறகேன் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கிறாய் தம்பிக்குச் சாப்பாட்டைக் குடன்''.

முற்றத்திலே நின்றபடி கதை கேட்டுக் கொண்டு நின்ற மனைவி கமலாவுக்கு ராசலிங்கம் கூறினான் ''ஓமோம் வந்திட்டன்'' என்றபடி அவள் அடுப்படிக்குள் ஓடினாள்.

''அதுசரி மீரா ஏன் என்னும் நித்திரை கொள்ளேலை...? நல்லா முளிச்சிருப்பாய் போலை கிடக்கு. கொண்டே சென்றீலை விடுவம் '.

''ஓம் தம்பி அதுதான் நல்லது. ஆளைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் நீங்களே வைச்சிருங்கோ. அகிலன் அண்ணை வராமல் சாப்பிடமாட்டன் எண்டு போட்டு உந்த முத்தத்திலையே என்னோடை இருந்திட்டாள்.

மீராவின் தாய் புட்டும் கத்தரிக்காய்க் குளம்பும் முட்டைப் பொரியலும் ஒரு தட்டில் வைத்துக் கொண்டு வந்து அகிலனிடம் கொடுத்தாள். ''அகிலன் அண்ணா சாப்பிடட்டும் மீரா நீ வா சாப்பிட'' மீராவின் தாய் மீராவைச் சாப்பிட அழைத்தாள். அவளோ முடியாது என்று தலையை ஆட்டி விட்டு அகிலனோடு சேர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கி விட்டாள். சில சமயங்களில் அவள் அப்படித்தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். அதனால் தாயும் எதுவும் பேசாமல் விட்டுவிட்டு மற்றவர்களுக்கு பாசல் கட்டுவதற்காக குசினிக்குள் போனாள்.

சாப்பிடும் போது கதை கொடுத்துக் குழப்பக் கூடாது என்று எண்ணியபடி ராசலிங்கமும் எழுந்து சாப்பிடுவதற்காக அடுப்படிக்குள் நுழைந்தான்.

சிறிது நேரம் அந்த வீட்டில் நிலவிய அமைதியைக் குலைப்பது போல் திடீரென்று அயல் வீட்டு நாய்கள் எல்லாம் குலைக்கத் தொடங்கின. அகிலனுக்கு அருகில் படுத்திருந்தபடி அவன் சாப்பிடுவதையும் குசினி வாசலையுமே மாறி மாறிப் பார்த்து கொண்டிருந்த ராசலிங்கத்தின் கறுவல் கிழட்டு நாயும் நின்று நின்று பார்த்து விட்டு விட்டுக் குலைத்தபடி படலைவரை ஓடியது. திடீரென்று எதையோ கண்டது போல் பயங்கரமாகக் குலைத்தது. ராசலிங்கமும் மனைவியும் ஒருங்கே எழுந்து முற்றத்திற்கு ஓடி வந்தனர். பரபரவென்று வேலிகள் எல்லாம் முறிபடும் சத்தமும் கேட்டது. நாய் எல்லாப் புறமும் ஓடி ஓடிக் குரைத்தது.

ராணுவம் வீட்டைச் சுற்றி வளைத்து விட்டது. நான் இனித் தப்ப முடியாது என்பது அகிலனுக்கு விளங்கி விட்டது. அவனது இடுப்பில் பிஸ்ட்டல் இருந்தது. சேட்டை வெளியே விட்டிருந்ததால் அது சாதாரணமாகப் பார்த்த போது துளி கூடத் தெரியவில்லை. குப்பியும் ஒன்றுக்கு இரண்டு இருந்தது.

'தற்போதுள்ள நிலையில் ராணுவத்தை எதிர்த்துச் சுடுவது தகுந்ததல்ல இருட்டிற்குள் அவர்கள் நிற்பது கூடத் தெரியவில்லை. எனது பாதுகாப்பிற்காக நான் சுட்டால் அவர்கள் இந்தக் குடும்பத்

ளதயே கண்மண் இல்லாமல் சுட்டுத்தள்ளி விடுவார்கள்'.

எவ்வளவு பயங்கரமான சூழ்நிலைகளி லும் கூட முகம் கோணாது தன்னை ஆத ரித்து உணவளித்த அந்தக் குடும்பம் தன் கண் முன்னாலேயே சிதைபடுவதை அவன் விரும்பவில்லை.

சிலவேளை அவர்கள் தன்னை இனங் காணாமலும் இருக்கக்கூடும் என்ற அற்ப நம்பிக்கையோடு உணவைக் குழைத்து மீரா வின் வாய்க்குள் வைத்தான். உணவை விழுங்காமலேயே மீரா எதையோ தீவிரமாக சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திடீரென்று கோடிப்புறத்திலிருந்து முற்றத்திற்குப் பாய்ந்து வந்த ராணுவத் தினன் ஒருவன் அகிலனின் கையைப் பிடித்த படி அகிலன், அகிலன் என்று கத்தினான்.

அவன் பிடித்தது தான் தாமதம் மீரா என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ துடித் துப் பதைத்து அகிலனின் கழுத்தைக் கட் டிப் பிடித்துக் கொண்டு ''ஐயோ என்டை அண்ணா... என்டை அண்ணா...... என்டை அண்ணாவை விடுங்கோ என்டை அண்ணாவை ஒண்டுஞ் செய்யாதேங்கோ'' என்று கத்தத் தொடங்கி விட்டாள். இத னைச் சிறிதும் எதிர்பாராத அகிலன் மீரா வையும் தூக்கியபடி முற்றத்தில் எழுந்து நின்றான்.

அகிலனின் இடுப்பில் பிஸ்ட்டல் இருப்பது மீராவுக்குத் தெரியும். அதனால்த் தானோ என்னவோ தனது இரண்டு கால்களையும் அவனது இடுப்பைச் சுற்றிப் போட்டபடி இராணுவத்தினரை நெருங்கவிடாது பெரிய சத்தத்தில் கத்தினாள்.

இராணுவத்திற்கு பெரிய சங்கடமாகி விட்டது. மீராவின் தாயைப் பார்த்து ''யார் இது'' என்றான். 'எனது மூத்த பிள்ளை'' என்றபடி அவளும் அழத் தொடங்கினாள்.

''டேய் உன்டை பேர் என்ன?'' ராணு வத் தலைவன் அகிலனைப் பார்த்து உறு மினான். அகிலன் எதுவும் யோசிக்காம லேயே எடுத்த எடுப்பில் 'வரதன்' என்று மீராவின் தலமயனின் பெயரையே கூறி னான்.

''ஐடின்டிக் காட் இருக்கா?''

''ஓம்''

''எங்கை? எடு!''

அகிலன் செய்வதறியாது ராசலிங்கத் தைப் பார்த்தான்.

மீரா கத்தினாள் ''அம்மா அண் ணான்டை ஐடின்டிக் காட்டைக் கொண்டா'' குளிக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் தமையன் ஐடின்டிக்காட் வைக்கும் இடத் தையும் தாய்க்குக் கூறினாள். அகிலனோ அடுத்த கணம் நிகழப் போகும் பயங்கரங் களை நினைத்தபடி அசையாது நின்றான்.

மீராவின் தாய் கமலாவிற்கோ மகனின் ஐடின்டிக்காட் உள்ளே இருக்குமென்பதில் துளிகூட நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும் இருக்க வேண்டும் என உலகிலுள்ள தெய் வங்கள் அனைத்தையும் பிரார்த்தித்தபடி உள்ளே சென்றாள்.

ராசலிங்கத்தின் உள்ளம் மனைவி ஐடின்டிக்காட்டோடு வரவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டது. மீரா அகிலனின் தோளில் படுத்திருந்தபடி விக்கலெடுத்து பலமாக அழுது கொண்டிருந்தாள். அகில னும் அவள் இறங்கிவிடக் கூடாது என்ற அங்கலாய்ப்போடு அவளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

நின்று கொண்டிருந்த ராணுவத்தினர் ஆளுக்கொரு பக்கமாக திண்ணையில் உட் கார்ந்தனர். நாய் குலைத்துக் கொண்டே யிருந்தது. ஒருவன் அகிலனையும் உட்காரும் படி சைகை செய்தான். அகிலன் அவனுக்கு சற்றுத்தள்ளி திண்ணையில் ஓரமாக உட் கார்ந்தான். ராசலிங்கமும் அமர்ந்தான்.

யார் செய்த புண்ணியமோ அகிலனின் ஆயுள் செய்த அதிஷ்ட்டமோ வரதனின் ஐடின்டிக்காட் அன்று வீட்டிலேயே இருந்தது. மீராவின் தாய் ஐடின்டிக்காட்டை ராணுவத்தினிடம் கொடுத்தாள்.

ஐடின்டிக்காட்டை வாங்கியவன் அகில னையும் படத்தையுமே உற்றுஉற்றுப் பார்த் தான். மற்றையவர்களுக்கும் காட்டினான். தமக்குள் ஏதோ பேசி விட்டு திடீரென்று '' யார் இது '' என்று படத்தைக் காட்டி அகிலனிடம் கேட்டான்.

"நான் தான் சேர்" அகிலன் பதில் சொன்னான். அவனோ நம்பாமல் மீண்டும் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தான். அகிலனின் இதயம் திக் திக் என்று அடித்துக் கொண்டது. படத்திலிருப்பது மகன் தான் என்று அகிலனைக் குறிப்பிட்டபடி மீராவின் தாய் அழுதாள். ஐடின்டிக்காட்டிலுள்ள வரதனின் படத்திற்கும் தற்போதைய அகிலனின்உருவத்திற்கும் வேறுபாடுகுறைவு தான். ஆனாலும் அடுத்தகணம் ஏது நிகழுமோ என இதயங்கள் அஞ்சித்தவித்தன.

ஐடின்டிக்காட்டை வைத்திருந்தவன் அதனை அகிலனிடம் கொடுத்தான்.

"உனக்கு அகிலனைத் தெரியுமா" என்றான்.

' தெரியாது சேர் "

"என்னடா தெரியாது அவன் ஒவ்வொரு நாளும் இரவிலை இஞ்சை வந்திட்டுப் போறவனாம் பொய் சொன்னியெண்டா உன்னைக் கொண்டே உரிச்சுப் போடுவம்.

"ஐயோ என்டை அண்ணாவைக் கொண்டு போகாதேங்கோ. எண்டை அண்ணாவைக் கொண்டு போகாதேங்கோ என்டை அண்ணாவை நான் விடமாட்டேன். நான் விடமாட்டன் அம்மா அண்ணாவைக் கொண்டு போகவேண்டாம் எண்டு சொல்லு" மீரா முன்னரைப் போல மீண்டும் கத்தி அழுதாள்.

"ஐயோ அந்தப் பெடியனை சத்தியமா எங்களுக்குத்தெரியாதைய்யா உங்கினை சனம் பறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறம் தான் ஆனா நாங்களெண்டா ஒருநாளும் கண்ணாலை காணேலை. எங்கள்ளை ஆத்திரப்பட்டாக்கும் ஆரோ சும்மா கதைகட்டிவிட்டிருக்கினம்" ராசலிங்கத்தின் வார்த்தைகள் மன்டாட்டமாக வெளிவந்தன.

"சரி சரி பாப்பா அழாதை நாங்கள் உன்டை அண்ணையை ஒண்டும் பண்ண மாட்டம் ..... உங்கள்ளை யாராவது இனிமேல் அகிலனை எங்கையாவது கண்டா உடனை எங்களிட்டை வந்து சொல்லிப் போட வேணும்" என்றவன் ராசலிங்கத்தைப் பார்த்து "உன் பெயர் என்ன" என்றான். ராசலிங்கம் தன் பெயரைச் சொல்லவே "ராசலிங்கம் என்று தன் வாய்க்குள் முணுமுணுத்தபடி 'முன்னமே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்' என்பது போல் தலையை ஆட்டினான்.

"இன்னொரு முறை உங்களைப் பத்தி புகார் வந்துதெண்டா குடும்பத்தோட கொழுத்திப் போடுவம்" என்று உறுமிய இராணுவத் தலைவன் சுற்றுமுற்றும் நின்றிருந்த ஏனையவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து போனான்.

அயல் வீட்டு நாய்களின் குரைப்பு அடங்கிய போது தான் அந்த வீட்டில் நின்றுபோயிருந்த இதயங்கள் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கின.

> கலைஞனுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலுள்ள உறவு ஒரு இரு வழிப் பாதை. அவன் தனக்குத்தான் நம்பிக்கையானவனாகவும் வெற்று விவாதங்களிலிருந்து விடுதலை பெற்றவனாகவும் இருப்பதன் மூலம் புதிய கண்ணோட்டங்களை உருவாக்குகிறான். மக்களின் புரிந்து கொள்ளும் திறனை உயர்த்துகிறான். இதன் விளைவாக ஒரு சமுதாயத்தின் விழிப்புணர்வு வளர்ந்து வருகிறது. அதன்மூலம் ஒரு புதிய கலைஞன் பிறப்பதற்கான வழியை உருவாக்குகிறது.
>
> — அந்த்ராய் தார்க்கோவ்ஸ்கி

அடக்கப்படுகின்ற மக்கள் தமது சுதந்திரம் வேண்டி அடக்குமுறைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதும், தமது உரிமைகளை வென்றெடுப்பதும் உலக நியதி.

இந்த வகையில், நடைபெறுகின்ற எமது தாயக விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்களும் பங்கு கொள்கின்ற ஒரு கால கட்டம் உருவானபோது ஆரம்பத்தில் எண்ணிக்கையில் மிகவும் குறைந்தளவு பெண்களே பங்கு பற்றினர்.

ஆனால் இன்று, எமது தாயக விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமது நேரடியான பங்களிப்பை நல்குவதற்கென ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் படைப் பிரிவாக அணிதிரண்டுள்ளனர்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் சிறிது காலம் முன்பு வரை கூட இந்த மகளிர் பிரிவிற்கு தலைமை தாங்கி மகளிர் படைப்பிரிவை திறம்பட வழிநடத்திய மேஜர் சோதியாவை எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியாது.

நெடிதுயர்ந்த மெல்லிய உருவம் கனிவும் கண்டிப்பும் கலந்த பார்வையுடன்மகளிர் படைப்பிரிவின் தலைவி என்ற பொறுப்பைத் திறம்பட நிர்வகித்த மேஜர் சோதியா எல்லாப் போராளிகளின் அன்பையும் நன் மதிப்பையும் பெற்ற ஒரு உன்னத போராளி.

எமது தாயகமும், மக்களும் விடுதலை பெறவேண்டும், எல்லாருக்கும் எல்லாமும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற புரட்சிகர சிந்தனையுடன், எமது மண்ணினதும் மக்களினதும் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக, பெண்களை அடக்கியாளும் இச்சமூக அமைப்பிலிருந்து கிளர்ந்தெழுந்து விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துடன் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட முதலாவது பெண்கள் குழுவில் மேஜர் சோதியாவும் இடம் பெற்றிருந்தார்.

பெண்கள் என்றுமே ஆண்களை சார்ந்து நிற்கும் தன்மை மாற்றப்பட வேண்டும். பெண்களை இரண்டாந்தர பிரஜைகளாக கணிக்கும் இந்த சமுதாய அமைப்பை மாற்றியமைத்து பெண்களின் பூரண சுதந்திரத்தை வென்றெடுப்பதற்காக பெண்ணினம் தொடர்ந்தும் போராட வேண்டும் என்ற தீவிர சிந்தனைகளைக் கொண்டிருந்த சோதியா தன் சிந்தனைகளை தோழர்கள் மத்தியிலும் அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்தார்.

விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் முதலாவது பெண்கள் பயிற்சி முகாமில் பயிற்சியை பெற்றுக்கொண்ட சோதியா இராணுவப் பயிற்சியில் மட்டுமல்லாது தொலைத் தொடர்பு, மருத்துவத் துறைகளிலும் பயிற்சி பெற்று சிறந்து விளங்கினார்.

1985 மாசி 13இல் கொக்கிளாய் சிறிலங்கா இராணுவ முகாம் மீது விடுதலைப் புலிகள் நடத்திய அதிரடித் தாக்குதலின் போது, காயமுற்ற எமது தோழர்களுக்கு புரிந்த மருத்துவப் பணியின் மூலம் முதன் முதலாக இயக்க மருத்துவர்களில் ஒருவராக தன்னை இனம் காட்டிக் கொண்டார் சோதியா, இதன் பின்னர் பாசறை முழுவ

தற்குமான மருத்துவராகவும் பணி புரிந்தார்.

பயிற்சி முடிவடைந்ததும் களத்தில் தொலைத் தொடர்பாளராகவும், மருத்துவராகவும் இருந்த இவர் சிறிலங்கா, இந்தியப்படைகளுடன் ஏற்பட்ட மோதல்களிலும் பங்கு கொண்டு தன்னுடைய கெரிலாப் போர் அனுபவத்தை வளர்த்துக் கொண்டார்.

12-10-1986 அன்று வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வீரத்தை உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டிய முக்கிய நிகழ்வுகளில் ஒன்றானதுமான லெப். கேணல் விக்டரின் தலைமையில் சிறிலங்காப் படையினருடனான அடம்பன் மோதலில் சோதியாவின் பங்கும் பெருமளவிற்குண்டு. கோட்டை, சிறிலங்கா இராணுவ முகாம்களைச் சுற்றி எம்மால் அமைக்கப்பட்டிருந்த காவல் அரண்களில் கண்துஞ்சாது காத்திருந்து, எம்மக்களைத் துன்புறுத்தி மண்ணை ஆக்கிரமிக்கும் நோக்குடன் இராணுவத்தினர் வெளியேற முயன்ற போதெல்லாம் பதிலடி கொடுத்து அவர்களை முகாம்களினுள்ளேயே முடங்கவைத்த பெண்கள் அணிப் போராளிகளில் சோதியாவும் ஒருவராகவிருந்தார்.

அத்துடன் யாழ். தொலைத் தொடர்பு நிலையத்தில் அமைந்திருந்த சிறிலங்கா இராணுவ முகாம் தகர்ப்பிலும் பங்கு கொண்டார்.

இவை தவிர இந்திய ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்திற்கு எதிராக மகளிர் படைப்பிரிவு பங்கு கொண்ட பல தாக்குதல்களிலும் சோதியா பங்கு கொண்டார். கோப்பாயில் கவசவாகனத் தொடர் அணியினருடன் நடந்த மோதலும், கல்லுண்டாயில் லெப் கேணல் ஜொனி தலைமையிலான தாக்குதலும் சித்தன்கேணியில் இந்திய ஆக்கிரமிப்பு படையின் டாங்கியை நிர்மூலமாக்கிய தாக்குதலும், முல்லைத்தீவு மணலாற்றுப் பகுதியில் இந்திய இராணுவத்தினருடனும் சிறிலங்கா இராணுவத்தினருடனும் நடைபெற்ற தாக்குதல்களும் இவற்றுள் குறிப்பிட்டுக் கூறக் கூடியன.

இத்தகைய அனுபவங்களினூடாக மகளிர் படைப்பிரிவு ஒரு உன்னதமான கெரில்லா அமைப்பாக பரிணமித்தது.

எனவே இத்தகைய அனுபவங்கள் ஆரம்பத்தில் பெண்கள் அணியின் தாக்குதற் குழுக்கள் ஆண்களின் தாக்குதற் குழுக்களோடு இணைந்து தாக்குதலில் ஈடுபட்ட நிலையை மாற்றியமைத்து பெண்களே தாக்குதற் குழுவிற்கு தலைமை வகிக்கும் தலைமைத்துவ நிலையை உருவாக்கியது.

படிப்படியாக மகளிர் அமைப்பின் தலைமைத்துவம் வளர்க்கப்பட்டு மகளிர் அமைப்பு பூரண சுதந்திரமுடைய ஓர் அமைப்பாக, தனித்து இயங்கக் கூடிய அணியாக உருவெடுத்த போது மகளிர் படைப்பிரிவின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டவர் மேஜர் சோதியா.

மகளிர் படைப்பிரிவின் வளர்ச்சிப் போக்கில் பெண்களின் தலைமைத்துவத்தை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கிலும், புதிது புதிதாக உள்வாங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஆயிரக் கணக்கான பெண் போராளிகளை வளர்த்தெடுப்பதன் மூலம் எமது அமைப்பை வளர்த்துக் கொள்ளும் நோக்கிலும் தன் திட்டங்களை திறம்பட அமைத்துச் செயற்படத் தொடங்கினார்.

நிர்வகிப்பதற்கும், தலைமை தாங்குவதற்கும் ஆண்களே தகுந்தவர்கள் என்று கருதுகின்ற எமது சமுதாயத்தில் பெண்களாலும் தலைமை தாங்க முடியும் என்பதை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் திறம்பட செயற்பட்டார் சோதியா. இதன் மூலம் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கை விஸ்தரித்ததுடன், பெண்கள் தமது சுதந்திரத்தை வென்றெடுக்க முடியும் என்ற பூரண நம்பிக்கையை ஆண், பெண் இருபாலார் மத்தியிலும் உருவாக்கினார்.

சமுதாயத்தின் அடக்கு முறைகளுக்கிடையில் வாழும் பெண்களுக்கிடையேயுள்ள குறைபாடுகள் எமது அமைப்பிலும் ஊடுருவாவண்ணம் ஓர் பலம் வாய்ந்த புரட்சிகர அமைப்பாக மகளிர் படைப்பிரிவை வழி நடத்தினார் சோதியா. தேவையான இடத்தில் தேவையான நேரத்தில் கண்டிப்பும் கருணையுமாக பழகுவதன் மூலம் ஏனைய

போராளிகளை கவர்ந்து கொண்டவர் இவர்.

இதனால்தான் எமது தாயகத்தின் பல்வேறு மூலை முடுக்குகளிலும் பல்வேறு வர்க்கத் தட்டுகளிலும் இருந்து மகளிர் பிரிவில் இணைந்து கொண்ட போராளிகள் தம்மிடையே எந்த பேதமுமில்லாமல் வளர்க்கப்பட்டு ஒரு புரட்சிகர மகளிர் அமைப்பாக உருவாக்க முடிந்தது.

இவ்வளவு வேலைகளுக்கு மத்தியிலும் பெண் விடுதலையின் அவசியத்தை உள் வாங்கப்படும் புதிய போராளிகளுக்கு விளக்குவதிலும், அவர்களின் சிந்தனையோட்டத்தை வளர்த்துக்கொள்வதிலும் அதிக கவனமெடுத்தார் சோதியா.

எமது மகளிர் அமைப்பானது படிப்படியாக பரிணாம வளர்ச்சியடைந்த போதிலும், அவ்வமைப்பின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் பெண் போராளியைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு பாரிய பணி மட்டுமல்லாது புதியதோர் பொறுப்பும்கூட.

பெண்களின் தலைமைத்துவத்தை உறுதி செய்து தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பெண்களின் பங்கை நிலை நாட்டுவதிலும் பெண்ணின விடுதலைக்கான செயற்பாடுகளை ஊக்குவிப்பதிலும் ஒய்வு, உறக்கமின்றி உணவையும் பொருட்படுத்தாது ஈடுபட்டார் மேஜர் சோதியா.

இதனால்தான் நிமோனியாவினால் தாக்குற்ற தன் உடலையும் கவனத்திற் கொள்ளாது உறக்கமற்று உழைத்த மேஜர் சோதியா வெகுவிரைவில் மரணத்தை தழுவ நேரிட்டது.

இன்று நாங்கள் ஒரு தன்னிகரில்லாத் தலைவியை இழந்து விட்டோம். விடுதலைப் புலிகள் மகளிர் பிரிவை பொறுத்தவரை மேஜர் சோதியாவின் இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாதது.

மேஜர் சோதியாவின் உள்ளத்தில் கனன்ற விடுதலைத் தாகத்தையும், இலட்சிய நெருப்பையும் தம் கரத்தில் ஏந்தி விடுதலைப் பாதையில் அணி வகுக்கின்றனர் பல்லாயிரக்கணக்கான பெண் புலிகள்.

விடுதலைவரை...... இவர்கள் கரம் சாயாது

சுதந்திரப் பறவைகள் வெளியீடு 9 இரு தடவைகள் வெளியிடப்பட்டதால் வெளியீடு 13ஐ பிரசுரிக்காமல் 14ஐ பிரசுரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த தவறுக்கு மன்னிப்புக் கோருகிறோம்.

சொல்லமுடியாத கனவு

ஷஷி

பின் வளவு
பனை வடலிக்குள்
வகிடிழுத்த நேர் பாதையில்
எங்கள் கடைசி நேர
சந்திப்பு
உன் இதயம்
அழுததற்கு சாட்சியாய்
விழி ஓரங்களில்
ஈரக் கசிவுகள்.
போகின்றேன்.
என் அனுமதியில்லாத
உன் முடிவு
காதலை விட கடமைகள் தான்
உன் கண்களில் நின்று
கையசைத்தன.
சின்னதாய் ஒரு
விழி அசைப்பில்
விடை பெற்றாய்.
உன் கண்களின் சோகத்தை
இனங்காண முடிந்தாலும்
இறுதியான
பிரிவின் வேதனைகளுடன்
உதடுகள் துடித்தாலும்
இவற்றை எல்லாம் விட
போராடப் போகும்
சந்தோஷம் தான் அதிகம்.
இது பொறாமையாக இருந்தாலும்
எனக்கு பிடித்திருக்கின்றது .. ..
ம் போராளிகள்
காதலிக்கவும் கூடாது
போராளிகளைக்
காதலிக்கவும் கூடாது
எங்கள் அடுத்த சந்திப்பு?
உன் உதட்டோரத்தின்
சிரிப்பு சந்தோஷமாக
இதற்கு பதில் சொன்னாலும்
எனக்கு
சந்தோஷமாக இருந்தது.
இறுதியாக ஒரு மாற்றுக் கொவ்வாத
பார்வைதான்
புள்ளியாக உருவம்
தொலைந்து போனது.
பிறகு நீ எனக்கு
தூரமாக
வெகு தொலைவாக
கலைந்து போன கனவாக
அவ்வளவு தான்
அதன் பிறகு
ஒரு சோகமான
மாலைப் பொழுதில்
வீதி எங்கும் தோரணங்களாய்
வழி எங்கும்
சோக கீதமாய்
உன் மரணம்
சோகமாக எனக்கு
சொல்லப்பட்டது.
உன் இறுதி
ஊர்வலத்தில் கூட
எனக்கு
இடம் கிடைக்கவில்லை.
சோக முகத்தை தூக்கி
வைத்து
ஊர் ஊராய் கூடி
ஒப்பாரி வைத்து
பிரசுரங்களும
புகைப் படங்களும்
உன் சாவின் சரித்திரத்தை
சித்தரித்துக் கொண்டிருந்தன.
எல்லாம் ஓய்ந்தது
இன்னும்
என் வீட்டு மதில் சுவரில்
ஒட்டியும் ஒட்டாமலும்
கிழிந்தும் கிழியாமலும்
ஆங்காங்கே .. ..
பாதி பாதியாய்
உன் பிம்பங்கள்
உன் இறப்பின்
உண்மையை
உறுதி படுத்திக் கொண்டு
என் இதயமும்
இறப்பதற்கு பதிலாய்
இன்னமும்
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது.
இது இன்னமும்
சொல்ல முடியாத கனவு
நீ சொல்லித் தந்தது.

சிறுகதை

நிர்ப்பந்தங்கள்

அக்கா இப்போதும் அழகாகத்தான் இருந்தாள். தலையை அளவாக மேவி இழுத்து, ஒற்றைப்பின்னல்போட்டு, கூறைச் சேலை உடுத்தி, தூங்குவது போல்......... யாராவது கூறைச்சீலையோடு தூங்குவார் களா.........? இவளைப் பார்க்க அப்படித் தான் இருந்தது. நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு பளிச்சென்று தெரிந்தது. பொட்டு பெண்களுக்குத் தேவையோ இல்லையோ... ......? ஆனால் இவளுக்கு அது நல்லாவே இருந்தது.

இப்போதும் அவளின் கண்கள் யாரை யும் நேருக்கு நேராகப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நிறையப் பேர் அவளை வந்து பார்த்தார்கள்.......... அம்மா இப்போது அவளைப் பாதுகாக்க நினைக்கவில்லை...... பறிபோய்விட்ட பொருள் என்பதாலோ என்னவோ.........?

ஊர்ப்பெண்கள் அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டு அழுதார்கள்......... கத்தினார் கள். அக்காவை அவ்வளவாகத் தெரியாத வர்கள் கூட நிறைய நாள் பழகியவர்கள் போல்...... அம்மாவோடு சேர்ந்து நீண்ட வசனங்கள் சொல்லி அழுதார்கள். புதிதாக திருமணம் செய்த பெண்கள் அழுவதில் சிறிது வெட்கப்படுவது தெரிந்தது. ஆனா லும் சம்பிரதாயத்துக்கு அழத்தான் செய்தார் கள்.

ஆண்களும் வந்து அக்காவைப் பார்த் தார்கள். ஆனால் பெண்களோடு நடந்து கொண்டது போல் அம்மா ஆண்களோடு அழவில்லை. ஆண்களில் நெருங்கிய உறவி னர் வந்தபோது மட்டும் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு கத்தினாள். பெரும்பாலான ஆண்கள் அழவில்லை வேதனையை அடக்கிக் கொள்கிறார்கள் என்பது முகத்தில் தெரிந் தது. அம்மாகூட அப்படிச் செய்யலாம்...... ஆனால் அவளோ பெருங் குரலெடுத்துக் கத்தினாள். தேநீர் குடிக்க மறுத்தாள். தானும் இனி இறந்து விடுவேன் என்பது போல் அழுதாள்.

பிரிவின் துயரங்கள் மனிதர்களை அப் படிச் செய்ய வேண்டும் போல் தூண்டி னாலும் யாரும் யாருக்காகவும் அவ்வளவு இலகுவாக உயிரை விட்டுவிட மாட்டார் கள்.

அம்மாகூட அப்படித்தான் சாகமாட்டாள்

அக்காவின் சாவு அப்பாவையும் நிறை யவே பாதித்தது. மரணச் செய்தி வந்த வுடன் சிறுபிள்ளைபோல் குலுங்கிக்குலுங்கி அழுதார். பிரேதம் வந்தபோது தலையில் அடித்துக் கத்தினார்...... மூர்ச்சையுற்றார். மாமாவும் பக்கத்து வீட்டு குமாரசாமியும் ஆறுதல் சொல்லி கூட்டிச் சென்றார்கள். இப்போது படலைக்கு வலப்புறமாக வேலி யோடு உள்ள உழுத்துப்போன பனங்குத்தி யில் உட்கார்ந்திருக்கிறார். இடையிடையே அழுகிறார்.

அண்ணாவும் ஆரம்பத்தில் மிகவும் அழு தான் இப்போது அழவில்லை......மூஞ்சியைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு அங்குமிங் கும் திரிகிறான்.

அண்ணி அம்மாவைப் போலவே இப் போதும் அழுகிறாள்...... இடையிடையே ஒருசிலர் வந்து ஏதோ கேட்கிறார்கள். அப்போது எழுந்து உள்ளே போகிறாள். திரும்பவும் வந்து உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். அண்ணி இரண்டு முறை தேநீர் குடித்தாள்.

அண்ணாவின் ஒரே மகள் கீர்த்தனா இப்போது தான் இரண்டரை வயதாகிறது. அவளுக்கு இங்கு நடப்பதெதுவும் புரிய வில்லை...... கீர்த்தனா அண்ணியை விட் டுப் பிரியவே மாட்டாள்......சதா அண்ணி யின் சேலையோடு இழுபடுவாள். அண்ணி கூட அப்படித்தான்... .. ஒரு நிமிஷம் காணாவிட்டாலும் அளவுக்கதிகமாக வேதனைப் படுவாள். இன்று அண்ணி கீர்த்தனாவைத் தேடவேயில்லை. கீர்த்தனா வும் அண்ணியிடம் வரவேயில்லை.

குசினிக்கு நேர் எதிரே சாப்பாட்டு அறை. அதற்கடுத்தாற் போலிருந்தது படுக்

கையறை. வாசுகி படுக்கையறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே கட்டிலில் குப்புறப் படுத்திருந்தாள். கண்கள் சிவந்து முகம் உப்பியிருந்தது. அவளும் காலையில் நன்றாகவே அழுதிருந்தாள். பிறகு பிறகு அழவில்லை. இனி அழக்கூடாதெண்டு நினைத்திருந்தாள். தலையிடி தாளாது விக்சைத் தேடினாள்..... ஊஹூம் கிடைக்க வில்லை...... எங்கே பக்குவமாக இருக்கி றதோ தெரியாது. ஒரு துண்டைக் கிழித்து தலையைச் சுற்றி இறுகக் கட்டினாள்.

அடிக்கடி பெண்கள் அறைக்கதவை திறந்து உள்ளே வந்தார்கள். அறைக்குள் எதையோ தேடினார்கள். அவர்களில் சிலர் ஒரு போதும் அவர்களின் வீட்டினுள்ளே வந்தறியாதவர்கள். ஒருத்தி நீண்ட நேர மாக எதையோ தேடினாள். அலுமாரியைத் திறந்து பார்த்தாள். வாசுகி பொறுமை யிழந்தவளாய் என்னவென்று கேட்டாள். வந்தவள் 'தேங்காய் நெய்' என்றாள். வாசுகிக்கு எரிச்சல் வந்தது. தேங்காய் எண்ணையைப் போய் யாராவது படுக்கை யறை அலுமாரியுள் தேடுவார்களா... ..? குசினிக்குள் இருக்கின்ற தென்றாள்...... தானே போய் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

வெளியே பறைமேளச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. மேளமடிப்பவன் தூங் கித் தூங்கி விழித்தானோ என்னவோ இடையிடையே சத்தம் உச்சக்கட்டத்தில் ஒலித்தது. பெண்கள் அப்போது பெருங் குரலெடுத்துக் கத்தினார்கள்.

வாசுகிக்கோ வெளியே நடப்பதை அறியவேண்டும் போலிருந்தது...... தானே எழுந்து செல்ல மனம் இடங்கொடுக்க வில்லை. அன்று தொட்டு இன்று வரை அக்காவின் வாழ்க்கைக்கு எல்லைகளை வகுத்து அவளின் சாவுக்கு காரணமா யிருந்த சமுதாயம்...... அவளின் உயிரற்ற உடலை வைத்து வெளியே செய்து கொண் டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகள்......

வாசுகிக்கு அம்மா மீது தான் ஆத்திரம் வந்தது. ''ம்......ஹூம் அவள்கூட பாவம். அம்மா என்ன செய்வாள் அவளும் எங் களைப் போலத் தானே...... வீட்டிற்குள் ளேயே கிடக்கிறாள்...... சதா அடுப்படி தானே அவளுக்கு...... இத்தனைக்கும் அப்பா வீட்டில் நிற்பதே அரிது.... உழைத்து கொண்டு வந்து போடுகிறாராம்...... சீ...... என்ன பெரிய உழைப்பு அம்மாவை விடவா அவர் அதிக நேரம் உழைக்கிறார். கேடு கெட்ட சமுதாயம்...... நாத்தமெடுக்கிறது பெண்களை எப்படியெல்லாம் அடக்கி வைத் திருக்கிறது...... ஆண்களுக்கு பணிவிடை செய்யப் பிறந்தவர்கள் என்றல்லவா பெண் களை நினைக்கிறது.

சிறுவயதில் வாசுகிக்கு விளையாட் டென்றால் நிரம்பவே பிடிக்கும். அக்காவோ ஒரே சோம்பேறி விளையாட்டென்ன படிக் கக் கூட அவளுக்கு பஞ்சி ..... சதா தூங் கிக் கொண்டேயிருப்பாள் ..... எது செய் தாலும் அம்மாவைக் கேட்பாள். அம்மா வேண்டாமென்றால் விட்டுவிடுவாள்.

வாசுகிக்கு வீட்டிலே சும்மா இருக்கப் பிடிக்காது ஏதாவது செய்யவேண்டும் போல் துருதுருப்பாள். அவள் வயதை யொத்த பெண்களை அயல் வீடுகளிலோ ஒழுங்கை களிலோ காண முடியாது. பெரும்பாலும் எல்லோரும் தோட்டங்களுக்கு புல்லுப் புடுங்க தாயோடு போய் விடுவார்கள்.

வயிரவ கோயிலுக்கு மேற்குப் பக்கத்தி லுள்ள பனை வளவுக்குள் பையன்கள் விளையாடுவார்கள். ஒழுங்கை யெங்கும் சைக்கிளோடித் திரிவார்கள். ஒரு சயிக்கிளில் 3 பேர்கூடப் போவார்கள். தின மும் அண்ணாவும் பந்தடிக்கப் போவான். வாசுகிக்கு அவர்களோடு விளையாடவேண் டும் போலிருக்கும். ''ம்ஹூம் அம்மா நிச் சயம் விடமாட்டாள்......'' யோசித்துப் பார்த்து விட்டு அம்மாவுக்குத் தெரியாமலே ஓடி விடுவாள். ''ம்...... பையன்களுடன் எப்படித் தனியாக விளையாடுவது? கூட ஒருத்தி வந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக் கும்......? ம்ஹூம் அப்படி என்ன பண்ணு வார்கள்...... விளையாடத்தானே...... அண்ணா கூட நிக்கிறான். அம்மாவுக்குத் தெரியாவிட்டால் போதும்.'' பையன்களோ அவளை விளையாட்டில் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். கேலி பண்ணுவார்கள். ''போ...... போ...... பெட்டைக்கென்ன விளையாட்டு பையன்களோடு......? போய் தனியாக கொக்கான் வெட்டு..... அக்கா வோடு சேர்ந்து தூங்கு போ ..... போ......'

அண்ணா கூட சிலவேளைகளில் இப்படி ஏசுவான். வாசுகிக்கோ ஆத்திரம், அழக் கூடச் செய்வாள். அவர்கள் விளையாட்டு முடிந்து போகும்வரை தானும் போக மாட்டாள்.

''அம்மா நிச்சயம் தேடுவாள்... தேடட்டும் நானாக ஏன் போக வேண்டும்.....? தினமும் நானா புல்லுப் புடுங்குவது. அண்ணாவும் பிடுங்கலாந் தானே...... வேண்டுமென்றால் அந்த தூங்கு மூஞ்சியைக் கூட்டி போகட்டும்.'' பனங்குத்தி ஒன்றில் அமர்ந்த படி விளையாட்டை ரசிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள்.

''நன்றாக நின்றுவிட்டு வரட்டும் வீட்டில் வைத்து உதைக்கிறேன் பெண்பிள்ளை என்று கொஞ்சமாவது அடக்கம் இருக்கிறதா.....? பையன்களோடு விளையாடத் திரிகிறாள்.'' சிலவேளைகளில் அம்மா தேட மாட்டாள்... வாசுகி போயிருக்கும் இடம் அம்மாவுக்குத் தெரியும். வீட்டிற்கு வந்ததும் வாசுகிக்கு நல்ல அடி கிடைக்கும். அண்ணாவும் அம்மா பக்கம் சேர்ந்து கொள்வான். இவள் வீட்டிலிருக்க வேண்டியவள் தன்னிஸ்ட்டத்திற்கு வெளிக்கிட்டுத் திரிகிறாள். இவளை அம்மா கட்டுப்படுத்தி வைத்திருக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் பின்னர் கஸ்ட்டப்பட வேண்டியிருக்கும்.'' என்பது போலிருக்கும் அவன் செயல்.

அப்போதெல்லாம் வாசுகிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். ஏன் தான் அம்மா என்னை மட்டும் இப்படிச் செய்யாதே...... அப்படிச் செய்யாதே...... என்கிறா. அண்ணா எவ்வளவு சுதந்திரமாகத் திரிகிறான்...... உடுப்பு வாங்குவதாக இருந்தால்க்கூட தனியாகத்தான் போகிறான். நண்பர்களோடு போய் படம் பார்க்கிறான். நேரம் கழித்து வீட்டுக்கு வருகிறான். வீட்டில் ஒரு வேலை கூட செய்வதில்லை. ஒரு நாள்கூட தேநீர் வைத்தறியான்...... எவ்வளவு வளர்ந்து விட்டான். அம்மா வெங்காயம் வெட்டக் கூடக் கேட்பதில்லை அண்ணா என்ன அப்பாவுக்கே இன்னும் சமைக்கத் தெரியாது தானே.

எனக்கு சமைக்கத் தெரியாது என்ற போது அம்மா எவ்வளவு ஏசினா......''

''மாடு மாதிரி வளர்ந்ததுதான் மிச்சம் இன்னும் ஒழுங்கா ஒரு கறியும் ஒரு சோறும் வைக்கத் தெரியாது, நாளைக்கு எனக் கொண்டென்டா ஆரும் வந்து சமைச்சுத் தரப்போயினமே...... பொம்பிளைப்பிள்ளையள் சமைச்சுப் பழகாம என்ன செய்யப் போறியள்......? சனம் அறிஞ்சா என்னைத் தான் பகிடி பண்ணும். அவள் பெட்டையளை வைத்திருக்கிற லச்சணத்தைப் பார் எண்டு.

வீட்டில் ஏசியதோடு மட்டும் அம்மா நின்று விடவில்லை. கலியாணவீடு செத்த வீடுகளில்கூட ஊர்ப் பெண்களுக்கு இதனைக் கூறினாள். உறவினர் வந்த போதெல்லாம் கதையோடு கதையாக இதையும் கூறினர்ள்.

இப்போதெல்லாம் நான் நன்றாகவே சமைக்கிறேன். அக்காவுந்தான். அக்கா அம்மாவைக் காட்டிலும் நன்றாகச் சமைப்பாள்.. ... அப்பாவுக்கு அக்காவின் சமையல் தான் அதிகம் பிடிக்கும்.

வாசுகி...... வாசுகி எழும்பு மோனை ...... ம்...... கொக்காண்டை தலைவிதி அவ்வளவுதான்.

பழைய நினைவுகளுள் மூள்கிக் கிடந்த வாசுகி தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தாள்.

ஏன் பிள்ளை தலையிடிக்குதே?

கட்டிலடியில் புகனம் தேநீர்க் கோப்பையுடன் கால்மாட்டோரமாக நின்றிருந்தாள்......

வாசுகி வீட்டிற்குப் பின்னால் நான்கு வீடு தள்ளி இருந்தது புகனத்தின் வீடு......ஒரளவுக்கு தூரத்து உறவினர்தான் ஆனாலும் இரு குடும்பமும் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழக்கப்பட்டிருந்தன. வாசுகி புகனத்தை மாமி என்று தான் அழைப்பாள்......... புகனத்தின் கணவர் இறந்து மூன்று வருடங்களுக்கு மேல் ஆகின்றன. அவருக்குக் கான்சர் நோய் பிடித்திருந்தது. மூன்று பெண்களும் இரண்டு ஆண்களுமாக மொத்தம் ஆறு பேர் கொண்ட குடும்பம் புகனத்தினுடையது.

''எழும்பு மோனை எழும்பித் தண்ணியைக் குடி...... உங்கினேக்கை பாக்காதையன் விக்ஸ் ஏதும் கிடக்கும்......''

வாசுகிக்கு தேநீர் குடிக்க வேண்டும் போலத்தான் இருந்தது. எழுந்து கட்டிலின் ஓரமாக சுவரோடு சாய்ந்தபடி உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

''ஆரோ நினைச்சிருந்தவையே கொக்காக்கு உப்பிடி நடக்கும் எண்டு... ? கொம்மா உங்களுக்கு என்ன குறை விட்டவள்? பொத்திப் பொத்தியெல்லே வளர்த்தவள். கொக்கான்டை விதி அவளைக் கொண்டே உதுக்கை தள்ளீச்சுது.''

புகனம் சேலைத்தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தாள்... வாசுகி சுவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் அழவில்லை.

''கொத்தான் வீட்டுக்காரர் வந்தது தெரியுமே பிள்ளை? புகனம் வாசுகியை நெருங்கி இரகசியமாகக் கேட்டாள்.

வாசுகி பட்டென்று சுவரிலிருந்த பார்வையைத் திருப்பி 'எப்போ' என்பது போல் புகனத்தைப் பார்த்தாள்.

''எப்போது வந்தார்கள்......? யார் யார் வந்தார்கள்? ஏன் வந்தார்கள்? என்ன செய்தார்கள்? அம்மா என்ன செய்தார்? புகனத்தைநோக்கி வாசுகியின் மனம் கேள்விகளைத் தொடுத்தது.

வாசுகி தன்னைப் பார்த்துவிட்டு பேசாமலிருப்பதைக் கண்ட புகனம் தானே மேலே கூறினாள். ''எப்பன் முன்னமாத்தான் வந்தவையள். கொத்தானும் மூத்த தமக்கைக்காரியும் தாயுமா...... தேப்பனைக் காணேல்லை, காருலை வந்திருக்கினம் போலக் கிடக்கு. கொத்தான் ஒருக்கா வந்து பாத்திட்டு உடனை போய் காருக்கை ஏறி இருந்திட்டார். பெண்டுகள் தான் இருந்து அழீனம் எனக்குப் பார்த்தளவிலை உடனை வெளிக்கிடப் போயினம் போல கிடக்கு.''

வாசுகி பார்வையைத் திருப்பி மீண்டும் சுவரையே பார்த்தாள்.

''கொம்மாவும் பறையேலை நீ ஒருக்கா வந்து கதையன் இனி என்னேயிறது?''

''நான் கதைக்கிறதுக்கு என்ன கிடக்கு? வந்தவையள் இருந்திட்டுப் போகட்டும்...''

இனி என்ன மோனை செய்யிறது கொம்மாவும் வருத்தக்காறி. நடக்கிறது நடந்துபோச்சு எக்கணம் அவளும் உதோடைதான் வருத்தமாக் கிடக்கிறதோ தெரியாது. இனி நீ தானே அவளுக்கு ஆறுதல். கொம்மான்டை மனங் கோணாமல் நடக்கப் பார்.''

சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே அவசரமாக ஒருத்தி வந்து புகனத்தை அழைத்தாள். புகனம் எதுவும் பேசாமல் வந்தவள் பின்னால் போனாள். புகனம் போவதையே வாசுகி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் புகனம் மாமி வீட்டில் நடந்த ஒரு சம்பவம் வாசுகியை நினைக்கச் செய்தது. அந்தச் சம்பவம் வாசுகியின் மனதை வெகுவேகமாகப் பாதித்திருந்தது.

அன்று புகனத்தின் இளைய மகள் காவேரியின் சாமத்தியவீடு. சமூகத்தில் இது அவசியமோ இல்லையோ ஆனால் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து கொண்டாடுகிற ஒரு நிகழ்ச்சியாக இது மாறிவிட்டது. அங்கே போவதில் வாசுகிக்கு அவ்வளவு ஆர்வமில்லை. காவேரியின் தமக்கை இவள் சினேகிதியாக இருப்பதால் அவளை வேதனைப் படுத்த கூடாது என்பதற்காகச் சென்றிருந்தாள். அம்மாவும் அக்காவும் கூட வந்திருந்தார்கள்.

வறியகுடும்பம். தந்தை இல்லை ஆனாலும் கொண்டாட்டம் விமரிசையாக நடந்தது. சுபநேரம் ஐயர் மந்திரம் ஓதினார், மாமனார் தேங்காய் உடைத்தார். ஊர்ப் பெண்கள் ஆலாத்தி சுத்தினார்கள். நாதஸ்வரம் மேளம் உச்சக்கட்டத்தில் ஒலித்தது. ஏறக்குறைய ஒரு திருமணவீடு தான் மாப்பிளைதான் இல்லை.

சனநெரிசல் வியர்த்துக் கொட்டியது. வாசுகிக்கு ஒரேயடியாகத் தலையை வலித்தது. எங்காவது சனநடமாட்டம் இல்லாத இடத்தில் காற்றுப்பட உட்கார வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி ஒரு இடம் இருப்பதாக வாசுகிக்குப் படவில்லை. படுக்கையறையுள் நுளைந்தாள். அங்கே ஒருவரும் இல்லை. யன்னலோடு புகனம்மாமி மட்டும். வாசுகிக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. மகளுக்கு நடக்கும் சம்பிரதாய நிகழ்வுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அழுகின்றாள் என்பது வாசுகிக்கு விளங்கியது. வாசுகியைக் கண்ட புகனம் அவசர அவ

சரமாகக் கண்களைத் துடைத்தாள். வாசு கியைப் பார்த்து முறுவலித்தாள். அவளின் உதடுகளின் துடிப்பையும் கண்களில் தெரிந்த சோகத்தையும் நொடிப்பொழுதில் கண்டுகொண்ட வாசுகி புகனம்மாமி எதை யோ எண்ணி வேதனைப் படுகிறாள் என் பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

''என்டைபிள்ளை ஏனடா வந்தனீ? அங்கை எல்லாரும் நிக்கினம் நிண்டு பாக் காதையுமன். காவேரியும் ஆசைப்படுவள்.''

தனது மகளுக்கு தான் ஆசையாக அபூர்வமாகச் செய்யும் கொண்டாட்டங் களில் எல்லோரும் பங்குபற்றி சந்தோசப் படவேண்டும். குறிப்பாக மகளின் வயதை யொத்தவர்கள் அவளின் சிநேகிதிகள் பங்கு கொள்ளும் போது அவள் படும் சந்தோ ஷத்தை கண்டுகளிக்க விரும்பும் ஒரு தாயின் ஏக்கம் அவள் வார்த்தையில் தொனித்தது.

ஆனாலும் அந்தத் தாய் ஏன் இங்கே தனியாக நின்றாள். ஏன் அழுதாள் என்பது தான் வாசுகிக்கு சங்கடமாகவிருந்தது. இந்த சந்தோஷமான நாளில் எல்லாவற் றையும் முன்னின்று செய்யவேண்டியவள் இவள் தானே. இவளுக்குத்தானே அந்தச் சந்தோசத்தில் அதிக உரிமை இருக்கிறது பிறகேன் இவள் இப்படி தனியாக இங்கே? காலையில் கூட இவள் அவ்வளவாக முன் பக்கம் வரவில்லை. அடுப்படி வேலைகளில் தான் மும்முரமாக நின்றாள். ஓடியாடி எல்லா வேலைகளையும் தானேதான் முன் னின்று செய்தாள். ஒருவேளை நகைநட்டு ஏதும் இல்லையென்றோ......? சீ......அதற் காகவாயிருக்காது. சங்கிலி காப்புத்தான் இங்கே எத்தனை பேரிடம் வாங்கலாம். வாசுகி தன் ஆராய்ச்சிகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள்.

''இல்லை மாமி நான் அங்கை போகப் போறன் தலையிடிச்சாப் போலை எப்ப னுக்கு இருந்திட்டுப் போவமெண்டு வந்த னான்.''

''ஆ ஆ...... அப்பிடி அந்தப் பாயைப் போட்டுட்டு எப்பனுக்குப் படு மோனை இனித்தான் படமெடுக்கிறதாக்கும் நீயும்போய் அவளோடை நிண்டு நாலைஞ்சு படத்தை எடுபிள்ளை. அவள் நெடுகச் சொல்றவள் வாசுகியக்காவோடை நிண்டு படமெடுக்கவேணும் எண்டு.''

''அது சரி நீங்கள் ஏன் மாமி அங்கை போகாம இஞ்ச நிக்கிறியள்?'' வாசுகி இழுத்தடிக்காமல் தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டு விட்டாள்.

புகனம் மாமியின் கண்கள் கலங்கியது. ''இல்லைப்பிள்ளை ஒரு நல்ல நாள் பெரு நாள்ளை அதுவும் வாழுறவயசிலை ஒருபிள் ளைக்கு நடக்கிற நல்ல காரியத்திலை நான் என்னண்டு பிள்ளை முன்னுக்குப் போய் நிக்கிறது?''

''என்ன மாமி நீங்கள் சொல்றது விளங் கேலை ஏன் உங்களுக்கு என்ன நடந்தது?''

''நீ குழந்தைப் பிள்ளை ஒன்றும் விளங் காது நான் புருசனைச் சாகக் குடுத்தனான் உந்த நல்லகாரியங்களுக்கு முன்னாலை போய் நிக்கக்கூடாது. நாளைக்கு அவளுக் கொண்டெண்டா என்னாலை தாங்கே லாது. சனம் என்னைத்தான் திட்டும்''.

''ஏன் மாமா செத்ததுக்கும் காவே ரீன்டை சாமத்தியச் சடங்கிற்கும் அவ ளின்டை எதிர்காலத்திக்கும் என்ன சம் பந்தம்?''

''இல்லைப்பிள்ளை அது உலக நடப்பு. புரியனைச் சாகக் குடுத்த பொம்பிளையள் நல்லகாரியங்கள் நடக்கேக்கை முன்னாலை போகக்கூடாது. அதுதான் மோனை நான் இஞ்ச நிண்டு பாத்தனான்.'' புகனம் குரல் தழதழக்கக் கூறி முடித்தாள்.

நாசமாய்ப் போன உலகம் மனைவியை இழந்த எத்தனை கணவன்மார் அங்கே நிற்கிறார்கள். பெற்றதாய் கணவனை இழந்த ஒரே காரணத்திற்காக மகளை முன்னால் நின்று பார்க்கக் கூடாதாம். எவ் வளவு மோசமான மூடநம்பிக்கை, கொடு மையான சமுதாய அடக்குமுறை. இந்த சமுதாயத்தின் நடத்தைகள் பெண்களை அவர்களின் உணர்வுகள் ஆசாபாசங்களை எவ்வளவு மோசமாகப் பாதிக்கின்றன.

அக்கா பெரியவளாகி இருந்தபோது கூட அம்மா ஒரு பெரிய திருவிழாவே நடத்தி முடித்தாள். வாசுகிக்கு இது துண்

டாகப் பிடிக்கவில்லை. பெண்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்படும் நிகழ்ச்சியை ஏன் பறை சாற்ற வேண்டும்? ஒருவேளை கலியாண வயதில் என்னிடம் ஒரு பிள்ளை இருக்கிறாளென்பதை அறிவிக்கும் நிகழ்ச்சியோ என்னவோ.........? நான்கு நாட்களாகக் கொண்டாட்டம். வீடு முழுவதும் உறவினர் கூட்டம். அக்காவின் வயதையொத்தவர்கள் ஏற்கனவே பெரியவளாகி விட்டவர்கள். அக்காவை ஏதேதோ சொல்லிக் கிண்டல் பண்ணினார்கள். பையன்கள் புதிதாகப் பார்ப்பதுபோல் அக்காவைப் பார்த்தார்கள். அதன்பின்னர் அந்தப் பையன்களுடன் எல்லாம் அக்கா நேருக்கு நேராகக் கதைப்பதில்லை.

வாசுகிக்கோ அந்த நான்கு நாட்களும் வெளியேவரக்கூடப் பிடிக்கவில்லை. அம்மா மீதுதான் ஆத்திரப்பட்டாள்.

"எங்கையோ ஒரு கழுதை எனக்கெண்டு வந்து வாச்சுது. ஒரு நல்லநாள் பெருநாள் எண்டில்லை மூஞ்சையை நீட்டிக்கொண்டு திரியுது உதோடை என்னண்டுதான் காலந்தள்ளப் போறனோ தெரியேலை. பொம்பிளைப் பிள்ளையெண்டு ஒரு மனிசற்றை சொல்லுப் பறைஞ்சது கேக்கிறதே தன்னரசுக்குத் திரியநிக்கிறாள்".

அம்மாவோ வந்துபோன உறவினர்களிடம் எல்லாம் சொல்லித் திட்டினாள். அக்கா கூட வாசுகியை ஒரு மாதிரிப்பார்த்தாள். 'ஏன் தான் இவள் இப்படி ஒரு பெண்ணுக்குரிய அடக்கமே இல்லாமல் ...?

ஒருவாறு எல்லாம் முடிந்தது. அதன் பின்னர் அக்கா வெளியே செல்வதே மிகக் குறைவு. வெளியே போக நேர்ந்த போதெல்லாம் அம்மா தான் கூட்டிப் போனாள். தனக்கு முடியாத போது மட்டும் மாமியோடு அனுப்பினாள்.

அண்ணாவோ எப்போதும் தனியாகத்தான் போனான் சுதந்திரமாகவே சுற்றினான். நண்பர்களோடு படம் பார்க்கச் சென்றான்.நேரங்கழித்துவீட்டுக்குவந்தான்.

அப்பாவும் அண்ணாவைப் போலத்தான். சிலநேரங்களில் அம்மாவோடு சண்டை கூடப் போட்டார் அடிக்கவும் செய்தார். அம்மா தனியாகப் போயிருந்து அழுவாள். இரண்டு மூன்று நாட்களித்ததும் மீண்டும் வழமை போலவே வீட்டிற்குள் உலா வந்தாள். அம்மா வெளியே எங்கும் போவதில்லை. மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் தேர்ட்டமும் வீடுந்தான்.

அக்கா சயிக்கிளோட்டக் கற்றுக்கொள்ள ஆசைப்பட்டாள். அம்மாவோ ஒரேயடியாக மறுத்து விட்டாள். அக்கா பின்பும் இரண்டு மூன்றுதடவை கேட்டாள். உஹூம் அம்மா இசையவேயில்லை. அக்கா வேதனையோடு விட்டு விட்டாள். வாசுகியோ அம்மாவை எதுவும் கேட்கவில்லை. அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் அண்ணா இல்லாத வேளைகளில் அவனின் சயிக்கிளை எடுத்து ஓட்டிப் பாத்தாள். பலதடவை சயிக்கிளோடு விழுந்து விட்டாள். சயிக்கிளில் நிறைய சிராய்ப்புக்கள். அண்ணாவுக்கு தெரிந்த போது வாசுகிக்கு நல்ல அடி விழுந்தது. அம்மா வாயில் வந்தபடியெல்லாம் திட்டினாள். எது நடந்தாலும் வாசுகி திருட்டுத்தனமாக ஓடத்தான் செய்தாள். இப்பொழுது அவள் ஓரளவு தூரம் விழாமல் ஓடுவாள்.

மாசிமாதம் ஊர்க் கோயிலில் திருவிழா தொடங்கியது. இந்த நாட்டில் அமைதி நிலவுவதே அரிது எப்போ பார்த்தாலும் குளப்பங்கள் கலவரங்கள். சூட்டுச் சத்தங்கள், செல் அதிர்வுகள், மரண ஓலங்கள். இத்தகைய ஒருநாட்டில் எப்படியோ ஒரு அமைதி ஏற்பட்டு அந்த அமைதியான சூழ்நிலையில் கோவிலில் திருவிழா தொடங்குகிறதெண்டால் சனங்களின் குதூகலத்திற்கு கேட்கவா வேண்டும்? பக்தியினாலோ பகட்டுக்காகவோ என்னவோ ஊர்ச்சனங்கள் அள்ளு கொள்ளையாக கோவிலை நோக்கிப் படையெடுத்தது. சிறுவர்கள் பாடசாலைக்குப் போகாமல் கோவிலையே சுற்றிச்சுற்றி வந்தார்கள். காப்புக் கடைகளும் கடலைக்கடைகளும் வேறு விற்பனை நிலையங்களும் கோயிலைச் சுற்றி முளைத்தன. பெண்களோ பட்டுப்புடவை சரசரக்க கைகழுத்தெல்லாம் நகையணிந்து காலையும் மாலையும் கோயிலுக்குச் சென்றார்கள்.

வாசுகி ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்குச் சென்றாள். இரவிலும் அவள் கோவிலுக்குப் போவதில் அவ்வளவு ஆர்வம் காட்ட வில்லை. அக்காவோ ஒவ்வொருநாளும் இரவில் தவறாமல் கோவிலுக்குச் சென் றாள். சிலநாட்கள் பாடசாலையை நிறுத்தி விட்டு பகலிலும் சென்று வந்தாள். அக்கா ஒவ்வொரு நாளும் விரதம் இருந்தாள். தினமும் நேரத்தோடு சமைத்து விட்டு அம்மாவும் கோவிலுக்குப்போனாள். கோயி லில் அம்மா அடுக்களைக்குத் தேவையான புதிய புதிய பாத்திரங்கள் எல்லாம் வாங்கி வந்தா.

பன்னிரண்டாம் நாள் தேர்த்திருவிழா அக்கா காலையிலேயே எழுந்து முழுகினாள். அம்மா வாசுகியையும் எவ்வளவோ வற்பு றுத்தினா. அவளோ நேற்றுக் குளித்ததாகக் கூறி குளிக்க மறுத்து விட்டாள். வாசுகி அம்மாவின்திட்டுத்தாளாதுமுழுப்பாவாடை சட்டை அணிந்தாள். அக்கா சேலை கட்டி னாள். அன்றுதான் அவள் முதன்முதலாக சேலைகட்டிக் கொண்டு வெளியே செல்லப் போகிறாள். அதிகமாகவே வெக்கப்பட் டாள். ஆரம்பத்தில் அம்மா தான் சேலை கட்டி விடுவதாக இருந்தது. ஆனால் அக்காவுக்கு அது திருப்தி இல்லாமல் இருந் திருக்க வேண்டும். அடிக்கடி முகத்தை சுழித்தாள் சிக்......சிக் என்று அம்மாவை ஏசினாள். அரையுங்குறையுமாகக் கட்டப் பட்ட சேலையை அள்ளிக் கொண்டு அந்த அறைக்கும் இந்த அறைக்கும் ஓடினாள். கடைசியில் அம்மா கலாக்காவை கூட்டிக் கொண்டு வரப் போனாள்...

வாசுகியின் வீட்டிற்கு கிழக்குப் புற மாக இரண்டு வீடுகள் தள்ளி இருந்தது கலாக்காவின் வீடு. இந்த ஊரில் நடை பெறும் பெரும்பாலான திருமண வைபவங் கள் கொண்டாட்டங்களின் போது பெண் களை அலங்கரிக்க எல்லோரும் கலாக்கா வைத் தான் அழைப்பார்கள். கலாக்கா விற்கு இப்போது இருபத்தொன்பது வய தாகிறது. ஆனால் இன்னமும் திருமணமாக வில்லை. அவரின் இரண்டு தங்கைகள் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்டார்கள். தாய் இல்லை வயது போன தந்தையோ டும் ஒரு தம்பியோடும் தான் வீட்டில் இருக்கிறார். கைவேலைகள் நன்றாக செய் வார். எல்லாவற்றிலுமே கெட்டிக்காரிதான்.

கலாக்காவின் ஒரு அண்ணா திருமண மாகி ஜெர்மனியில் இருக்கிறான். இவாவை அங்கே வரும்படி எவ்வளவோ வற்புறுத் தினார். இவா மறுத்து விட்டா. வேறு ஒரு அக்கா ஒரு அண்ணா கலியாணம் முடித்து ஊரோடு இருக்கிறார்கள். கலாக்காவிற்கு பல தடவை திருமணம் பேசி வந்தது. சிலர் பெண்ணைக் கூட வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். ஆனால் கல்யாணம் நடக்க வில்லை. கலாககாவிற்கு அஸ்மா நோய் இருக்கிறது. அஸ்மா நோயுள்ள பெண் ணைத் திருமணம் செய்யக்கூடாதாம் சீ... .... என்ன மனிதர்கள். பெண்களில் எவ் வளவு நுட்பமாகப் பிழை பிடிக்கிறார்கள்.

அம்மாவுக்கோ குசினிக்குள் இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அக்காவுக்கு சேலை கட்டு வதை அடிக்கடி வந்து பார்த்தாள். இப் படிச் செருகு அப்படி இழு என்றாள் அக்கா ஏசினாள். கலாக்கா சிரித்தா. அம்மா அவசர அவசரமாகப் போய் பக்கத்து வீட் டில் பிறேமாவிடம் கட்டும்படி கொடுத் திருந்த கனகாம்பர மாலையை வாங்கி வந் தாள். அக்காவின் தலையில் வைத்து அழகு பார்த்தாள். கலாக்கா அதனை வாங்கி சீராக வைத்தாள். அதற்கிடையில் குசினியில் ஏதோ எரிந்து மணக்கவே அம்மா எல்லாவற்றையும் விலக்கிக் கொண்டு அங்கே ஓடினாள். ஒருவாறு அக்காவுக்கு சேலை கட்டி முடிந்தது.

அடுப்படிக்குள் இருந்தபடி அம்மா எட்டிப் பார்த்தாள். அம்மாவின் முகத்தில் ஆனந்தம் பொங்கியது. ஒரு சோடி காப்பும் ஒரு சங்கிலியும் கொண்டு வந்து வாசுகியிடம் கொடுத்தாள் அம்மா. வாசுகி துண்டாக மறுத்தாள். அம்மா கெஞ்சிப் பார்த்தாள் பின் ஆத்திரத்தில் கத்தினாள். அக்கா விடம் காப்பைக் கொடுத்தாள். அக்கா இப்போது இரண்டு சோடி காப்பும் அட் டியலும் அணிந்திருக்கிறாள். அக்கா கண் ணுக்கு மை பூசினாள். உதட்டுக்கும் சாயம் பூசினாள். அவளைப் பார்க்க அழகாகத் தான் இருந்தது. அதற்காக இப்படியெல் லாம் செய்ய வேண்டுமென்றில்லை. அம்மா

வுக்கு அக்காவைப் பிடித்தது. வாசுகியைப் பார்த்தபோது தான் முறைத்தாள். புறு புறுத்தாள். ''பார் பார் அது போற கோலத்தை ஒண்டுக்கும் வழியில்லாததுகள் மாதிரி மூளி மாதிரி வெறுங் கழுத்தோடை போகுது...

அம்மா பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதே மாமி வந்தாள். இந்த மாமியோடுதான் அக்கா தினமும் கோயிலுக்குப் போவாள். இப்போதும் அதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறாள். மாமியும் மிகவும் ஆடம்பரமாகத்தான் வந்திருந்தாள். அம்மா மாமியிடம் வாசுகியைப் பற்றிக் கூறினாள். வாசுகிக்கோ ஆத்திரம் எல்லை மீறியது. எல்லாவற்றையும் கழட்டி எறிந்து விட்டு கோவிலுக்குப் போகாமல் நிக்க நினைத்தாள்.

''ஏன் பிள்ளை வெளிக்கிட்டா வாவன் நேரமெல்லே போகுது'' மாமி அக்காவை அழைக்கவே வேறு வழியில்லாமல் வாசுகியும் பின் தொடர்ந்தாள்.

கோயிலில் கடலலை போல சனம் திரண்டிருந்தது. உள்வீதி வெளிவீதி எங்கும் ஒரே சனக்கூட்டம். ஒற்றைக்காலைத் தூக்கினால் திரும்ப வைக்க முடியாது அவ்வளவு நெரிசல் அத்தோடு ஒலிபெருக்கியின் அநாவசியமான சத்தமும் சேர்ந்து வெறுப்பை ஏற்படுத்தியது.

மத்தியானம் 11 மணியளவில் சுவாமி சுற்றி முடிந்து தேர் வாசலடிக்கு வந்தது. 2 மணிக்குத்தான் சுவாமியைத் தேரிலிருந்து இறக்குவார்களாம். ஒலிபெருக்கி அலறியது.

''மாமி நாங்கள் போட்டு பிறகு வருவமே சுவாமி இறக்கிறது பார்க்க?'' அக்கா மாமியைக் கேட்டாள். மாமியும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டாள். வாசுகிக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது. அக்கா ஏதோ சாமான்கள் வாங்க கடைக்கு வரும்படி அழைத்தாள். முதலில் ஐஸ்பழம் குடிப்பதற்காக வானடிக்குச் சென்றார்கள்.

ஐஸ்ப்பழ வானைச் சுற்றி ஒரே சனக் கூட்டம் சிறுவர்களோடு பெரியவர்களும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு நின்றார்கள். வானடியில் நின்று ஐஸ்கிறீம் குடித்துக் கொண்டிருந்த நான்கைந்து இளைஞர்கள் இவர்களையே பார்த்தார்கள். உஹூம் அக்காவைப் பார்த்தார்கள். வாசுகி திரும்பி அக்காவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அக்கா பேசாமல் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வானுக்கு சற்றுத் தூரத்தில் நின்று கொண்டு மாமி ஐஸ் கிறீம் வாங்கி வரும்படி வாசுகியை அனுப்பினாள். வாசுகி வாங்குவதைக் கண்ட அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் தானும் வந்து வாங்கினான். ஐஸ்பழத்தில் ஒன்றை வாசுகியிடம் நீட்டி ''ம் ... இதை அக்காட்டைக் குடுங்கோ'' என்றான். வாசுகிக்கு சுரீரென்றது. ''இவனேன் இப்படிச் செய்கிறான்? ஒரு வேளை அக்காவைத் தெரியுமோ, அப்படியானால் நேராகப் போய் அக்காவிடம் கொடுக்க வேண்டியது தானே.''

''என்ன யோசிக்கிறியள் உங்கடை அக்காதானே அவா'' அவன் மீண்டும் கேட்டான். ''பின்னேரமும் வருவியளே'' வாசுகிக்கு அவன் கேள்விகள் சந்தேகத்தை உண்டு பண்ணியது. ''இவன் வேறையேதோ நோக்கோடு வந்து நிக்கிறான் வாசுகிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது ''எளிய மூதேசிகள் உதுக்குத்தான் வாறது களாக்கும்'' அவனைப் பிய்த்து விளக்கபோல் வந்தது. பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஐஸ் பழத்தை வாங்கிக் கொண்டு போனாள்.

அக்கா காப்புக்கடைப் பக்கம்போனாள் கண்ணாடி வளையல்கள் வாங்கினாள். மாலை வாங்கினாள் ஐட்டெக்ஸ் குய்ட்டெக்ஸ் எல்லாம் வாங்கினாள். இவை யெல்லாம் ஏற்கனவே அக்காவிடம் வீட்டில் இருப்பவை தான். இருந்தும் வாங்கினாள். ஆசை ஆரைத்தான் விட்டது.

''என்ன வாசுகி உனக்கொண்டும் வேண்டாமே கொக்கா வேண்டுறாள். வேண்டன்.''

மாமி அடிக்கடி கூறினாள். வாசுகிக்கு அங்கிருந்த எந்தப் பொருளும் தேவையான தாகப் படவில்லை. வாசுகி மற்றைய கடைகளையும் நோட்டம் விட்டாள்.

அப்போது தான் வந்திருக்க வேண்டும் இவர்கள் நின்ற கடைக்கு வலப்பக்கக் கடையில் அந்த நான்கு இளைஞர்களும் நின்றிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள்

சாமான் வேண்டுவதில் ஆர்வம் காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. கடைக்காரன் அடிக்கடி அது வேண்டுமா? இது வேண்டுமா? என்று கேட்டான். ஆனால் அவர்கள் அவனை அலட்சியம்பண்ணி விட்டு இங்கே தான் பார்த்தார்கள்.

கடைக்காரன் என்ன எண்ணினானோ அக்காவையும் அந்த இளைஞர்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். மாமி அவசரமாக அக்காவைக் கூட்டிக்கொண்டு அப்பால் கடலை வாங்குவதற்காகச் சென்றாள்.

அந்த இளைஞர்களும் வந்தார்கள். ஒருவன் அக்காவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டு கடலைவேண்ட அவசரப்படுவது போல் பாசாங்கு செய்தான். வாசுகி அக்காவைப் பார்த்தாள். அவளுக்கு வியர்ப்பது தெரிந்தது. அக்கா ஒருவாறு மாமிக்கு மறுபுறத்தில் வந்து நின்று கொண்டாள்.

'சனியன் சனியன் ஏன் இப்பிடிப் பயந்து ஓடுது? ஏதுஞ் சேட்டை விட்டாங்களெண்டா அதிலையே வைச்சு அடி அடியெண்டு அடிச்சு முறிச்சுப் போட்டுப் போடவேணும். நாங்கள் இப்பிடி இழுத்து மூடிக்கொண்டு ஒடி ஒளியத்தான் அவையளுக்கும் தங்களை விட்டா ஆளில்லை எண்ட நினைப்பு வாறது. வாசுகிக்கு இப்போது அக்கா மீது தான் கோபம் வந்தது. அக்காவோ 'நான் என்ன செய்ய' என்பது போல் வாசுகியைப் பார்த்தாள். மாமி அந்த இளைஞர்களை கூர்ந்து பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் ஆத்திரமும் அருவருப்பும் தெரிந்தது.

ஒருவாறு எல்லாவற்றையும் கண்டு கழித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். சிறுவர்களின் விசில்சத்தமும் குழல்சத்தமும் வீதியின் வழமையான தன்மைகளை மாற்றியமைத்துக் கொண்டிருந்தன. அப்போது தான் வாங்கிய பலூன்களை சில சிறுவர்கள் வீதியிலேயே உடைத்துக் கொண்டு அழுதார்கள். பெற்றோர்களோ பின்னேரம் வாங்கித் தருவதாகக் கூறி அழ, அழ அவர்களை அழைத்துச் சென்றார்கள்.

மாமி தான் வாங்கியிருந்த அலுமினிய எவர்சில்வர் பாத்திரங்களை சுமந்து வருவதற்கு கஸ்டப்பட்டாள். சிலவற்றை வாசுகி வாங்கிக் கொண்டாள். பின்னால் வந்த சையிக்கிள் ஒன்று தொடர்ச்சியாக மணியடித்தது. வீதியால் போனவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அக்காவும் வாசுகியும் மாமியும் கூட பார்த்தார்கள். வந்தது வேறு யாருமல்ல. அந்த நான்கு இளைஞர்களுந்தான் வாசுகிக்கு இப்போது அக்கா மீதுதான் சந்தேகம் வந்தது. 'ஒருவன் அக்காவைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.' அக்கா உடனடியாகத் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். 'வடிவாய்த் தான் இருக்கு' என்றான் இன்னொருவன்' 'வீடு தெரியுமேடா' மற்றொருவன் கேட்டான். திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். இத்தனைக்கும் அக்கா நிமிரவேயில்லை.

வீதியால் போனவர்கள் சிலர் அக்காவைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். வேறு சிலர் 'இதென்ன பெரிய புதினமே பெட்டையளைக் கண்டா சிலதுகளுக்கு உதுதானே வேலை' என்பது போல் தம்பாட்டில் நடந்தார்கள். எங்கையோ வம்பிலை பிறந்ததுகள் நாலு போடு போட்டு வீட்டிலை இருத்த ஆக்கள் இல்லை. ஆன தாய் தேப்பனுக்குப் பிறந்ததுகள் எண்டா உப்பிடிச் செய்யுங்களே'' மாமி எங்கள் மேல் பிரச்சனை இல்லை என்பது போல் நாலுபேருக்குக் கேட்க உரத்துக் கூறினாள்.

போனவர்கள் சிறிதுதூரம் சென்று விட்டு மீண்டும் திரும்பி வந்தார்கள். தூரத்தில் கண்டதுமே அக்கா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். இவர்களின்சேட்டைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் போவதை நினைக்க வாசுகிக்கு தன் மீதே ஆத்திரமும் வெறுப்பும் வந்தது. மாமி அவர்களை ஏதோ பேசப் போவது போல் ஆயத்தப்படுத்தினாலும் தங்களைத் தாண்டிச் சென்றபோது பேசாமல் இருந்தாள்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் அக்கா எதுவும் நடவாதது போல் இருந்தாள். வாசுகிக்கு ஒரே குழப்பம். ஏன்தான் இந்தப் பையன்கள் பெண்களைக் கண்டால் இப்படி அலைகிறார்கள். ஊஹூம் ஒட்டு மொத்தமாக எல்லாப் பையன்களையும் குறை கூறி விட முடியாது. ஆனாலும் இந்த சமுதாயம்

இதைப் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருக்கிறது. ஆண்களுக்கு பணிவிடை செய்பவர்கள் என்றல்லவா பெண்களை நினைக்கிறது. எப்படித்தான் இதைப் பெண்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிகிறது? அவர்கள் நையாண்டி பண்ணவும் நாங்கள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு செல்லவும் அவ்வளவுக்கு நாம் என்ன தப்புச் செய்தோம்...... வாசுகியால் இந்த சமுதாயத்தின் போக்கை ஏற்கவே முடியவில்லை.

இப்படித்தான் ஒருநாள் வாசுகியும் அக்காவும் பாடசாலை விட்டு வந்தார்கள். வீடு வழமையை விட அமைதியாக இருந்தது. அக்கா சாப்பிடுவதற்காகக் குசினிக்குள் போனாள். அம்மா நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை எழுந்து வெளியே வந்து விட்டாள். வாசுகிக்கோ அம்மாவின் முகத்தைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. ஆனாலும் அவள் எதையும் கண்டு கொள்ளாதவள் போல் இருந்து விட்டாள். அக்காவுக்கோ சாப்பாடு உள்ளே இறங்கவில்லை. பேசாமல் கையை அலம்பி விட்டு வெளியே வந்தாள்.

'' யேய் வாடி இஞ்ச '' அம்மா காத்திருந்தவள் போல் அக்காவைப் பார்த்துக் கத்தினாள். அம்மா ஒருநாள்கூட இப்படிக் கோபப்பட்டு அக்காவோடு கதைத்ததில்லை. ஆனால் வாசுகியோடு தினமும் இப்படித் தான் சண்டை போடுவாள். அம்மாவின் அரட்டலைத் தாங்க முடியாமல் அக்கா அழத் தொடங்கி விட்டாள்.'' என்னடி அழுது மாயம் போடுறாய்? உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு படிக்க விட்டனானோ இல்லாட்டி ஆடவிட்டனானோ? அவனாரெடி உனக்குக் கடிதம் போட்டவன் ''? அக்கா பலமாக அழத்தொடங்கி விட்டாள். ' உண்மையிலேயே அக்கா இப்படிச் செய்திருப்பாளா? வாசுகிக்கு ஒரே குழப்பம். '' என்னடி அது நான் கேக்கிறன் நீ பேசாமல் நிக்கிறாய்?

அம்மா ஆவேசமாக அதட்டினாள்.

''அ ......அ......அம்மா ச......ச .....சத்தியமா எனக்கொண்டுந் தெரியாது'' அக்கா பலத்த விம்மலினூடே கூறி முடித்தாள்.

'' என்னடி அது தெரியாது உன்ட புத்தகத்துக்கை தானே கடிதம் கிடந்தது. ஆருக்கு நீ காது குத்திறாய்?''

சிக்...... இவள் செய்வதையும் செய்து விட்டு பொய்வேறு பேசுகிறாள் ' வாசுகிக்கு அக்கா மீது ஆத்திரம் வந்தது. அக்காவோ அழுது வீங்கிய மூஞ்சையுடன் முழிசிக் கொண்டு நின்றாள்.

நடந்தது இவ்வளவு தான். பாடசாலையில் யாரோ ஒரு பையன் அக்காவிற்கு காதல் கடிதம் எழுதி அவளின் புத்தகத்திற்குள் வைத்திருக்கிறான். அவளுக்கு அது தெரியாது. வீட்டிற்கு வந்ததும் தேவைப் படாததாலோ என்னவோ அவள் அந்தப் புத்தகத்தை விரித்துப் பார்க்கவில்லை. மறு நாளும் அந்தப் புத்தகத்திற்குரிய பாடம் இல்லாததால் புத்தகத்தை வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். என்ன கஷ்டகாலமோ அன்று அண்ணாவும் வேலைக்குப் போகவில்லை. அவன் எதையோ தேடும்போது அவன் கைகளில் அந்தக் கடிதம் கிடைத்து விட்டது. அவ்வளவுதான் பெரிய ஆர்ப்பாட்டமே நடத்தி அம்மாவிடம் கடிதத்தை கொடுத்திருக்கிறான். அதன் வெளிப்பாடு தான் அம்மாவின் இந்த நடவடிக்கை.

அதன்பின் அக்கா எவ்வளவோ கூறியும் அம்மா கேட்கவில்லை. அக்காவைத் திட்டிக் கொண்டேயிருந்தாள். அண்ணாவும் வந்து அக்காவைப் பேசினான். மானமே போய்விட்டது என்று கத்தினான். அக்கா அறையைப் பூட்டிவிட்டு அழுதாள். அடுத்த நாள் அக்கா பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை. தொடர்ந்து நாலைந்து நாட்கள் அம்மா மறித்து விட்டாள். வாசுகி அம்மாவை ஏசினாள். அம்மாவும் ஏசினா. '' நீ பேசாம இரு உன்னைப் போல அவளையும் ஆடவிடச் சொல்றியே. பொம்பிளைப்பிள்ளையளுக்குப் படிப்புத் தேவையில்லை. அவள் படிச்சது காணும் '' அம்மா ஒரேயடியாக மறுத்தாள். அதன் பின்னர் அக்கா பள்ளிக்கூடம் போகவேயில்லை.

இரண்டு வாரங்கள் கழிந்திருக்கும் அக்காவிற்காகக் காத்திருந்து ஏமாந்தானோ என்னவோ அக்காவிற்கு கடிதம் எழுதிய அந்தப் பையன் ஒழுங்கையால் போய்வரத் தொடங்கினான். போனவன் சும்மா போக

வில்லை. அக்கா நிக்கிறாளா என்று வேலிக்கு மேலால் அடிக்கடி எட்டிப் பார்த்தான். நாலைந்து நாட்களாக போய் வந்ததில் அம்மா அவனை இனங்கண்டு விட்டாள்.

அவ்வளவு தான் அடுத்த நாள் ஒழுங்கையால் கிடுகுவண்டில் வந்தது. அம்மா வண்டில்காரனை கூப்பிட்டாள். அவ்வளவு கிடுகுகளையும் பறிக்கச் செய்தாள். உடனடியாக ஆளைப்பிடித்து பிய்ந்து போயிருந்த வேலிகள் எல்லாவற்றையும் புதிதாக அடைப்பித்தாள். முன்பிருந்ததைவிட ஒரு வரி கிடுகு கூடவைத்து மேலே உயர்த்திக் கட்டினாள். கிணற்றடி வேலியை உயரமாகவும் கீழே நன்றாகப் பதித்தும் அடைத்தாள். அம்மாவுக்கு இப்போது ஓரளவு திருப்தி. ஆனாலும் பையன் வந்து போகிறானோ என்பதை கவனிக்கத் தவறவில்லை. அக்காவின் சிநேகிதிகள் வந்தபோது அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. ஆனாலுமே மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தாள்.

அக்கா அதன் பின்னர் வெளியே எங்கும் போவதே இல்லை. ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதாக இருந்தாலன்றி. அவளுக்கு வெளியே போய்வர வேறு சந்தர்ப்பமே இல்லை. வாசுகி தான் அக்காவின் நிலையை எண்ணிக் கவலைப்பட்டாள். சிநேகிதிகளிடம் புத்தகங்கள் வாங்கி வந்து கொடுத்தாள். கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்கள் அக்கா இப்படித்தான் இருந்தாள். அம்மாவோடு சேர்ந்து தைக்கப் பழகியிருந்தாள். மாடுமுட்டி விழுத்தி அம்மாவுக்கு முதுகுப் பிடிப்பு வந்ததிலிருந்து இப்போது மூன்று நேரமும் அக்கா தான் சமைக்கிறாள்.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியாது அம்மா திடீரென்று அக்காவுக்கு கலியாணப் பேச்சை ஆரம்பித்தாள். தனக்குத் தெரிந்த இரண்டொரு புறோக்கர்களிடம் சொல்லி வைத்தாள். நாலைந்து இடங்களில் அக்காவுக்கு கலியாணம் பேசி வந்தது. ஒருமுறை வந்து பெண்கூடப் பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். ஆனாலும் சீதனத்தை பற்றி பேச்செழுந்த போது எல்லாமே குளம்பியது. அம்மா தினமும் அக்காவை எண்ணியே வேதனைப்பட்டாள். ஆனால் வாசுகிக்கோ வரவர அம்மா மீது ஆத்திரம் தான் அதிகரித்தது.

கடைசியாக அக்காவுக்கு ஒரு வெளிநாட்டுச் சம்பந்தம் பேசி வந்தது. மாப்பிளை கனடாவில் வேலை பார்க்கிறார். இப்போது மூன்று மாத லீவில் வந்து நிற்கிறார். போவதற்கிடையில் கலியாணத்தைக் கட்டி வைக்க பெற்றோர்கள் விரும்பினார்கள். பெற்றோர்கள் பெண்ணை வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார்கள். திருமணம் முடிந்தவுடன் பெண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு தான் மாப்பிள்ளை போகப் போகிறாராம். இதனைச் சொன்ன போது அம்மா சிறிது தயங்கினாள். எப்படியும் திருமணம் நடந்தால் போதும் என்று உடன்பட்டாள்.

சீதனத்தைப் பற்றிப் பேச்செழுந்தது. முதலில் அவர்கள் சீதனத்தை விரும்பவில்லை. திருமணம் நடந்தால்ச் சரி என்றார்கள். மாப்பிளைக்குப் பொறுப்புகள் எதுவும் இல்லை. தாயும் தகப்பனும் தான். அம்மாவிற்கோ அக்காவை சும்மா அனுப்ப இஷ்டமில்லை. அவளை அவர்கள் துன்புறுத்தலாம் என நினைத்தாளோ என்னவோ அக்காவிற்கென வைத்திருந்த எல்லாவற்றையும் கொடுக்கத்தான் செய்தாள். 'வாசுகிக்கு பிறகு பார்க்கலாம்' என்றாள்.

திருமணம் முடிந்ததும் அக்கா அத்தான் வீட்டில் தான் இருந்தாள். சிறிது நாட்களில் கனடா போய் விடுவார்கள் என்பதால் அங்கேயே தங்கியிருக்கும்படி மாமி வற்புறுத்தியிருந்தார். அக்கா அடிக்கடி வீட்டிற்கு வந்து போனாள். அவளின்விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் திருமணம் நடந்திருந்தாலும் சந்தோசமாகத் தான் இருந்தாள்.

ஒரு மாதம் ஓடியிருக்கும். ஒருநாள் அக்கா வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். நீண்ட நேரமாக அம்மாவோடு கதைத்தாள். அவள் போனபின்னர் அம்மா எதையோ நினைத்துக் குறைபட்டுக் கொள்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. விசாரித்த போது 'இப்போது கனடாவுக்கு அக்காவைக் கூட்டிச்செல்ல முடியாதாம். அத்தான் மட்டும்தான் போக முடியுமாம். அதனால் அத்தான் போய் இரண்டு மூன்று மாதம் கழித்து அக்காவைக்

கூப்பிடுவதாகக் கூறியிருக்கிறாராம்' என்று பின்னர் தெரிந்தது. இதன் பின்னரும் அக்கா இரண்டு மூன்று தடவை வந்து போனாள் ஆனால் முன்னரைப் போல சந்தோஷம் இல்லை.

காலை 7 மணியிருக்கும் வாசுகி அவசர அவசரமாகச் சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பாடசாலைக்கு செல்வதற்கு முன் வாசுகி சமைத்து விட்டுப் போவதுதான் இப்போது வழக்கமாகி விட்டது. அம்மாவுக்கு முதுகுப்பிடிப்பு அவளால் காலையில் எழுந்திருக்க முடியாது. அப்பாவும் கொஞ்சம் முன்னர்தான் எழுந்து முகம் கழுவிக் கொண்டு வந்திருந்தார். வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. அப்பா தான் எழுந்து சென்றார். அத்தானின் பெரியண்ணாவும் வேறு இருவரும் வந்திருந்தார்கள். அப்பாவோடு கதைத்தார்கள். அவர்களின் பேச்சில் பதட்டம் இருந்தது. அம்மா அவசர அவசரமாகக் கிணற்றடிக்குப் போனாள். வாசுகியால் போக முடியவில்லை. அடுப்பில் கறி கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. வாசுகி யன்னலுக்கூடாகப் பார்த்தாள். என்டை ஐயோ......ஒ......ஒ அம்மா திடீரென்று குளறினாள். தலையிலடித்துக் கத்தினாள். வாசுகிக்கு கைகால் எல்லாம் தன்னையறியாமலே நடுங்கத்தொடங்கியது. கறியை அப்படியே விட்டுவிட்டு கேற்றடிக்கு ஓடினாள். அப்பா அழுதழுது அம்மாவைக் காரில் ஏறும்படி அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். அம்மா வாசுகியைக் கண்டதும் காரோடு தலையை மோதிக் கத்தினாள்.

''என்டை ஐயோ எடி வாசுகி கொக்கா மருந்து குடிச்சிட்டாளாம் ஐயோ நான் இனி என்ன செய்ய நான் இனி ஏன் இருப்பான் எனக்கும் மருந்தைத் தாங்கோடி''.

அம்மா அழுததற்கான காரணம் இவ்வளவு பயங்கரமாக இருக்குமென்று வாசுகி நினைக்கவேயில்லை. முன்னால் ஒரு இடி விழுந்து தாக்கியது போல் விறைத்துப் போய் நின்றாள். தனது உடலின் எந்த ஒரு பகுதியும் இயங்குவதாக வாசுகிக்குத் தோன்றவில்லை. சிலையாக நின்றாள்.

அத்தானின் அண்ணா வாசுகியிடம் வந்தார். நடந்த சம்பவத்தை விபரமாக விளக்கிக் கூறினார். கனவில் போல கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் வாசுகி. அதன்பின்னர் அத்தான் அவசரமாய்ப் போய் காரில் ஏற கார் விரைந்தது. நடந்து முடிந்த எவற்றையுமே வாசுகியால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

'அப்போ அக்கா உண்மையிலேயே செத்துத்தான் போனாளா ....? ஐயோ இதை எப்படித்தான் அம்மா தாங்கப் போகிறா? அக்கா நீ ஏன் அக்கா இப்படிச் செய்தனி? நல்லாத்தானே இருந்தனி. சந்தோஷமாத்தானே வந்து போனனி. நஞ்சு குடிச்சு உயிரை விடுற அளவுக்கு அப்பிடி உனக்கு என்னக்கா நடந்தது.'

அயலவர்கள் கூடிவிட்டார்கள் வாசுகி அழுகையினூடே விக்கி விக்கி நடந்ததைக் கூறினாள். வாசுகியை ஆறுதல் கூறி அழைத்துப் போனார்கள்.

இதற்கிடையில் தகவலறிந்த அண்ணாவும் கார் பிடித்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனான். ஆனால் அவன் போகு முன் பிரேதம் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டது. அம்மா மண்ணில் புரண்டு கொண்டு அழுதாள். அப்பாவும் வழமைகளுக்கு மாறாக அதிகமாகவே அழுதார். சற்றைக்கெல்லாம் அண்ணா வந்தான். அக்காவின் மரணத்திற்கான காரணத்தை வீட்டாருக்குக் கூறியவன் அவன்தான்.

அத்தானுக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகி மனைவியும் இரண்டு குழந்தைகளும் கனடாவில் இருக்கிறார்களாம். அவள் சாதியில் குறைந்தவள் என்றபடியால் அத்தான் வீட்டில் அந்தத் திருமணத்தை அங்கீகரிக்கவில்லை. இங்கே ஒரு திருமணத்தை செய்து வைத்தால் அவர் எப்படியும் அந்தப் பெண்ணை விட்டுவிடுவார் என்ற நம்பிக்கையில் வீட்டார் அவருக்கு கல்யாணம் பேசி இருக்கிறார்கள். அத்தானும் வீட்டுக்காரரின், வீட்டாரின் வற்புறுத்தலைத் தாங்கமுடியாமல் இந்தத் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டிருக்கிறார். திருமணமும் முடிந்தது.

கனடாவிலுள்ள பெண்ணுக்கு இது எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. உடனேயே அவள் இரண்டு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டு வந்துவிட்டாள். வீட்டிற்குப் போய் பெற்றோர்கள் உறவினர்களை அழைத்து வந்து அத்தான் வீட்டில்

பெரிய ஆர்ப்பாட்டமே பண்ணியிருக்கிறாள். அக்காவையும் கண்டபடி ஏசிவிட்டு வழக்குத் தொடரப் போவதாகக் கூறிச் சென்றிருக்கிறாள். அவள் போனபின்னர் அக்காவுக்கும் அத்தானுக்கும் சண்டை வந்து விட்டது. அத்தான் அக்காவுக்கு அடித்திருக்கிறார். உடனேயே வெளிக்கிட்டுப் போய் விட்டார். அதன் பின்னர் இரவு வெகுநேரமாகியும் அத்தான் வரவேயில்லை.

அதிகாலை மூன்று மணி இருக்கும் வெளியே ஏதோ சத்தம் கேட்டு அத்தானின் தாய் எழுந்து வந்து பார்த்த போது அக்கா வாந்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். கேட்டதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று கூறிவிட்டாள். பின்னர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகும் போதுதான் அரளிக்காய் சாப்பிட்டதாகக் கூறினாளாம். வழியிலேயே உயிர் பிரிந்து விட்டது.

அண்ணா இதைக் கூறி முடித்தபோது வாசுகி ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள்போல எழுந்து அறைக்குள் சென்றாள். அதன் பின்னர் அவளுக்கு வெளியே வரவே பிடிக்கவில்லை.

'சீ...... அக்கா எடுத்தது எவ்வளவு கோழைத்தனமான முடிவு. தவறு செய்தவன் தண்டிக்கப் படவேண்டியவன் என்ன மாதிரித் திரிகிறான். அவனுக்கென்ன இன்னொரு திருமணத்தைச் செய்வான் இல்லாவிட்டால் அந்த மனைவியோடு வாழுவான். ஆனால் அக்கா இத்தனை காலமும் தான் வாழ்வில் என்ன சுகத்தைக் கண்டாள்? எல்லாருக்கும் பயந்து, பயந்து வாழ்ந்தது தான் மிச்சம்.

வெளியே அக்காவின் பிணத்தை சுடலைக்குக் கொண்டு செல்வதற்கான இறுதிக் கட்ட ஆரவாரம் நடக்கிறது. பலத்த சத்தமாக எல்லாரும் ஒப்பாரி சொல்லி அழுகிறார்கள். வாசுகியின் மனதில் திடீரென ஒரு தவிப்பு கடைசியாக அக்காவை ஒரு தடவை பார்த்து விடவேண்டும் என்ற ஆவல். அதற்கிடையில் புகனம் மாமி வாசுகியை அழைத்துப் போவதற்காக வந்து விட்டாள். சமூகத்தில் பெண்கள் படும் அவலங்களுக்கு அக்காவின் சாவால் நிச்சயம் ஒரு மாற்றம் ஏற்படப்போகிறது என்ற நம்பிக்கையோடு எதுவும் பேசாமல் புகனம் மாமியின் பின்னால் வாசுகி எழுந்து போகிறாள்.

தன் காலத்தேவையை மட்டும் நிறைவு செய்வதற்காகப் 'படைப்பாளி எழுதவேண்டுமென்றால் நான் பேனாவை முறித்து வீசி எறிந்து விடுவதற்கும் தயங்க மாட்டேன்.

— விக்டர் யூகோ

சமகால கண்ணோட்டம்

ஒரு தேசிய இனத்தின் தனித்தன்மையை எடுத்துக் காட்டுவது அதன் கலாச் சாரமே.

உலகின் எந்தவொரு பாகத்திலும், தமிழன் என்ற சொல்லுக்கு தனியான மதிப்பொன்றைக் கொடுப்பதில் எமது பண்பாட்டிற்கும், கலாச் சாரத்திற்கும் பெரும் பங்குண்டு என்பது நாம் அறிந்ததே.

அந்தளவிற்கு எம் இனத்திற்கேயுரிய தனித்துவமான பண்பாடும் கலாச்சாரமும் எம்மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

இன்று.... ஒரு புரட்சிகர சமுதாயத்தை அமைப்பதற்காக நாம் போராடிக் கொண்டிருக்கிறோம். எம்மை பிணைத்திருக்கும் அடிமைத் தளைகளை உடைத்தெறிந்து, தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் உரிமைகளைப் பெற்றெடுப்பதற்காகவும், தாயகத்தின் விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்காகவும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் எம் இனத்திற்கே உரிய கலாச்சாரத்தை நாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஒரு புரட்சிகர சமுதாயத்தை உருவாக்க முடியாது.

ஆனால் இன்று, எமது போராட்டத்தை கொச்சைப்படுத்தி, எம் மக்களின் விடுதலையை பின் தள்ளும் வகையில் பல்வேறு வடிவங்களில் கலாசார சீர்கேடுகள் எமது சமுதாயத்தில் ஊடுருவியுள்ளன.

இந்திய - புலிகள் யுத்தத்திற்கிடைப் பட்ட காலப்பகுதியில் வளர்ச்சியடைந்த இச்சமுதாய சீரழிவு நடவடிக்கைகள் எம்மக்களின் போராட்ட சிந்தனைகளை மழுங்கடிக்க செய்யும் நோக்குடன் இந்திய அரசினாலும், அதன் கைக்கூலிகளாகத் திகழ்ந்த தேசவிரோதக் குழுக்களினாலுமே திட்டமிட்டு வளர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இந்திய இராணுவமும், அதன் கைக் கூலிகளும் அடித்து விரட்டப்பட்டபின், பாழடைந்து போயுள்ள எமது தேசத்தின் புனருத்தாரணத்தில் ஈடுபட்டுள்ள இன்றைய காலப்பகுதியில் இச்சீரழிவு நடவடிக்கைகளால் சிதைந்து போயுள்ள எமது சமுதாயத்தை எண்ணி வேதனையுறாமல் இருக்க முடியாது.

போதைவஸ்து கடத்தல், அதன் பாவனை என்பன அதிகரித்துள்ள காரணத்தால் யாழ் குடாநாட்டில் மட்டும் 199 மாணவர்கள் நரம்பியல் நோயால் பாதிப்படைந்துள்ளதாக தெரியவந்துள்ளது. இது மட்டுமல்லாது நீலப்படங்களும், பாலியல் உறவு பற்றிய புத்தகங்களும் பாடசாலை மாணவர்களிடையே புகுத்தப்பட்டுள்ளன. இன்று இவை முற்றாக தடை செய்யப்பட்டுள்ள போதிலும் இத்தகைய தீயபழக்கங்கள், சிந்தனைகளின் விளைவினால் எதிர்காலத்தை கட்டியெழுப்ப வேண்டிய இளம் தலைமுறையை எம்தேசம் இழக்கக் கூடிய அபாயம் தோன்றியுள்ளது.

நீலப்படங்கள், பாலியல் உறவு சம்பந்தமான புத்தகங்கள் என்பவற்றை நாம் முற்றாக தடைசெய்ததனால் அதிருப்தி அடைந்துள்ள சில வக்கிர புத்தியுள்ளவர்களின் முணுமுணுப்புகள் எம் காதுகளுக்கும் எட்டியுள்ளன.

'மேலைத் தேசத்தில் பாடசாலைகளில் கூட பாலியல் கல்வி சம்பந்தமான வகுப்புகள் நடத்தப்படும் போது இவர்கள் மட்டும் இங்கு இதைத் தடைசெய்து எதனைச் சாதிக்கப் போகிறார்கள்' என்று குமுறும் மேலைத்தேய கலாச்சாரத்தினுள் மூழ்கிப் போன இவர்கள், தாம் வேலை செய்யும் இடங்களிலேயே இத்தகைய விமர்சனங்களைத் தெரிவித்து வருகின்றனர். குடும்பத்துடன் உட்கார்ந்து நீலப்படம் பார்க்க விரும்பும் இவர்கள் எம் தேசத்தை சீரழிப்பதை நாம் அனுமதிக்க முடியாது. இவர்களுக்கு நாம் தெரிவிக்கும் திட்டவட்டமான பதில் இப்படியான சீரழிந்த வாழ்க்

கையை வாழ விரும்புபவர்கள் மேலைத் தேய கலாச்சாரமே உயர்ந்ததென சிலாகிப் பவர்கள் மேலைத்தேயம் சென்று நிரந்தர மாக அங்கு தங்கி இப்படியான வாழ்க்கை வாழ்வதையிட்டு எமக்கு எதுவித ஆட்சே பனையும் இல்லை என்பதுதான்.

நீலப்படம், பாலியல் உறவுகள் சம்பந் தமான புத்தகங்கள் என்பனவற்றின் புழக் கமும், மேலைத்தேய பாணியில் நடை பெறும் கேளிக்கை விழாக்களும் இன்று இம் மண்ணில் தவறான பாலியல் உறவுகளை தோற்றுவித்துள்ளன. இதன் விளைவாக நூற்றுக்கணக்கில் பெண்கள் ஏமாற்றப்பட் டுள்ளனர் என்பதை எமக்கு வரும் புகார் கள் தெரிவிக்கின்றன. ஒரு பெண் ஏமாற் றப்படும் சம்பவத்தில் பெண்ணிற்கும் சம பங்குண்டு என்று கூறும் அதே நேரத்தில் வேறொன்றையும் நாம் குறிப்பிடவேண்டும். பெண் என்பவள் வெளியுலகம் தெரியாது வீடுகளினுள்ளேயே பொத்திப் பொத்தி வளர்க்கப்படுவதால் ஒரு பரந்து பட்ட அறிவைப் பெற்றிராத காரணத்தாலும் பொருளாதார ரீதியில் ஒரு ஆணை சார்ந்து நிற்க வேண்டியுள்ளமையாலுமே மேற் குறிப்பிட்டுள்ள ஏமாற்றல் சம்பவங்கள் நிகழ்வதை எமக்கு விசாரணைகள் உறுதி செய்துள்ளன.

இத்துடன் போதைவஸ்து, கசிப்புப் பாவனைகளும் இணைந்து கொள்வதால் சுமுகமான குடும்ப உறவுகள் கூட குலைக் கப்பட்டு குடும்பங்களுக்கிடையில் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவுகள், பூசல்கள் இடம் பெறுகின்றன. தாய் தந்தையர் சுமுகமான மனநிலையில் இல்லாது எந்நேரமும் சச்சர விடும் காரணத்தால் எத்தனையோ இளம் சிறார்கள் உளவியல்ரீதியில் பாதிப்படைந்த நிலைக்கு உள்ளாகின்றார்கள். இந்நிலையா னது அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களாகும் போது அவர்களையும் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்லும் நிலையை உருவாக்கக் கூடும்.

தெருக்களில், தனியார் கல்வி நிலை யங்களில் இளம் பெண், ஆண்களிடையே பரிமாறப்படும் கேலிப் பேச்சுக்கள், கிண்டல் கள், சேட்டைகள் என்பனவும் எம் சமுதா யத்தினுள் ஊடுருவியுள்ள கலாச்சார சீரழி வின் விளைவே. கடந்த இரண்டரை கால இடைவெளியில்... உழைப்பதற்காக காணி பூமியை விற்று தம் மனைவி பிள்ளைகளை இங்கு விட்டுவிட்டு வெளிநாடு சென்ற கணவன்மார் பலர் குடும்பத்தினருடன் எந்த வித பிரச்சனையும் இல்லாமலே குடும்பத் தொடர்பை உதறிவிட்டு வெளிநாட்டில் மணம் புரிந்த சம்பவங்களும், உள்ளூரிலேயே 2ம், 3ம் திருமணம் செய்து உல்லாசமாய் வாழ, மனைவியும் குழந்தைகளும் நடுத் தெருவில் நிற்கும் சம்பவங்களும் மலிந்துள் ளன. இக்கால இடைவெளியில்தான் ஒருவன் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக 16 திருமணம் செய்த சம்பவமும் இடம்பெற்றுள்ளது. தாம் ஏமாற் றப்படுகிறோம் என்பதை அறியாமலே அந்த 16 பெண்களும் ஏமாற்றப்பட்டுள்ளனர்.

இப்படி ஏமாற்றப்பட்டதன்பின் சமுதா யம் இவர்களை ஒதுக்கி வைப்பதன் விளை வாக ஏமாற்றப்பட்டவர்கள் தவறான வழி களில் ஈடுபடுகின்றனர். இதனால் சமுதா யத்தின் ஒழுக்க விதிகள் புறக்கணிக்கப்படு வதுடன் பாலியல் சம்பந்தமான நோய்கள் பரவும் அபாயமும் தோன்றியுள்ளது.

எம் பண்பாடு, கலாச்சாரத்தை சிதற டித்து, எம் மக்களின் சிந்தனையை திசை திருப்பும் வகையில், எமது தாயகப் பிரதே சத்தில் சிறிலங்கா அரசின் அனுசரணை யுடன் நடாத்தப்படவிருந்து எம்மால் தடை செய்யப்பட்ட அழகுராணிப் போட்டியும் இத்தகையதோர் மனோபாவத்தின் விளைவே. இது எமது போராட்டத்தை திசை திருப்பும் நிகழ்ச்சியாக மட்டுமல்லாது இதுவரை காலமும் ஆணாதிக்க சமுதாயத் தினால் அடக்கு முறைக்கு உள்ளாக்கப்படு கின்றோம் என்று தெரியாமலே அடக்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்த பெண்ணினம், தாம் அடக்கப்படுவதை உணர்ந்து உரிமைக்குரல் கொடுக்கும் நேரத்தில் பெண்ணின விடு தலையையும் பின் தள்ளும் வகையிலமைந்த ஓர் சம்பவமுமாகும்.

எம் இனத்தின் உரிமைக்கான போராட் டம் ஒரு புறத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்க, எம் தேசத்தில் புகுத்தப்பட்டு எம் இன விரோதிகளினால் திட்டமிட்ட ரீதியில் வளர்க்கப்பட்ட இவ்வாறான ஒழுக்கக்

கேடுகளின் விளைவாக எம் தேசம் ஒரு பாரிய பாதிப்பை எதிர்நோக்கியுள்ளது.

இன அழிப்பு நடவடிக்கைகள், திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் இன்னும் தொடர்கின்ற இக்காலகட்டத்தில்கூட தம் பிள்ளை போராட்டத்திற்கும் போய்விடக்கூடாது என்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகின்ற, அதற்காக எதனையும் செய்பத் தயாராக உள்ள ஒரு சில பெற்றோர்களின் மனோ நிலையையும் இங்கு குறிப்பிட்டுக் கூற வேண்டும்.

தம்முடைய பிள்ளை பரீட்சையில் சித்தியடையாது விட்டாலோ தவறான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டாலோ கூட கண்டித்தால் போராட்டத்திற்கு போய்விடக் கூடும் என்ற பயத்தில் கண்டிப்பதில்லை. பதிலாக சாளியோ, ரீவியோ எடுத்துக் கொடுத்து அவர்களைத் திருப்திப்படுத்துகின்றனர்.

இதன் விளைவாக நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்று எம்மை அதிர்ச்சியடைய வைத்துள்ளது. 9ம் வகுப்பில் கற்கும் மாணவனொருவனும், மாணவியும் மிக மோசமான நிலையில் நின்று எடுத்த புகைப்படம் ஒன்று அம்மாணவனின் தந்தையிடம் சிக்கியபோது 'அப்பா! அமெரிக்காவில் என்னவெல்லாம் நடக்கிறது தெரியுமா? இந்தச் சின்ன விஷயத்தைப் போய்ப் பெரிசாக் கேட்கிறீர்களே' என்று சாதாரணமாகக் கூறினான்.

எம் தேசம் எங்கே போகின்றது பார்த்தீர்களா? இச்சீர்கேடுகளை இல்லாதொழிக்கும் நடவடிக்கைகளில் நாம் இன்று மும்முரமாக ஈடுபடுபட்டுள்ளோம். தொடர்ந்தும் இச்சீர்கேடுகளில் ஈடுபடுபவர்கள், ஊக்குவிப்பவர்கள் கடுமையாக தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பதில் உறுதியாயுள்ளோம். அதேநேரத்தில் இச்சீரழிவு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுபவர்களை அனைத்து மக்களும் தூக்கியெறிய வேண்டும். அனைத்து மக்களும் ஒன்றிணைந்து இச்சீரழிவு நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் போதுதான் நாம் ஒரு புரட்சிகர சமுதாயத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும். கலாச்சாரச் சீர்கேடுகள் அற்ற ஒரு உன்னத சமுதாயத்தை அமைப்பதில் நாம் அனைவரும் ஒன்றுபட்டு உழைப்போம். வெற்றி நிச்சயம்.

எமது படையணி கடக்க வேண்டியது
நெருப்பாறென்பது எமக்குத் தெரியும்
ஆனால்............
அதைத் தாங்கக் கூடிய
மக்கள் ஆதரவு என்னும் கவசம்
எம்மிடம் உண்டு!

வே. பிரபாகரன்

குருதி நனைத்த மண்ணினின்றும்....

லெப். நித்திலா
(பவானி கம்பர்மலை)
வீர உதயம்: 06 - 02 - 1966
வீர மரணம்: 26 - 06 - 1989

மீ லெப். ஆனந்தி
(காமாட்சி அம்மா)
வீர உதயம்: 02 - 01 - 1969
வீர மரணம்: 04 - 07 - 1988

ராதை
(விக்னேஸ்வரி)
வீர உதயம்: 24 - 04 - 1966
வீரமரணம்: 03 - 07 - 1988

லெப். மரியா
(புவனேந்திரசோதி)
வீர உதயம்: 05 - 09 - 1965
வீர மரணம்: 03 - 07 - 1988

அந்நிய தேசத்தின் ஆக்கிரமிப்பு படை எமது பூமியில் அனர்த்தங்கள், அழிவுகள் செய்திடும் போது உங்கள் விழிகளுக்குள் நெருப்புக் கோளங்கள் இதயத்தில் கனன்றதோ எரிமலையின் புறப்பாடுகள். அடர்ந்த காடுகள், கடுங்

குளிர் கனக்கும் இரவுகள், பாதங்களை வருத்திய கொடிய முட்கள்,...... இப்படி இப்படி எத்தனையோ கஷ்டங்களை பொறுமையுடன் சகித்து போரிட்டு எதிரி யைத் துரத்த எத்துணை ஆர்வம் காட்டினீர்கள். அன்னியன் பாதம் எம் மண்ணில் பதிந்து தனது ஆதிக்க விரல்களால் எம்மக்களைக் கீறிக்கிழித்த போது குமுறிய உங்கள் இதயங்கள் ' கொன்றொழிப்போம் எதிரியை, மண் மீட்போம் உறுதியாய் ' என்று யுத்த கீதம்பாடி களத்தில் புகுந்து எதிரிக்குச் சவாலாகி, ஈற்றில் எம் இலட்சியம் வென்றிட உங்கள் உயிர்ப்பூக்களை எம்மண் ணுக்கு உரமாக்கினீர்கள். எமதும் உமதும் இதயங்களின் ராகம் சுதந்திர தமிழீழ தேசியகீதம் பாடிட வேண்டும் என்பதுதானே. சுதந்திரம் எங்கள் தேசம் காணும் வரை எம் விழிகளுக்குள் நிம்மதி துயில் கொள்ளாது. இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படைக்கு எதிரான தாக்குதல்களில் 26-06-89ல் பன்றிக் கெய்த குளத்தில் வீரமரணமெய்திய லெப். நித்திலாவுக்கும், அளம்பிலில் 03-07-88ல் உயிர் நீத்த ராதை, 04-07-88ல் உயிர்த்தியாகம் புரிந்த 2ம் லெப். ஆனந்திக் கும், விசுவமடுவில் 03-07-88ல் களப்பலியான லெப். மரியாவுக்கும் எங்கள் வீரவணக்கத்தைச் செலுத்துகின்றோம்.

கஷ்டமான வாழ்க்கைக்கு ஆளானவர்கள் அனைவரும் அடக்கு முறையாலும், தேவையாலும், அலைக்கழிக்கப்பட்டு நைந்துபோன மக்கள் அனைவரும் பணக் காரர்களாலும், பணக்காரரின் கைக்கூலிகளாலும் தரையோடு தரையாய் நசுக்கப் பட்டுக்கிடக்கும் மக்கள் அனைவரும் மக்களின் நலத்திற்காக படுமோசமான சித்திரவதைக்கு ஆளாகி, சிறைக்குள்ளே கிடந்து அழிந்துகொண்டிருக்கும் அந்த மக்களோடு ஒன்று சேரவேண்டும். தங்களைப்பற்றிய எண்ணம் ஒரு சிறிது கூட இல்லாமல் அவர்கள் சகல மக்களுக்கும் சுபீட்சப் பாதையைக் காட்டுகிறார்கள் அவர்கள் எந்தவித ஒளிவு மறைவுமில்லாமல், இந்தப் பாதையில் வரும்படி எவரை யும் அவர்கள் நிர்ப்பந்திப்பதில்லை. ஆனால் ஒரு மனிதன் அவர்களோடு போய்ச் சேர்ந்துகொண்டால் அவனே அவர்களை விட்டு பிரிந்து செல்லமாட்டான். 'ஏனெனில் அதுவே சரியான பாதை என்பதையும், அதைத்தவிர வேறு மார்க்கமே கிடையாது என்பதையும் அவன் கண்டுகொள்வான்'. ''அம்மாதிரி மனிதர்களோடு சேர்ந்து செல்வதைப் பற்றிச் சாதாரண மக்கள் கவலைப்படவே தேவையில்லை. அந்த மனிதர்கள் அற்ப சொற்ப வெற்றியோடு திருப்தியடைய மாட்டார்கள். சகல ஏமாற்றுக்களையும், சகல பேராசைகளையும் சகல தீமைகளையும் ஒழித்துக் கட்டினாலன்றி அவர்கள் நிறுத்த மாட்டார்கள். அனைத்து மக்களும் ஒன் றாகச் சேர்ந்து ஒரே குரலில், 'நான் தான் அதிகாரி. நான் தான் சகல மக்களுக்கும் சமமான பொதுவான சட்ட திட்டங்களை உண்டாக்குவேன்' என்ற கோஷத்தை கிளப்புகிற வரையிலும், அவர்கள் ஓய்வுகொள்ள மாட்டார்கள்.

மக்ஸீம் கார்க்கி
'தாய்' நாவலிலிருந்து

உங்களுடன் . . .

போகின்றேன்
களம் நோக்கி . . .
சில வேளைகளில் . . .
என் மூச்சுக்களும்
சுட்டுப் பொசுக்கும்
சிவந்த கண்களும்
சிதறி வெடிக்கும்
உடைகளும்
என்
இறுதி வார்த்தைகளும்
உங்களுக்கு கிடைக்காமல்
போகலாம்
ஆனால் நாளை . . .
சுதந்திரத்தின் பிரசவிப்பில்
உங்கள் முற்றத்தில்
மலராய்
நான் மலர்வேன்.

புலிகளின் தாகம் தமிழீழ தாயகம்